

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

№
352

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ Α.Ε.

ΟΙ κλέφτες του χρυσού

14 άπιστευτα κόλπα τους

Ο ιδιοκτήτης ενός εξοχικού κτήματος προωρι-
σμένου για διανυκτέρευση εκδρομικών, στο Λόουε-
Λέικ της Αμερικής, είδε ένα πρωί να φτάνουν δύο
άγνωστοι κατακοιμώμενοι, να κρυβούν το αυτο-
κίνητό τους έτσι ώστε να μη φαίνεται απ' το δημό-
σιο δρόμο, και να μπαίνουν σ' ένα απ' τα περιπτε-
ρα. Τους φάνηκε παράξενο να θέλουν να κοιμη-
θούν στις 9 1/2 το πρωί, κι είχε την εμπνευσί να
ειδοποιήσει την αστυνομία. Σέ λίγο έφτασαν μερι-
κοί αστυνομικοί, με την ιδέα ότι επρόκειτο για λα-
θροπώρους. Έκavian μια έρευνα στο αυτοκίνητό
τους και βρήκαν σε ειδικές κρύπτες όκτω σακκου-
λάκια γεμάτα με μία χρυσάφι σκόνη. Η σκόνη αυ-
τή ήταν ακαθάρσιο χρυσάφι, αξίας 41.000 δολλα-
ρίων κλειμμένο απ' το «αστυνομιστήριο» των χρυ-
σωρυχείων Ντόμ του Καναδά. Η κλοπή είχε γίνει
πρό ενός μηνός, παρ' όλα τα μέτρα ασφαλείας
και τα χοντρά κάγκελλα των παραθύρων του έρ-
γοστασίου.

Οι κλοπές αυτές του χρυσασίου γίνονται από ορ-
γανωμένες συμμορίες. Κάθε χρόνο, κλέβεται χρυ-
σάφι αξίας πολλών εκατομμυρίων δολαρίων, ιδίως
απ' το Καναδά και τη Βρετανική Κολομβία, όπου
υπάρχουν πλούσια χρυσωρυχεία.

Οι κλοπές γίνονται κυρίως μέσα απ' τα ορυχεία,
απ' τους εργάτες—γιατί στις εγκαταστάσεις κα-
θαρισμού του χρυσού οι φρουροί είναι πολύ πιο
αγρυπνι και τα μέσα ασφαλείας αποτελεσματικώ-
τερα. Καθώς εργάζονται στα ορυχεία, οι εργάτες
βρίσκουν ευκαιρία να ξεχωρίσουν μικρά κομμάτια
πετρώματος πλούσια σε χρυσάφι. Για να τα βγά-
λουν κατόπιν απ' εκεί, μεταχειρίζονται διάφορα
τεχνάσματα. Τα κρύβουν π. χ. μέσα στο στόμα
τους, στα αυτιά τους, στα μαλλιά τους, κάτω απ'
τις μασχάλες τους, ανάμεσα στα δάκτυλά τους,
κλπ. Μόλις ανακαλυφθεί ένα κόλλο τους έπινωσιν
αμέσως άλλο. Κάποτε, οι αστυνομικοί είχαν την
πληροφορία ότι τρεις εργάτες έκλεβαν χρυσάφι.
Όταν τελείωσαν λοιπόν τη δουλειά τους κι έ-
βγαιναν απ' το ορυχείο, τους έπιασαν και, αφού
τους έβαλαν μάτια, τους πήγαν σ' ένα νοσοκο-
μείο. Εκεί τους ακτινοσκοπήσαν και βρήκαν ότι
είχαν κρύψει τα κομμάτια του πολύτιμου πετρώμα-
τος, κλειμμένα σε μεγάλες καφούλες, μέσα... σε
μία ακατονόμαστη κοιλότητα του σώματός τους.

Ένας άλλος έκλεβε επί πολύν καιρό τέτοια
κομμάτια, κρυμμένα σ' ένα κούφιο σκέπασμα της
ταμπακίρας του. Άλλος πάλι μεταχειριζόταν για
κρυπτή ένα στυλόγραφον. Πρό έτων, η αστυνομία
έπιασε ένα χρυσωρυχό, που έκρυβε τα κλοπιμαία
μέσα... σ' ένα έγκλημα που είχε πάθει στο μπρά-
τσο του. Ένας όδοντοιατρός, που έπαιζε, προμηθεύ-
οντας στους εργάτες κομμάτια χρυσάφι, δάντια γι'
αυτό το σκοπό, κι αγοράζοντας έπειτα το προϊόν
της κλοπής τους προς 5-10 δολάρια την ουγγιά,
για να το μεταπωλήσει προς 25 δολάρια την ουγγιά.

Σε πολλά χρυσωρυχεία, οι εργάτες πηγαίνουν
μετά την εργασία τους σ' ένα ειδικό θαλάμο, βγά-
ζουν τα ρούχα της δουλειάς, τα αφήνουν κρεμα-
σμένα, κάνουν ένα ντους και προχωρούν έπειτα
ολόγυμνοι σ' ένα διδρόμιο, που οδηγεί σ' ένα
θαλάμο όπου τους περιμένουν τα δικά τους ρούχα.
Στο διδρόμιο αυτό στέκονται ειδικοί «έρευνήται»,
που ψάχνουν τους υπόπτους. Κι' όμως οι κλοπές
δεν λείπουν, παρ' όλα αυτά τα μέτρα!

Κάποτε, βρισκονται κομματάκια πετρώματος χω-
μένα ανάμεσα σε δύο πέτες ψωμί ή μέσα σε μία ντο-
μάτα. Κι' όμως οι εργάτες δεν μπορεί να συλληφθώ,
γιατί λαχρύνεται ότι δεν έχει ιδέα κι' ότι τα έκρυψε
κάποιος άλλος. Κεως δε δεν είναι άπιαστο να έχη
συμψη πραγματικά αυτό, κι' η έπιχειρήσι δεν θέλει
να προσβάλει τους τίμιους εργάτες—που αποτελούν
άλλωστε τη μεγάλη πλειονότητα—γλυτώνουν έτσι
κι' οι ένοχοι.

Σ' ένα χρυσωρυχείο, οι αστυνομικοί είχαν την έμ-
πνευσί να βάλουν τα ρούχα ενός υπόπτου κάτω από
ένα δυνατό ηλεκτρικό άπορροφητήρα. Το μηχανήμα
λοιπόν αυτό μαζέφει αρκετά χρυσόσκηνη μέσα απ'
τις τσέπες και τα ρεβέρ του παντελονιού του! Ο
ίδιος εργάτης είχε κρυμμένα κομματάκια χρυσού
κάτω απ' τα νύχια του!

Αφού οι εργάτες βγάλουν κρυφά μία ποσότητα
πετρώματος απ' το ορυχείο, την πωλούν σε κλε-
πτοπώδοκους, που τους την πληρώνουν 10 δολλα-
ρία την ουγγιά του χρυσού, υπολογίζοντας την πε-
λυώνοντας το χρυσάφι, για να το χωρίσουν έτσι απ'
τις άλλες προμήθειες.

Έπειτα παραλαμβάνουν το πολύτιμο μέταλλο άλ-
λοι έπιτήθειοι, που αναλαμβάνουν την μεταφορά
προς 30-35 δολάρια την ουγγιά.

Πολλές φορές οι λιποδύτες προτείνουν μ' ένα
μεσάτι τους ότι διευθύνει του χρυσωρυχείου να...
αγοράση το χρυσάφι που της έκλεψαν, σε χαμηλή
σχετικώς τιμή! Κι' εκείνη αναγκάζεται συνήθως να
δεχθώ τη θρασύτατη αυτή πρότασι, για να περιορίση
τούλάχιστον τη ζημία της.

ΜΠΡΟΥΣ ΜΑΚ ΛΕΟΝΤ

Η ΘΥΣΙΑ

Ιστορικό διήγημα

“Αν ή Αλιμέ ντε Κρουά Μαρί είχε μεί-
νει ανέγγιχτη απ' τους επαναστάτες
στον πύργο της, τον καιρό της Τρομο-
κρατίας, το χρωστόσε στο γυίο της
παράμιας της, τότε όμοιάς ακού-
φό της Ζάν, που είχε γίνει χωροφύλα-
κας της Δημοκρατίας και την είχε προ-
στατεύσει.

“Ετσι, ή Αλιμέ εξακολουθούσε να ζή-
σαν να μην είχε γίνει ή ‘Επανάστασι.
‘Ορφανή από χρόνια, έμενε στο μικρό
της πύργο, στη Βρετανία, μαζί με την
παράμια της. “Ήταν όμορφη, με πε-
ρήφανη κορμοστασιά και με όλογορά
μαύρα μάτια.

Κάθε τόσο, πήγαινε να την ιδώ κρυ-
φά ο ξάδελφός της Ρομπέρ ντ' ‘Ανγκλ-
κεβίλ. “Ήταν ένας νέος γλεντζές, άμυ-
αλος αλλά συμπαθητικός. Είχε κερδί-
σει την καρδιά της Αλιμέ και σκόπευε
να την παντρευτεί για την προίκα της,
όταν έζοπασε ή Γαλλική ‘Επανάστασι
και τον ανάγκασε ν' αναβεί γι' άργό-
τερα αυτό το γάμο. ‘Εν τώ μεταξύ
κρυβόταν, γιατί κινδύνευε ως άριστο-
κράτης.

“Ενα πρωί, ή Αλιμέ ήταν πολύ ανή-
συχη. Είχε πέντε μέρες να ιδώ το Ρομ-
πέρ. Ξαφνικά, άκουσε απ' έξω το συ-
νηθισμένο σντήμα του: μία φωνή κου-
κούδαγίας. Σε λίγες στιγμές, ο νέος
μπήκε στην κάμερα της και της είχε
ζωηρά:

—Με κυνηγούν οι χωροφύλακες! Κρυ-
ψε με γρήγορα!

Πίσω απ' το τζάκι υπήρχε μία κρύ-
πη: ένα μικρό δωμάτιο, σκοτεινό. ‘Εμ-
παινε κανείς σ' αυτό από μία κρυφή
πόρτα, που άνοιγε όταν πιέζε κανείς
ένα απ' τους σκαλιούτους έρωτίειδες του
τζακιού. Μόνο ή Αλιμέ, ή παράμια της
κι' ο Ζάν ήξεραν αυτό το μυστικό. ‘Η
Αλιμέ έκρυψε εκεί μέσα το νέο και συ-
νηθισμένο κέντημά της. ‘Αμέσως σχεδόν,
χτύπησε δυνατά ή πόρτα και μπήκε ο
Ζάν, ο υιός της παράμιας της.

—Εσύ, Ζάν; του είπε ή νέα.

“Εγινε ένωμοτήρχης, απάντησε ξε-
ρά ο νέος, κι' έρχομαι εδώ για ένα
διαλεχτό κυνήγι, που μάς έφευγε τό-
σον καιρό: τον ξάδελφό σου ντ' ‘Ανγκλ-
κεβίλ. Το ξέρω, βρίσκεται εκεί μέσα!
Κι' έκαμε ένα βήμα προς το τζάκι.
‘Αλλά ή Αλιμέ τώ σταμάτησε. Είχε άρ-
πάξει ένα μαχαίρι, και φοβόριζε τον
Ζάν. ‘Εκείνος σκέφθηκε ότι, αν γινό-
ταν θόρυβος, θατρεχαν οι χωροφύλακες,
θάπαιναν την Αλιμέ, θα την έστελναν
στην καρμινιόλη. Καθώς την άναπου-
σε πάντως, σταμάτησε, σκέφθηκε μία
στιγμή και είπε:

—Άκουσε! Θα σου προτείνω κάτι πιο
ώφελιμο για τη Δημοκρατία. Θ' άφισα
τον ξάδελφό σου να φύγη, αν δεχθής
κράθης μαζί μου στην πόλη. Θα σε πώ-
σω το δικαίωτή, και θα το της ότι δε-
χεται να παραστήσει τη Θεά Λογική,
στη γιορτή που θα γίνει αύριο προς τι-
μήν του Μαρά. Ξέρω ότι δεν μπορεί να
βρψ μία κατάλληλη κοπέλα γι' αυτό
το ρόλο και θα ευχαριστηθώ πολύ αν ά-
ναφέρω στο Παρίσι ότι μία άριστοκρά-
τισσα της περιφέρειας του προσχώρησε
στη Δημοκρατία.

—Μα μου ζητάς ν' άτιμασθώ! δια-
μαρτυρήθηκε ή νέα.

—Είπε ο μόνος τρόπος για να σώ-
σης τον ξάδελφό σου.

Η Αλιμέ αναγκάστηκε να δεχθώ τη
θυσία. Την άλλη μέρα, ντυμένη μ' ένα
άσπρο χιτώνα, ένα κόκκινο μανδύα κι'
ένα σκούφο στο κεφάλι, καθόταν σ' ένα
θρόνο, έμπρός στο ‘Ιερό Βήμα της μη-
τροπόλεως του Μπαγιέ.

“Επειτα, πάνω στην πολυθρόνα της
πάντα, έλάσε μέρας σε μία παρέλασι
απ' τους δρόμους της πόλεως, ανάμε-
σα στον όλο που χόρευε την ‘εκαμα-
νιόλα». Μισοπεσμένη απ' τη ντροπή
ξάδελφός της... Οά τη συγχωρούσε
άραγε για τη θυσία της;

‘Επί τέλους, το μαρτύριό της τελεί-
ωσε. Ξαναγύρισε στον πύργο της κι'
έπεσε στο κρεβάτι με δυνατό πυρετό.
Κόνεψε να πεθάνη... ‘Αλλά σώθηκε,
και αναγκάστηκε την παλιά ζωή της. ‘Α-
ναγκάστηκε για το Ρομπέρ, ως ότου έ-
μαθε ότι είχε φύγει για την ‘Αγγλία.
Τό έγραψε τότε πολλά γράμματα, που
έμειναν δίχως απάντησι. Και κλείστηκε
στο σιωπηλό πάνο της.

“Εξη χρόνια άργότερα, ή Τρομοκρα-
τία είχε πιά περάσει, κι' ή ζωή αλ-

λαξε στη Γαλλία. Οι πύργοι κι' οι έκ-
κλησίες ξανάνοιγαν.
‘Η Αλιμέ ζούσε πάντα στη μοναξιά
της. ‘Ενα πρωί, έμαθε απ' την παρα-
μιά της ότι ο Ρομπέρ είχε γυρίσει απ'
την ‘Αγγλία, παντρεμένος με μία πλου-
σία Λονδρέζα, κι' ότι επρόκειτο να δο-
θώ το έπαμνο βράδυ προς τιμήν τους
ένας χορός στο γειτονικό πύργο του
Βωμπαντόν. “Εβείξε ότι άδισοφορούσε
γι' αυτή την είδησι. ‘Όταν όμως έμει-
νε μόνη, έκλαψε πικρά. “Επειτα σκέ-
φθηκε ότι έπρεπε να δώση ένα μάθημα
στον άκαρδιο ξάδελφό της.

Το άλλο βράδυ, έφτασε με το άμα-
ξάκι της στον κατάφυτο πύργο του
Βωμπαντόν. Τά σαλόνια ήταν γεμάτα
από έλεκτεούς προσκεκλημένους.

Μόλις ο μαίτρ-ντ' ότέλ φώναξε το
όνομα της Αλιμέ, άπλώθηκε μία γενική
σιωπή. ‘Η κοπέλα προχώρησε, περή-
φανη, ενώ όλοι παραβρίζαν σάν να
ήταν χολερισμένη... Πλησίασε το
Ρομπέρ και του είπε με νευρική φωνή,
παρ' όλη την προσπάθειά της για να
συγκρατηθώ:

—Καλησπέρα, Ρομπέρ. “Ήρθα να
σε συγχωρώ και να σοφ φέρω αυτό τον
άναπτήρα, που σοφ είχε πέσει μέσα στην
κρύπη, στον πύργο μου, όταν σε κυ-
νηγούσαν οι χωροφύλακες. Πάρτον, εί-
πε το δάρο μου για τους γάμους σου...
Θά με παρουσιάσεις στη γυναίκα σου;
Θάχη άκούσει πολλά κακά για μένα,
έλπίζω όμως να με όπεραστώθηκες εσύ
και να της διηγήθηκες γιατί δέχθηκα
να παραστήσω τη Θεά Λογική στη γιορ-
τή του Μπαγιέ.

“Ο Ρομπέρ τραβήσε κάτι, με άμη-
χανία. Κατόπιν ή Αλιμέ βήκη απ' το
σαλόνι, ανέθηκε στο άμάκι της και γύ-
ρισε στον πύργο της.

Την άλλη μέρα, την έπισκέφθηκε μία
άγνωστη νέα γυναίκα.

—Δεν με γνωρίζετε, δεσποινίς, είπε
με άγγλική προφορά. Είμαι ή κυρία ντ'
‘Ανγκλκεβίλ. Χθές, μετά την αναχώ-
ρησί σας, ανάγκασα τον άντρα μου να
μου εξήγησώ ότι συνέβη μεταξύ σας
πρό έξη έτών. Πιστεύω όμως ότι δεν
μου είπε όλη την αλήθεια, κι' έρχομαι
να τη μάθω από σας.

‘Η Αλιμέ της διηγήθηκε την παλιά
ιστορία. ‘Αφού την άκουσε χωρίς να
την διακόψει, ή έπισκέπτριά της είπε:

—Ο άντρας μου δεν μου φανέρωσε
ότι ήσαστε άρραστονισμένοι. Τώρα ξέ-
ρω τι θά κάνω. ‘Ο Ρομπέρ είναι φευτής
και άνακτόρος. Δεν μπορεί πιά να τον
άγαπώ. Θά γυρίσω στην ‘Αγγλία...
‘Επιτρέμετέ μου να σας φιλήσω.

“Εξη μήνες άργότερα, ή Αλιμέ μπήκε
στο μοναστήρι των Καρμελιτών της
Καέν. Και πέθανε εκεί το 1837.

ΜΩΡΙΣ ΣΟΥΛΙΕ

60 χρόνια το ίδιο βιβλίο

Το έργο του Χέρτζεν «Βιβλιονο-
μία» μιλεί για το πάθος που έχουν ώ-
ρισμένοι άνθρωποι για τα βιβλία και
που εκδηλώνεται συχνά με περιεργότα-
τες μορφές. ‘Αναφέρει δε μεταξύ των
άλλων την περίπτωση του Γάλλου βι-
βλιομανούς Γουσταύου Λεμπέρ, ο όποι-
ος πήγαινε καθημερινώς επί 60 χρόνια
στην ‘Εθνική Βιβλιοθήκη των Παρισίων
... και διάβαζε το ίδιο πάντα βιβλίο,
τον «Απολλώνιον τον Τυανέαν», γιατί
σχετιζόταν με κάποιο περιστατικό της
εφηβικής ηλικίας του!

Ιστορικές πεννιές

—Μ' ένα διάταγμα που έβγαλε ο βα-
σιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος Α', ά-
παγόρευσε στους υπηκόους του με ποινή
θανάτου να διατηρούν... φαβορίτες και
τους έπέβαλε να τίς ζυρίσουν μέσα σε
3 ήμερες.

—Στο 1147, ο Πάπας Ευγένιος Γ'
έτυχε να φτάση κάποτε στο Παρίσι μία
Τρίτη. ‘Επειδή όμως ή ημέρα αυτή θε-
ωρείται γρουσέζικη, ώρισε μ' ένα διά-
ταγμα του ότι... ή Τρίτη αυτή γινό-
ταν Τετάρτη! ‘Ετσι, ή βδομάδα εκεί-
νη είχε δύο Τετάρτες.

—Η Αλλία Παυλίνα, σύζυγος του
ρωαίου αυτοκράτορος Καίσαριούλα,
φόρεσε κάποτε ένα φόρεμα αξίας 2 έ-
κατομμυρίων σημερινών δολαρίων κι'
ένα μαργαριταρένιο κολλίε αξίας 3 1/2
εκατομμυρίων δολαρίων.

ΕΤΟΣ Η'

ΑΘΗΝΑΙ, 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1945

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 352

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 70

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

“Ερωτας τυφλός καί κουφός

“Ένας άνθρωπος του λαού, εργάτης,
απ' αυτούς που αναγκάστηκαν να πά-
ν ή πήγαν οικειοθελώς στη Γερμανία
και έπυτρεψαν με μία γυναίκα στο
μπράτσο και μ' ένα μαρμό στην άγκαλιά
μού στέλνει ένα γράμμα γεμάτο παρά-
πονα και διαμαρτυρίες για τις έφημε-
ρίδες που ζητούν να σταθούν πίσω οι
Γερμανίδες αυτές, οι όποιες μάς ήρ-
θαν την έπομένη μιάς πρωτοφανούς για
τόν τόπο μας καταστροφής.

“Ο έπιστολογράφος δεν μπορεί να έ-
ξηγησώ ποιά σχέση έχει ή κοπέλα που
έγνώρισε στη Γερμανία και την άγά-
πησε, με την καταστροφή της χώρας
μας από τους Γερμανούς. ‘Αλλο, λέει,
πόλεμος κι' άλλο έρωτας. Δεν εύθυνον
όλοι οι Γερμανοί για τα κακά που
μάς βρήκαν. Γιατί να του λέει ότι είχε
«ακατήχη» ο έρωτάς του; Γιατί να τον
άπειλουν ότι β' άπελάσουν την γυναίκα
που πήρε με όλους τους νόμους τυ-
πως; Γιατί να μη τολμά να παρουσι-
άση την σύντροφό της ζωής του, σά ν'
άποτελούν παράνομο ζεύγος, σά να ειν-
ε ένοχοι κάποιας κακής πράξεως για
την όποια πρέπει να κρυθώ το πρόσω-
πο και να ντρέπεται;

Αυτά περίπου, με τον άπλοικό του
τρόπο, μάς λέει ο έπιστολογράφος. Θά
θέλαμε πολύ να συμφωνήσαμε μαζί του,
θά θέλαμε ν' αναγνωρίσουμε τα ίερά
δικαιώματα του έρωτα και του γάμου
και να συνηγορήσουμε για το σεάσμο
των συνδέσμων αυτών που πραγματι-
στήθηκαν σε ξένο τόπο, με γυναίκες
άλλοθεντες.

Είνε όμως αρκετή ή έπιθυμία μας,
για να μάς κάνει να λησμονήσουμε τη
φριχτή πραγματικότητα από την όποια
έπεράσαμε όλοι μας και που άνοιξε πλη-
γές βαθύτατες στο σύνολο και στον κα-
θένα μας;

Στη βασανισμένη αυτή γή ακόμα κα-
πνίζουν τα έρείπια. ‘Ακόμα δεν έκλει-
σε χρόνος από την εποχή που ο κατα-
κτητής έλάττει τις πόρτες των σπιτιών
μας και μάς έμάζεψε στα μπλόκα του,
όπου γονατιστοί, σύμφωνα με τις δια-
ταγές του, περιμένανε να περάσουν οι
προσώπιδοφόροι, οι γκεσταπίτες, οι κα-
ταδότες και με μία κίνηση του χεριού
να μάς παραδώσουν στο έκτελεστικό ά-
πόστασμα.

Σά χθές ακόμα ή όδός Μέρλιν και
το Καϊσάρι λειτουργούσαν με όλη τους
τη δραστηριότητα. Σά χθές ακόμα βγαί-
ναμε σάν κλέφτες από τα σπίατα μας

Ευτυχία

‘Η γαλήνη της ψυχής και της
καρδιάς, αυτό είναι ή ευτυχία.
ΣΑΡΑ ΜΟΝΤΕΛ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Γάμος

“Ο ‘Αδών ήταν ο πρώτος γε-
λοῖος άνθρωπος του κόσμου για
τί ήταν ο πρώτος που παντρεύ-
θηκε. ‘Αλλά το βέβαιο είναι πως
θά ήταν ακόμη πιο γελοῖος εάν
έμεινε άγαμος.

ΝΟΡΙΑΚ

“Αν θέλετε να καταστροφάψτε,
παντρευθήτε μία πλούσια γυ-
ναίκα.

ΜΙΣΕΛΕ

“Ο γάμος είναι μία ασθένεια
που δεν θεραπεύεται παρά με
τόν θάνατον ενός εκ των δύο
συζύγων.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΚΩΤΙΕ

ΤΥΦΛΑ ΝΑΧΟΥΝ ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ

Περικλής: Πολύ ώραία τα λέει, ο Σοφούλης
για τη Δημοκρατία. Θά του στείλω συγχωρητήρια!
‘Ασπασία: Μά τον ξέρεις τόν Θεμιστοκλή;
Περικλής: Πώς δεν τόν ξέρω. Γεννηθήκαμε
στην ίδια γειτονιά και μεγαλώσαμε μαζί!...

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΥΛΑΡΙΕΣ

Είρήνη ήμιν!

Τά κατέθεσαν τα όπλα τελικώς κι' οι Γιαπωνέζοι
και κατάλαβαν κι' εκείνοι πως ο πόλεμος δεν παίζει
και πως κρύβει τόσο άχτι
ώστε διόλου δεν διαστρά να τα κάνει όλα στάχτη...

“Όμως τώρα πιά περάσαν του πολέμου τα δεινά
και για μία ζωή καινούργια ο καθένας ξεκινά,
μία ζωή γεμάτη νέλια, μία ζωή ευτυχισμένη
μία ζωή που θα κυλάει με αγάπη και γαλήνη,
μία ζωή που θα φωνάζει και θα λέρ στην Οικουμένη
να ξεχάσει πιά τα μίση και να ζήσει ένα Ειρήνη!

“Ας χαρούμε την Ειρήνη που μάς είχε λείψει χρόνια,
ας ξεχάσουμε τους όθλους, τα ντουφέκια, τα κανό-
νια (για
ας σκουπίσουμε τα δάκρυα κι'ας νελάσουμε και πάλι
κι' όλοι άς προσευχήσουμε στον καλό μας το Θεό
μη τυχόν και τα τσουγκρίσουν έσφηνικά οι Τρεις Με-

γιατί, αν γίνει κάτι τέτοιο, βρέ παιδιά, σάς βεβαιώ,
θαχη ο πόλεμος ο νέος τόσο δύσκολο κι' όρμη
που στη γή ούτε για δείγμα δεν θά μείνη ένα κομμάτι!

“Αλλά, όχι, δεν θά γίνει
τέτοιο πράγμα φοβερό
και κοντά μας την Ειρήνη
θα την έχουμε καιρό!

Μας εκούρασαν ο πόνος και το πένθος κι' ή όδύνη,
ή ανάνησι και μόνο του πολέμου φέρνει ριγη
κι' ή καρδιά μας λαχτάρει τώρα πούγινε Ειρήνη
να χαρούμε τη ζωή μας πούνη λίγη, τόσο λίγη...

Τό θυμόμαστε νομίζω: Τόσα χρόνια στη σειρά
μάς περίσσευε ή λήπη και μάς έλειπε ή χαρά,
άλλά ήρθε ή στιγμή!

ν' άκουσθώ ξανά το γέλιο και να πάψουν οι λυγμοί.
Κι' είναι βέβαιος, που λέτε, ότι τη στιγμή αυτή
θα την είχε όλος ο κόσμος άσφαλώς όνειρευτή.
Μία λοιπόν και τ' όνειρό μας έγινε πραγματικότητα
πρέπει νάχ' ή ανθρώπινη
για σκοπό μοναδικό της
τη ζωή της να χαρή
όσο πιά πολύ μπορεί.

Γιατί πάντα θά το λέω σ' όποιον μέρας κι' αν βρεθώ
— και τα λόγια μου δεν είναι άσφαλώς για τα σκου-
πίδια —

πως, παιδιά, τό πιο μεγάλο της ζωής μας αγαθό
ή ζωή μας είν' ή ίδια.

‘Επομένως άς χαρούμε τη ζωή μας την ώραία
κι' άς μη θέλουμε πόλεμους έπειδ' είναι και ντροπή
να πεθαίνουμε στις μάχες αφού κάποτε μοιραία
από γερατειά θά πάμε είτε από συγκοπή!

Τά κατέθεσαν τα όπλα τελικώς οι Γιαπωνέζοι,
ας φωνάξουμε ένα «ζήτω» με χαρούμενη καρδιά,
κι' όταν κάτσουνε τα κράτη στην Ειρήνην τό τραπέζι
δω απ' άδικο, παιδιά!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

.....

ZÖZEF - EMIL POYARI

Ποιητικά ἦθη καὶ ἔθιμα

Πράγματι, καθώς πληθαίνει η γνώμη ότι η τύχη σου καθορίζεται από το τι κατατρεγμό σου κάνει ή κακοέργα σου ή μοίρα—

Πράγματι λοιπόν πηγαίνεις μὰ γιὰ τύχη σου κακὴ
—τί κατατρεγμὸ σοῦ κάνει ἡ κακοῦργα σου ἡ μοῖρα—

να τὸ μάθῃ κι' ἡ Εὐρώπη, νὰ τὸ μάθῃ καὶ ἡ Κίνα
τὶ ὥραια ποὺ περνᾶνε ὅσοι ζοῦνε στὴν Ἀθήνα!...

Y. Y.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η 'Ελθίρα Θωμάκου, έμπορη μαθήτρια του 'Ωδείου, από καλή αθηναϊκή οικογένεια, που υποφέρει όστόσο οικονομικά κατά την περίοδο της κατοχής, ερωτεύεται τον Στέφανο Πετρά, ένα νέο δραστήριο, που έχει αποκτήσει άσκητη περιουσία με τις διάφορες δουλειές που κάνει. Συναντώνται στον 'Εθν. Κήπο. Το μουσικό όργανο της 'Ελθίρας τα μαθαίνει τυχαίως ο αδελφός της 'Αλκης και μόλις φτάνει στο σπίτι έπειτα από ένα παντρεμένο της με τον άγνωστο της της ζητούν εξήγησεις. Η 'Ελθίρα αναγκάζεται να τους ανοίξει την καρδιά της. Ο αδελφός της γίνεται έξω φρενών. Σχεδιάζει να παντρευτεί την 'Ελθίρα με το φίλο του τον 'Αλέξη Δανιήλ. Όσοσο αποφασίζουν να καλέσουν το νέο σπίτι και να εξηγηθούν μαζί του οι γονείς της 'Ελθίρας. Έτσι και γίνεται πραγματικά. Ο Στέφανος επισκέπτεται τους γονείς της 'Ελθίρας κι η έντυπση που τους κάνει δεν είναι και τόσο κακή. Αποφασίζεται να γίνει ο άρραβώνας. Άλλα ο 'Αλκης, ο Δανιήλ κι οι άλλοι φίλοι του αδελφού της νέας θεωρούν τον Πετρά ύποπτο, όργανο ίσως των κατακτητών. Η 'Ελθίρα εξακολουθεί ν' ανησυχεί και ν' αγωνιά σχετικά με την πρόθεση του πλατύ του άρραβωνιαστικού της και του ζητά να την βεβαιώσει, ότι δεν συνεργάζεται με τους Γερμανούς, ότι κάνουν λάθος όσοι της λένε ότι τον 'είδαν να κρυφομιλάει με τους κατακτητές. Ο Στέφανος της βεβαιώνει ότι όλες αυτές οι διάδοσεις είναι ψεύτικες, σφοδρατικές κι η 'Ελθίρα τον γεμίζει φιλική και χαδιά. Μά ο φίλοι του αδελφού της νέας επιμένουν ότι είδαν τον Πετρά να κρυφοσυνομιλεί με Γερμανούς. Κατόπιν αυτός η 'Ελθίρα αποφασίζει να μάθει που κάθεται ο άρραβωνιαστικός της. Μαθαίνει απ' τον ίδιο το σπίτι του. Πηγαίνει και βλέπει να βγαίνουν από κει δυο Γερμανοί και βλέπει να μπαίνει μέσα ξαφνικά και βρίσκεται τον Πετρά να μετρά λίρες!... Αυτό την άναστατώνει. Ζητάει εξηγήσεις απ' το Στέφανο κι αυτός την καθησυχάζει λέγοντάς της ότι έμπορευεται μόνον με τους Γερμανούς. Η 'Ελθίρα γυρίζει κατόπιν σπίτι στενοχωρημένη.

8ον Έμεινε μόνη με την μητέρα της η 'Ελθίρα. Κάποιο δίπλω της η Ραλλού, κι άρχισε να της κουβεντιάζει αργά, τρυφερά, όπως μορφοποιεί τα παιδιά τους. Η 'Ελθίρα ένοιωσε την πώς αν έλεγε την αλήθεια και καταλάβαινε τις, θα ληθε την αλήθεια στη μητέρα της, απ' όποτε ο πόνος της. Μά δεν πρώτα αν η μητέρα της δεν θα τώρισκε όλα φοβερά, και θα έλεγε πως ήταν εγκλημα να μην τα μαρτυρήσουν στους άντρες. Έπειτα, και μοναχά στη μάνα της να έλεγε, το μουσικό, πάλι το θεωρούσε σαν ιεροσημείο της ο' άλλων ανθρώπων. Δεν της είχε πη να μη μιλήσει. Άλλά, το όφρος του της τώλεγε. Σίγουρα θα πετού κρατητό το μουσικό του. Έτσι, με σπαρασμό πέρασαν κι' άλλες ώρες, κι' ήλθε το μεσημέρι. Τότε γύρισε ο 'Αλκης στο σπίτι.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΕΞΑΘΑΝΙΣΤΗΚΕΙ

Μπήκε όρμητικά στο δωμάτιο της 'Ελθίρας. Χωρίς να λάβει υπ' όψιν την άρρώστειά της, φώναξε: —Λοιπόν πήγα στο σπίτι του Στέφανου. Τα μάτια της κοπέλλας άνοιξαν γεμάτα άγνυα. —Έφυγε! φώναξε ο 'Αλκης. Άλλάζε σπiti χέος το βράδυ, ξαφνικά. —Άλλάζε σπiti; ρώτησε η μητέρα. Καλά. Τι κάνεις έτσι; Γιατί το λές μ' αυτό το ύφος, σαν να είναι κάτι φοβερό;

— Γιατί δεν είναι φυσικό ν' αλλάξει έτσι ξαφνικά σπiti. —Δικαιώμά του δεν είναι; —Αχ μοιά, άνασταναζε ο 'Αλκης. Τι δύσκολα που καταλαβαίνετε έσεις οι γυναίκες αυτά τα πράγματα! Δεν συνδέεις με τίποτε αυτό το περιστατικό; —Μήπως κρωτώσες νοίκια και άλλαζε ξαφνικά σπiti; ρώτησε άδωα η μητέρα. —Ο 'Αλκης γέλασε ξερά. —Χρωτώσες νοίκια; Ο Στέφανος είναι πλούσιος, δεν κρωτώσει νοίκια καθόλου. Μά είχε ένα σπουδαίο λόγο ν' αλλάξει σπiti ακριβώς χέος. —Έπειδή άναγκάσφη η 'Ελθίρα το σπiti του; ρώτησε ο πατέρας. —Ακριβώς γι' αυτό. Έπειδή άναγκάστηκε να μαρτυρήσει τη διεύθυνση του, και πήγε η 'Ελθίρα και τον βρήκε. Έμμεσα όμως κι' άλλα πολλά, πολλά. —Κύτταζε την αδελφή του στα μάτια. Αυτή έννοιωσε την καρδιά της να φτερουγίζει στο στήθος της σαν φοβισμένο πουλί. —Τι έμαθες; Λέγε γρήγορα! είπε ο πατέρας.

—Έμαθα πράγματα φοβερά και τρομερά. Πρώτα-πρώτα ξέρω γιατί άρρώσθηκε η 'Ελθίρα. Έμαθα γιατί γύρισε έτσι ταρραμένη χέος και σήμερα ζήτησε με σαρνάντα πυρετό. —Τι συνέβη, γιά δνομα του θεού; φώναξε άνησυχη η μητέρα. —Ελθίρα, ρώτησε ο 'Αλκης σσαρά, άυστρα, είδες Γερμανούς χέος το άπόγευμα στο σπiti του Στέφανου; —Η 'Ελθίρα άνασπκώθηκε στο κρεβάτι της. Τα μάτια της άνοιξαν με τρόμο. Για μία στιγμή πήγε να φωνάξει: «Όχι!» Έπειτα όμως άναλογίστηκε τη καταστροφή μπορούσε να φέρη το ψέμμα της, κι άποκοίθηκε ψιθυριστά: —Ναι! —Γι' αυτό γύρισε έτσι, σαν τρελή; —Ναι, ξανάπε άδνα η κοπέλλα. —Περίφημα! φώναζε ο 'Αλκης. —Έπειτα γύρισε στον πατέρα του έξω φρενών. —Αυτός ο άνθρωπος της έχει κάνει μάγια. Σίγουρα της έχει κάνει μάγια. Θανάσου, πατέρα, ν' άνακαλύψη ένα τέτοιο πράγμα και να το κρατήσει μουσικό. —Ο θωμάκος σούφρωσε τα φρύδια του. —Γιατί δε μας είπες τίποτε; ρώτησε. —Δεν μπορούσα, βόγγιζε η 'Ελθίρα. —Δε μπορούσες, έ; Πολύ άδρα! —Η μητέρα κύτταζε άνησυχη τους δυο άντρες. Φοβόταν ότι κάτι τρομερό θα συνέβαινε. Μπήκε γρήγορα στη μέση. —Τι ρωτάτε τώρα; είπε. Τι σημασία έ-

Η ΣΤΙΣΙΣ

Ο κύριος Πολυζωίδης, δήμαρχος της έπαρχιακής πολίχνης Μιζέρια, έπιοκίεπται, μαζί με τον περαστικό άπ' έκει έπιθεωρητή, το δημοτικό σχολείο της περιοχής. Άφου εξέτασε προσεκτικά τα τετράδια όλων των μαθητών, ο έπιθεωρητής κουνάει τόκεφαλή του, δείχνοντας έτσι πως δεν είναι και τόσο ευχαριστιμένος. —Θέλοντας να μάθη τον λόγο της άποδοκιμασίας αυτής, ο δήμαρχος λέγει στον έπιθεωρητή: —Πιστεύω πως θα είσθε ίκανοποιημένος από την πρόοδο των μαθητών μας. —Όσον άφορά την όρθογραφία, παρατηρεί ο έπιθεωρητής, έχει καλώς. Οι μαθητά σας όμως άγνοούν τελείως πότε και πού πρέπει να χρησιμοποιούν τα διάφορα σημεία στίξεως. —Μα νομίζω πως αυτό δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία. Τι σημασία θα είχε αν αντί να χρησιμοποιήσι τις δύο τελείες, ο μαθητής έβαζε κόμμα. —Α, έτσι. Νομίζετε πως δεν υπάρχει κομμαία σημαντική διαφορά. Τότε κύριε δήμαρχε, πάρτε αυτή τη κιωλιά και γράψτε στον πίνακα: «Ο έπιθεωρητής, λέγει ο δήμαρχος, είναι ένας γάιδος» και «ο έπιθεωρητής λέγει: ο δήμαρχος είναι ένας γάιδος»! —Και τώρα κύριε δήμαρχε, ποιάν άπ' τις δύο αυτές φράσεις προτιμάτε; —Ντροπισμένος ο δήμαρχος άναγκάστηκε να όμολογήσει ότι του άρέζε η δεύτερη. Ο ΦΑΚΟΣ

χει αυτό; Καταλαβαίνετε γιατί δεν είπα τίποτε. Φοβήθηκε. ... Σας ξέρει τόσο ευέξαπτους. Την έχετε τρομάξει με το φανατισμό σας. —Η 'Ελθίρα έρριξε μία ματιά γεμάτη ευγνωμοσύνη στη μητέρα της. Ο 'Αλκης όμως ξεσπάθωσε: —Μά αλήθεια δεν καταλαβαίνετε τόσο πιά, η κάνει τον κουτό; Μητέρα δεν πήρες είδησι πως μπλέξαμε μ' ένα πράκτορα των Γερμανών; —Όχι! Ψέμματα! φώναζε σπαρακτικά η 'Ελθίρα. —Ψέμματα; Δεν ρωτάς τη γειτονιά του; Δε ρωτάς τη γριά σπιτονοικοκυρά του; —Ψέμματα! φώναζε πάλι η 'Ελθίρα. Δεν είναι προσόψης. Θα σάς τα πω όλα. Μου εξήγησε ο ίδιος. Κάνει έμποριο. Είναι αυτό που σου είπα ο Δημήτρης από την άρχη, Στέφανε. Κάνει έμποριο με τους Γερμανούς. Μπορεί να μην είναι βέβαια τίμιο και ήθικό το κέρδος του, αλλά δεν έχει άλλες δσοοληψίες μαζί τους. Μιλούσε με πάθος, τρέμοντας, κι έννοιωσε τη φωνή της κούφια, γιατί κι' η ίδια πιά δεν πίστευε στα λόγια που έλεγε. Δεν ήξερε ως πού έφθανε το εγκλημα του Στέφανου.

—Δε ξέρω αν τα πιστεύεις αυτά που λές, είπε ο 'Αλκης κρύα. Άκουσε όμως έσθ πατέρα τις πληροφορίες που πήρα, και κρίνε. —Κάποια άναψε ένα τσιγάρο, τόσους μηχανικά, χωρίς να τό καπνίσει, κι άρχιζε. —Πήγα στην όδο Μουφεράτου 97. Χτύπησα, χτύπησα, άγρησαν να μου άνοιξαν. Έπi τέλους μου άνοιξε μία γριά ένας άπαίσιος τύπος από αυτές που νοικιάζουν δωμάτια και κάνουν συγχρόνως και πολλά άλλα έπαγγελία. —Ο κύριος Πετράς; τη ρώτησα. —Έκανε στην άρχη την κουφή. —Ο κύριος Πετράς; της φώναζε στο αυτί. —Δεν τον ξέρω, μου άποκρίθηκε. —Δεν κάθεται εδώ; —Όχι! —Έμεινα κόκκαλο. Έπρεπε να παραδεχθώ πως η 'Ελθίρα με είχε γελώσει. —Μά ξέρω καλά πως κάθεται εδώ, της είπα. Το ξέρω πολύ καλά. —Κάνετε λάθος, μου είπε, και μου γύρισε την πλάτη. Πήγε και χώθηκε στην αούλή της. Το ύφος της δε μ' άρεσε, μου φάνηκε ύποπτο. —Κάτι τρέχει, είπα μέσα μου. Χωρίς να χάσω καιρό, χτύπησα την πλαγινή πόρτα. Μου άνοιξε μία κοπέλλα, μία υππρέτρια. —Μήπως ξέρεεις που κάθεται ο κύριος Στέφανος Πετράς; τη ρώτησα. —Δεν ξέρω, μου άποκρίθηκε. —Ήταν μία γελαστή, έζυπνη κοπελλίτσα, και κατάλαβα πως θα μπορούσε να μου φανή χρήσιμη αν της έδινα θάρρος. Άόχια να της πιάνω κουβέντα να της λέω διάφορες κουταμάρες, κι όταν είδα πως μου μιλούσε πιο έλευθερα, τη ρώτησα, δείχνοντας το άντικρυνό της σπiti. —Ποιος κάθεται εκεί; —Μου είπε τόνομα κάποιας οικογένειας. Έπειτα της έδειξε το 97. —Κι' εδώ; —Έκει κάθεται η γριά Κατίγκω. —Μοναχή της; —Όχι, νοικιάζει δωμάτια. —Πώς λέγονται οι νοικιαχδες της; —Ενα νέο παιδί βλέπω τώρα, είπε τα κορίτσι. Άλλάζει κάθε τόσο νοικιαχδες. Αυτός έχει λίγον καιρό, κάνα δυο βδομάδες. —Μήπως είναι αυτός ο κύριος Πετράς που ζητώ; της είπα γελαστός. —Ξέρω ένω; μου άποκρίθηκε, και κατέβασε τα μούτρα. —Κι' αυτό δεν μ' άρεσε. —Δεν μου λές, της είπα ξαφνικά. Είναι ένας ψηλός μελαχροινός; —Ναι. —Και έχει ντραβέρια με Γερμανούς; —Δεν ξέρω πως μου ήλθε να της κάνω. Δεν ξέρω την ερώτησή. Τα μάτια της έτσι άπότομα, και μου είπα: άστραψαν πονηρά, και μου είπα: —Και βέβαια έχει ντραβέρια με Γερμανούς. —Το ξέρεεις καλά; χαμηλώνοντας τη φωνή: —Η κυρία μου θα με μαλώσει αν σάς πω. Μου λέει να μην άνακατεύω, να μη βρω κανένα μπελά. Άλλά, ένω θα σάς πω. Δεν βαστώ πιά. Μπαίνουν βγαίνουν οι Γερμανάδες ο' αυτό το σπiti από την άμέρα που τόπισσε αυτός ο προκομένος. Έγινε η γειτονιά μας άναίδια! Προχθές τατούρ. Κι' έχουν μία οκάλα, ένας ήλθε που σφουγγάρια τη οκάλα, ένας ήλθε κοντά μου κι' αν δεν προλάβαινα να μπω μέσα, θα με φιλούσε.

Την άφρασα να μου λέν τα δικά της. Ένω στο μεταξύ είχα καταλάβει πιά περί

τινος πρόκειται. Την άφρασα σε λίγο, και έναυτηπια στην πόρτα της γριάς.

—Γιά να σου πω, της είπα με τόνο άσπρη. Γιατί με γέλασες; Ξέρεις ποιος είμαι ένω; Της Γερμανικής άστυνομίας. —Και της έδειξε την ταυτότητά μου, σίγουρος πως δεν ξέρει να διαβάσει. —Τι θέλετε από μένα; με ρώτησε. —Θέλω να μου άνοίξεις την πόρτα πρώτα-πρώτα.

Μου άνοιξε φοβισμένη. Μπήκα μέσα, έκλεισα πίσω μου την πόρτα και της είπα: —Θάχης καλά, ξεμπερδέματα με τους Γερμανούς αν δε μου πης ό,τι ξέρεις γιά το νοικιάρ σου.

—Δεν ξέρω τίποτε. Άρχισε να λέν, τρέμοντας! Τίποτε... Νά, ένω του νοικίασα το δωμάτιο, μούδωσε έξη μήνες προκαταβολή, και μου είπε να λές ο' όποιον τον ζητάει πως λείπει, εκτός αν μου τον ζητήσουν διάφορετικά. —Τι διαφορετικά.

—Οι φίλοι του έρχονταν και μου έλεγαν: 'Εδώ είναι ο κύριος λοχαγός;

—Λοχαγό τον έλεγαν; —Ναι, λοχαγό. —Γιατί; —Ξέρω κι' ένω. Έτσι τον έλεγαν. Και σ' όσους τον έλεγαν έτσι, άνοιγα κι' έμπαιναν μέσα.

—Έρχονταν κι' Έλληνες και Γερμανοί; —Δύο τρεις Έλληνες, και άλλοι τόσοι Γερμανοί. Όλο οι ίδιοι κι' οι ίδιοι. —Και τι έκαναν;

—Πού θέλεις να ξέρω ένω τι έκαναν. Εκεί μέσα που κλείνονταν ώρες, μου άποκρίθηκε, σπκώνοντας τους ώμους.

Κατάλαβα πως ήξερε κι' άλλα.

—Καλά, της είπα, έσθ όταν έφυγε, δεν του αινύριζες την κάμαρά του;

—Όχι, δεν ήθελε. Μόνος του έκανε το νοικοκυριό του.

—Εσθ δεν είχες κλειδί; —Είχα, μου ώολόγησε, και θα μπορούσα ν' άνοιγω. Άλλά είχε θάλει λουκέτο με μία πολύ δύσκολη κλειδωνιά κι' έτσι ό,τι και κάνανα δεν μπορούσα ν' άνοιγω. —Άπο πίν κλειδαρότρυπα δεν έβλεπες τίποτε;

—Την είχε βουλώσει κι' αυτήν από μέσα. —Γυναίκες έρχονταν εδώ; τη ρώτησα. —Ποτέ, μου άποκρίθηκε γρήγορα. Έπειτα μου πρόσθεσε:

—Μία φορά τον ζήτησε μία κοπέλλα μονάχα. Χέος το άπόγευμα. Τι έγινε άναμεσα, της ξέρω. Έμεινα πολύ ώρα μαζί της, και μόλις έφυγε η κοπέλλα, με φώναζε και μου είπε, οά σοσισημένος: 'Ενω φεύγω.

—Όπου να καταλάβω καλά-καλά τι μου λέγε πήρε τη βαλίτσα του κι' έφυγε. —Δεν σου είπε που πάει; —Όχι. Φαίνονταν πολύ ταραγμένος.

Τη ρώτησα πως ήταν η κοπέλλα, και μούκανε την περιγραφή σου 'Ελθίρα, με το νι και με το όγμα. Ήμóταν και τι κάλτσες φορούσε ακόμα. Άλλο τίποτε δεν ήθελα να μάθω.

Πήρα το πιο σσαρό ύφος και της είπα: —Πρόσθεξε. Αυτά που μου είπες έμένα, δε θα τα πης σε κανέναν άλλον. Άλλιώς θάχης να κάνης με τη γερμανική άστυνομία. Κι' έφυγα.

Τώρα, πές μου έσθ πατέρα, τι συμπέρασμα βγάδεις απ' όλα αυτά; —Το συμπέρασμα βγαίνει μόνο του, άποκρίθηκε σκεπτικός ο θωμάκος.

Μία βρεία σιωπή άπλώθηκε γιά κάμποσες στιγμές στο δωμάτιο.

—Αχ, βόγγιζε η μητέρα, τι μπλέξιμο είναι αυτό. Τι κακό μας βρήκε!

—Νά διαλύσουμε τον άρραβώνα, είπε σιγά, κοφτά ο πατέρας.

—Όχι! φώναζε η 'Ελθίρα άγρια. Δε θέλω. Τον αγαπώ!

—Σωπα! πρόσθεσε ο πατέρας. Τώρα πιά δεν πρόκειται γιά άγάπες. Τώρα είναι ζητήματα σπουδαία, ζητήματα τιμής και ζωής και θανάτου. Δεν υπάρχει έμφιδολία πιά ο Στέφανος είναι ένα ύποπτο ύποκειμένο. Δεν ταιριάζει στο σπiti μας. Μπορεί να είναι μαυραγορίτης, μπορεί να είναι πράκτορας των Γερμανών, μπορεί να είναι γεστοπίτης, ποιος τον ξέρει τι διάβολος είναι. Δεν δούλεθα ένω μία ζωή όλόκληρη, δεν κράτησα τόνομα μου ψηλά γιά να μη ή αυτός στο σπiti μου να το μολύνει. —Πατέρα!...

—Απορώ πως δεν αισθάνεσαι άποτροπιασμό κι' έσθ, με την ιδέα πως θα γίνει άντρας σου ένας τέτοιος άνθρωπος, είπε κρύα ο πατέρας.

Η 'Ελθίρα πήρε άκούη το θάρρος να ύπεροσπείρη την άγάπη της:

—Μπορεί να γίνεται κάποιο λάθος. Μπορεί. Κι' ένω δεν ξέρω, μπορεί να τον καταδικάζουν άδικα, να είναι καλλίτερος απ' ό,τι φαίνεται.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΑΜΑ

Η εξήγησης του μυστηρίου

Ένας από τους λιγοστούς ανθρώπους που κατώρθωσαν να είσχωρησουν ως τα βάθη του μυστηριώδους θιβέτ, ήταν ο ιεραπόστολος Χούκ, που, σ' ένα ένδιαφέρον βιβλίο του, άφηναίται μερικά από τα καταληκτικά «θαύματα» των περιηγητών λάμα, των ιερών του θιβέτ.

Στις θρησκευτικές εορτές των διαφόρων μοναστηριών του θιβέτ γίνονται συχνά έπιδείξεις της δυνάμεως των λάμα, που έμεινε οι Ευρωπαίοι, παρατηρεί ο Χούκ, τις παρακολουθούμε με θαυμασμό, χωρίς να μπορούμε, μ' όλη την πρόοδο των έπιστημών μας, να τις εξηγήσουμε μ' ένα λογικό τρόπο.

Μία από τις έπιδείξεις αυτές που περιγράφει είναι το άνοιγμα της κοιλιάς.

Ο μπόντζο, που πρόκειται να υποβληθή σ' αυτήν την έπιδείξη, ντυσέται από πολλές ήμερες προτύτερα και προσεχεται σιωπηλά, γιατί δεν πρέπει ν' άνοιξη καθόλου το στόμα του γιά να μιλήσει.

Την ώρισμένη ήμερα, άνεβαίνει πάνω σ' ένα μικρό βωμό, τυλιγμένος με μία μεγάλη σάρκα και ώπλισμένος μ' ένα άστραφερό μαχαίρι.

Οι άλλοι λάμα, που είναι συγκεντρωμένοι γύρω του, άρχίζουν τότε να ψέλνουν διάφορες προσευχές. Ο ρυθμός, που είναι στην άρχη άργος, δυνάμννει όλοένα και, στο τέλος, γίνεται ένα παραλήρημα από άγριες φωνές και ουρλιαξματα. Θα ένοιμεις πως όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι δαιμονόληκτοι.

Τα μέλη του μπόντζο άρχίζουν σιγά-σιγά να τρέμουν κι' όσο προχωρούν οι προσευχές το όμα του κυριεύεται από τρισματικούς σπασμούς.

Σε μία στιγμή, όταν ο παροξυσμός του φθόου στον υπέρτατο βαθμό, πεταίη τη σάρκα που τον τυλίγει, άρπάζει το μαχαίρι του, το χώνει μέσα στην κοιλιά του και την άνοιγει πέρα ως πέρα.

Ένω το αίμα τρέχει, το πλήθος που παρακολουθεί την τελετή γονατίζει με σεβασμό και άρχίζουν τότε να ρωτούν τον μπόντζο γιά διάφορα πράγματα που άφορούν το μέλλον. Οι άπαντήσεις του θεωρούνται σαν χρησμοί.

Άκούστε, όμως και το καταληκτικό τέρο:

Όταν ίκανοποιηθή η περιέργεια του πλήθους, οι λάμα ξαναρχίζουν τις προσευχές τους, με σιγνή φωνή και άργο ρυθμό. Ο μπόντζο μαζεύει τότε στο δεξί του χέρι το αίμα που τρέχει από την πληγή του, το φέρνει στο στόμα του, φουσάει τρεις φορές πάνω σ' αυτό και το πετάει στον άέρα, άφθονοντας μία μεγάλη κρουνη.

Έπειτα, περνάει το χέρι του πάνω στην κοιλιά του και, ένω λεπτό-λεπτό άρμόντερα, θα ήταν άδύνατο να διακρίνης και το παρμικρότερο ίχνος πληγής, η σούλα στο μέρος αυτό. Ο μπόντζο φαίνεται, όμως,

πολύ κουρασμένος και ξαναγυρίζει στο μοναστήρι, υποδασαζόμενος από τους συντρόφους του.

Ένας άλλος περιηγητής, ο περίφημος 'Οσσεντόφκι, άφηναίται τη συνάντησή του σε μία (γινούρτα) (καλύβα) της όρεινης Μονγολίας με τον Τουσεγκούν λάμα, ένω από τους πιο ίκανούς θαυματοποιούς του θιβέτ.

—Υπάρχουν πολλά άγνωστα πράγματα μέσα στη φύσι, είπε ο λάμα, άπαντώντας στις έρωτήσεις του 'Οσσεντόφκι. Έκείνο που είς οι Ευρωπαίοι άποκαλείτε θαύμα δεν είναι τίποτε άλλο απ' το μηχανισμό που έτοιμο σε κίνηση γιά να χρησιμοποιήσουμε σύμφωνα με τη θέλησή μας, το μυστήριο που περιβάλλει τη ζωή. Η Δύσι έχει να μάθη πολλά άκόμη από την Άνατολή. Θα σάς δείξω κάτι, που δεν το έχετε ξαναείδη ποτέ.

Λέγοντας αυτά, τινάχθηκε όρθιος, σήκωσε τα μανίκια της κίτρινης ρούπας του, έβγαλε το μαχαίρι του και φώναξε ο' έναν Καλούχο που βρισκόταν πιο πέρα:

—Μιτάκι, όρθιος!

Ο Τουσεγκούν τον πλησίασε τότε, του έκοιμήσφη τη μπλούζα του και έχωσε με όλη του τη δύναμη το μαχαίρι του μέσα στο στήθος του Καλούχου, που κολιούθη άμέσως κάτω, πλημμυρισμένος στο αίμα.

Ο λάμα του άνοιξε έπειτα με το μαχαίρι του όλο το στήθος του.

«Είδα, λέγει ο 'Οσσεντόφκι, τους πνεύμονας αυτού του ανθρώπου, που άνεδοκατέβαιναν ρυθμικά και δίκρηντα τους παλμούς της καρδιάς του. Ο λάμα άρχισε έκείνη τη στιγμή, να του άνοιγει την κοιλιά... Ένας τρελλός τρόμος με έκυριεσε τότε και έκλεισα τα μάτια μου, γιά να μην ίδω το φρικαλέο αυτό θέαμα...»

Μερικά λεπτά άργότερα, ο Τουσεγκούν με κτύπησε στον ώμο.

—Γιατί τρομάξατε; μου είπα.

—Άνοιξα τα μάτια μου και κύτταξα πρós το μέρος του Καλούχου. Ήταν έσπλημένος άνασκέλα και φαίνονταν σαν να κοιμάται βαθιά. Η μπλούζα του ήταν όλάνοιχη και μπορούσα να διακρίνω το στήθος του. Άλλά, πράγμα περίεργο, δεν έβλεπα πούθενά κανένα ίχνος αίματος ή πληγής.

—Μιτάκι, πήγαμε να κοιμηθής πιο πέρα! φώναζε ο λάμα.

Ο Καλούχος τινάχθηκε άμέσως σαν τρομαγμένος και έό λίγο τον χόσαμε άπο τα μάτια μας.

«Έκείνο το βράδυ, καταλήγει ο 'Οσσεντόφκι, έμπηκαυθήκα τα πάντα, γιά να κάμω τον Τουσεγκούν λάμα να μιλήσει. Κόπος χαμένος! Δεν άνοιξε ούτε μία στιγμή το στόμα του κι' έστεκε με τα μάτια χαμένα στο βάθος του όρίζοντος, σαν να μην άκουε. Όταν ζήτησα το πρωί, είσε φύγει από τη γινούρτα.»

Πώς γίνονται όλα αυτά τα θαύματα; Όπως και όττε 'Ινδίες από τους φακίρες; —Υποβάλλουν οι λάμα τις τρουμερές, άματρές αυτές εικόνες στους θεάτες που βαλκονοται γύρω τους, ένω στην πραγματικότητα δεν συμβαίνει τίποτε.

Μυστήριο σκεπτόμεν. Ένα μυστήριο όμως που θα το διαφωτίσει άσφαλώς μία μέρα η έπιστήμη.

ΓΙΑΤΙ ΧΑΛΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Τό σωτήριο φθόριον

«Ενα άπ' τα μεγαλύτερα βάσανα της ανθρώπινης είναι το χάλασμα των δοντιών. Φαίνεται λοιπόν ότι βρέθηκε έπί τέλους ο τρόπος της καταπολέμησής του. Η αίσια αυτής της πάθησας δεν είχε εξακριβωθεί έπί χιλιάδες χρόνια. Ένας Κινέζος ακροάτορας, στο έτος 2700 π. χ., την έπέδιδε σε ... μικρά ακουληκάκια. Άργότερα, οι έπιστήμονες της άπείωσαν στα μικρότα, στα όσα της σπτόματος, στην κληρονομικότητα, κλπ.

Πρώτος ο γιαντς Τρέντλε Ντήν, της Ύππερίας Άμερικής Ύγείας των Ηνωμ. Πολιτειών, βεβαίωσε τώρα ότι παίζει σπουδαίο ρόλο σ' αυτό το ζήτημα η έλλειψις «φθορίου», ενός χημικού στοιχείου, που άπάρχει άφθονο στην έπιφάνεια της γής. Ο Ντήν παρατήρησε ότι οι κάτοικοι της πόλεως Γκάλεσμπουργκ, που έπιναν νερό πλούσιο σε φθοριοάχα άλατα, παρουσίαζαν τρεις φορές λιγώτερες περιπτώσεις χαλασμένων δοντιών απ' τους κατοίκους του Κούτιου, όπου το νερό δεν είχε σχεδόν καθόλου τέτοια άλατα.

Κατόπιν, ο δοντοίατρός Τζόρτζ Χήν, σημείωσε ότι στην περιφέρεια του δεν άπύρχαν άνθρωποι με χαλασμένα δόντια, και το άπέδωσε στο ότι το νερό όπου έχει άλατα φθορίου, άσβεστίου και φωσφόρου. Συμπέρα, το χάλασμα των δοντιών προκαλείται άπ' την έλλειψη ώρισμένων ουσιών άπ' την άρραση. Ένας άλλος δοντοίατρός, ο δόκτωρ Χαροβίτιν, του Νο-

σοκομείου Γουότσεστερ, άπέδειξε ότι μπορεί να διορθωθεί αυτή η έλλειψις. Πήρε δειγμάτα από δόντια σκυλιών, τα άνέλυσε και βρήκε πόσο φθόριο περιείχαν. Έπειτα πρόσθεσε στην τροφή τους φθοριοάχα άλατα και, σε λίγους μήνες, πήρε άλλα δόντια τους, τα άνέλυσε και βρήκε πολύ περισσότερο φθόριον. Έφ' όσον λοιπόν τα δόντια των σκυλιών άπορροφούσαν τις άπαιτούμενες ούσιες γιά τη συντήρησή τους, γιατί δεν θα συνέβαινε το ίδιο και με τα ανθρώπινα; Ο δόκτωρ Χαροβίτιν άναγένησε μία ούσια, που να περιέχει άσβεστό, φωσφόρο και φθόριο. Και διαλέξε όσα καταλληλότερη μία σκόνη από κόκκαλα βρωδύ, διαλέξε έπειτα 9 άτομα, που χαλούσαν διαρκώς τα δόντια τους. Τους έδωσε επί 9 μήνες ώρισμένη ποσότητα της σκόνης καθημερινώς, χωρίς καμμία άλλη άλλαγή της διαίτης ή της ζωής τους. Τα άποτελέσματα ήταν καταπληκτικά: Τα δόντια τους έσπαψαν πιά να χαλούν. Άκόμα κι' οι βλάβες που είχαν από πρίν, έμειναν ασήουσες.

Τώρα ο δόκτωρ Χαροβίτιν — συγχρόνως δέ κι' άλλοι ειδικοί έπιστήμονες — κάνουν πειράματα σε έκατοντάδες άτομα, γιά να εξακριβώσουν την άπτελεσματικότητα του καινούργιου αυτού όπλου κατά το χάλασμα των δοντιών. Συγχρόνως, ζητούν να βρουν με άκρίβεια ποιά είναι η σωστή δόσις του φαρμάκου, γιατί η σκόνη από τα κόκκαλα σε μεγάλη ποσότητα έχει ιδιότητες δηλητηριώδεις.

ΛΑΗΘΙΝΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Καναγια του ΠΟΛΕΜΟΥ

Δυο καρδιές σ' έναν τάφο

Μέσ' στο τραίνο που τραβούσε για τὰ σύνορα, σ' ένα βαγόνι... Ιπποί 8, άνδρες 24... δυο στρατιώτες, πλάι-πλάι, στίβαγμένοι ανάμεσα σ' άλλους στρατιώτες, παρακολουθούσανε σιωπηλά μέσ' από το μικρό παραθύρι το όραμα του φθινοπρινού τοπίου που ξετυλιγότανε μπροστά στα κουρασμένα μάτια τους. Τραβούσανε για πάνω, για τὰ σύνορα... για τὸ άγνωστο... Τη νύχτα ταξιδεύανε με σδυμένα κατὰ πόδια... ούτε ταίρια! Κ' η παραμικρή σπιθαμή μπορούσε να τους προδώσει σ' αεροπλάνο...

Τώρα, ήταν άπόγεμα. Σκοτεινιάζε λίγο-λίγο. 'Ο ένας απ' τους δυο άντρες έβγαλε τσιγάρα, πρόσφερε και στον άλλο.

— Άντε, συνάδελφε... Κάπνισε, γιατί σε λίγο, θα νυχτώσει, δε θα μπορείς... — Εύχαριστώ... — Τώρα, καπνίζανε σιωπηλά, ενώ το τραίνο άγχομαχούσε άνεσταίνοντας μιάν άνηφορία.

Σαφινικά, ο ένας απ' τους δυο, ο μελαχρινός, έπαινε τη σιγή: — Είσαι παντρεμένος; — 'Ο άλλος, ο ξανθός, τιάχθηκε: — Παντρεμένος... Πώς σουρθε;... — Είσαι μοναχός στον κόσμο;... — 'Όχι. Έχω μητέρα κι' αδελφή... Έσύ;

— Κι' έχω μητέρα κι' αδελφή... Μά έχω και γυναικά... — Καί την αγαπάς πολύ... — Ε;... 'Ο μελαχρινός κτύπαζε μακριά, έβλεπε από το παραθύρι το βαγόνι: — Παντρευθήκαμε το Γενάρη... Προτού καλά-καλά προφτάσω να τη σφιχτώ στην άγκαλιά μου, να ο πόλεμος πούρηται να μάς χωρίση—μπορεί και για πάντα...

Σωπαίνει ο μελαχρινός. Καί το τραίνο προχωρεί. Σε λίγο μιλάει ο ξανθός: — Είπ' μορφο ν' αφήνεις πίσω σου μιά γυναικά που σ' αγαπάει... — 'Όμορφο... Δε λες σκληρό, άπάνθρωπο;... — Ναί, δε λέω... 'Ο χωρισμός είν' έτσι... Σου μένει όμως μιά παρηγοριά, πώς, έχει κάτω, στην 'Αθήνα, κάποιος σε συλλογείται μ' έρωτα, κάποιος κλαίει τη θύμησί σου... Κάποιος, στο τέλος, που θα μείνει άπαρηγόρητος σαν πεθάνεις...

— Έσύ δεν έχεις καμιά που να σ' αγαπάει;... — 'Η φωνή του ξανθού άκούγεται βραχνή: — Έγώ ήμουν άτυχος στον έρωτα συνάδελφε... Καί, μιά και τόφερε η τύχη, άκου την ιστορία μου: Έδώ και τρία χρόνια, άγάπησα κι' έχω ένα κορίτσι... Τρελά, γιατί κι' έχω ένα κορίτσι... Υστερα, που προσφέρθηκε μιά καλή θέσι στην 'Αλεξάνδρεια... Σκέφτηκα να φύγω, να μαζέψω λεφτά, και να γυρίσω να την πάρω... 'Αλλοίμονο, συνάδελφε! Μάτια που δέν βλέπουνται, γρήγορα λησμονιούνται... Στην άρχή μουγράφε άραιώσανε, ώπου έπαψε έντελώς να μου γράφει... Έδώ και τρεις μήνες, έμαθα πως παντρεύτηκε...

Σώπασε ο ξανθός. 'Ο μελαχρινός έβλεπε το ταίρια μ' την άρχούλα του, και τόν χτύπησε στον ώμο: — 'Υπομονή... Θα βρής άλλη... Καί, τώρα, πως βρέθηκες εδώ;... — Μόλις έμαθα τόν πόλεμο, πήγα έθελοντής, με βάλανε σ' ένα καράβι, κι' ήρθα να πολεμήσω για την πατρίδα... — Μπράβο σου!...

Σαφινικά, ο ξανθός άρπαξε τὸ μελαχρινό από τὸ μπράτσο: — Άκούσε μιά και γυναιστήκαμε, θέλω μιά χάρι... Άν σκοτωθώ, να με θάψουνε με τη φωτογραφία της... — Θα ζήσης... — Ναί, μ' αν... — Την έχεις;... — 'Ο ξανθός ξεκούμπωσε την τσέπη του άμπελονότου του. Έβγαλε τη φωτογραφία και την έβασε στον άλλο, που την πήρε και την κτύπαζε σιωπηλός. 'Υστερα, τὸ το γύρισε πίσω. — Σ' άρέσει;... τὸν ρώτησε ο ξανθός. — Άν μ' άρέσει... — Την έχεις;... — Είπ' η γυναικά μου...

Πολεμήσανε κοντά-κοντά—η τύχη τόφερε—πάντα όμως η γνώριμία τους είχε μιά σκιά: Τη σκιά της γυναικάς που άγαπούσανε και οι δυο. Μιά μέρα, μέσ' στο άμπρι, ο μελαχρινός πλησίασε τὸν ξανθό: — Άκούσε... 'Η Ντόρα είν' άρρωστη... — Άρρωστη;... — Ναι... μισό γράφουσε λίγα, μ' άφαντάζουμαι περισσότερο... — Λες νάναι οσορό;... — Μιλούσαν άπλά, όχι σαν αντίζηλοι, μ' σά φίλοι, σαν αδέρφια, ένωμένοι στον ίδιο πόνο, στην κοινή αγωνία... — Φοβάμαι... Φοβάμαι τη φυματίωση!...

— 'Ο ξανθός έμεινε σαν κεραυνόβροχη μένος: — Άλήθεια... μουρμούρισε. Πάντα ήτανε λεπτή κι' άραχνόφανη... — 'Ο μελαχρινός ψιθύρισε σιγά, σά να μονολογούσε: — Κι' αν δ' μη γένοιτο πάθη τίποτα, πως θα συντηρήθ;... Πώς θα άφή;... — Έκεί, μέσ' στο άμπρι, κάτω απ' τὰ χιόνια, άπλάκηκε μιά σιωπή γεμάτη άγνωση... 'Από μακριά άκούγονότουσαν να βροντάνε τὰ κανόνια τών 'Ιταλών.

1941. Μάρς. Πνός του ζεφύρου μυρωμένες μέσ' στους κήπους. Τὸ νεκροταφείο, λουλουδιασμένο έλο, σαν τόπος ζωής, κι' όχι σαν τόπος θανάτου... Πάνω από έναν τάφο, δυο άνθρωποι—ένας ξανθός, ένας μελαχρινός... Στα χέρια καθενός ένα σωρό λουλούδια. Στις καρδιές και τὰν δυο, η ίδια εικόνα, ο ίδιος πόνος... — Καθυστούλα... ψιθύριζε ο μελαχρινός. Πέθανες χωρίς ένα χάδι, χωρίς ένα φιλή...

— 'Ο ξανθός δέ μιλάει. Σκορπίζει τὰ λουλούδια άπάνω στον τάφο. Σκορπίζει και τὰ δικά του ο μελαχρινός. Τώρα, ο τάφος όλος είνε πλημμυρισμένος λουλούδια... Κι' είνε Μάρς... 'Η άνοιξι έθρλιάζει πάνω από τὸ θάνατο. Ένα άξένοιαστο σπουργίτι κελαϊδάει δίπλα σ' ένα κυπαρίσσι...

Οι δυο άντρες μένουνε σιωπηλοί. 'Υστερα, πὸ άδύνατος, ο μελαχρινός γονατίζει σὸ χώμα και τὸ φιλάει: — Άγαπημένη!... Άγαπημένη μου... Άκρισή μου... — 'Ο ξανθός τὸν κτυπάει σιωπηλός. Δάκρυα βουβά τρέχουν στα μάγουλά του: — 'Η γυναικά δεν τὸν άνήκει για να την κλάψι δυνατό, με έξοπασια... — Σιγά-σιγά, ο μελαχρινός συνέχευται. Σηκώνεται. Τότε ο ξανθός τὸν παίρνει άγκαλιά, σαν παιδί, σά φίλο: — Πάμε... τὸ λείει.

Προχωρύνε μέσ' από τὰ λουλουδιασμένα δρομάκια, πρὸς τὴν έξοδο. Πίσω τους, έχουν άφήσει και οι δυο τις καρδιές τους, κάτω απ' τὴν ίδια πλάκα, μέσ' στον ίδιο τάφο που άνασταίνεται για πάντα ένα θύμα τών στερήσεων τῆς κατοχῆς.

ΒΕΡΕΡΟΣ

Άνώνυμα γράμματα επί 20 χρόνια

'Ο Αυστριακός Χέρρ Κούρτζ, ιδιοκτήτης μιάς καπανοθήκης στη Βιέννη, λάβαινε καθημερινώς ένα άνώνυμο γράμμα επί 20 ολόκληρα χρόνια, δηλαδή από τὸ 1901 έως τὸ 1921. Στην άρχή, είχε ζήτησει τὴν επέμβασι τών άρχών, οι όποιες όμως, παρ' όλη τὴν παρακολούθησι τῆς αλληλογραφίας του, δεν κατάφεραν ποτέ ν' άνακαλύψουν τὴν προέλευσι τών άνωμένων αὐτῶν επιστολῶν. Τὸ 1921, τὰ γράμματα σταμάτησαν άπότομα, σαν να είχε βαρεθῇ ἐπὶ τέλους ο άνωνυμογράφος. Τὸ περιεργότερο δὲ είνε ὅτι τὸ περιεχόμενο ὧν αὐτῶν ήταν έντελώς άθώο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Σχιζοφρένεια, ή άσθένεια τῆς μόδας

'Η σχιζοφρένεια είνε μιά άσθένεια... τῆς μόδας και ὡς τούλάχιστον μ'ας πληροφοροῦν οι φρενολόγοι, περισσότερο συχνή από ὅτι συνήθως φανταζόμαστε. Στη νεότητι από συγκινήσεις και κουρασμένη ἐποχή μας, ένας μεγάλος αριθμός άνδρῶν θα μπορούσαν να χαρακτηρισθῶν ὡς σχιζοφρενικοί, χωρίς αὐτὰ να σημαίνει ὅτι είνε παράφρονες. Γιατί ἡ σχιζοφρένεια, μ' ὅλο που είνε ὁ προβάλεμος πὸν ὁδηγεῖ στην παραφροσύνη, διαφέρει ουσιαστικά απ' αὐτὴν και παίρνει συχνά μορφές τόσο έλαφρές, πὸν μόλις μπορούμε να τις προσέξουμε.

Έκείνο πὸν χαρακτηρίζει τὸν σχιζοφρενή είνε τὸ ὅτι ξεχωρίζει τὸν εαυτό του από τὸ περιβάλλον του και δημιουργεῖ, σιγά-σιγά, έναν ἰδιαιτερό τυπο με δικές του αντιλήψεις και δικὸ του τρόπο ζωῆς, πὸν είνε, τις περισσότερές φορές, πολὺ περιέργος. Τὸ κυριότερο γνώριόμ του, όμως, είνε ὅτι οι ψυχικές του λειτουργίες είνε τόσο πολὺ χωρισμένες μεταξύ τους, πὸν μ'ας δίνουν τὴν ἐντύπωση ὅτι ἔχουμε μπροστά μας έναν άνθρωπο με πολλές προσωπικότητες, πὸν είνε συχνά αντιφατικές και αντίθετες.

'Ο χωρισμός αὐτός μεταξύ τών ψυχικῶν λειτουργιῶν κάνει τὸν σχιζοφρενή να φαίνεται σαν πραγματικός παράφρων. Γιατί δέν ὑπάρχει καμμία λογική συνάφεια ὡς στα λόγια, ὡς στα έργα του. Συμβαίνει συχνά να γελάει για μιά θλιβερή εἰδησι και, ἀντίθετα, να κλαίει για μιά εὐχάριστη εἰδησι, πὸν θα έπρεπε να τὸν χαροποιήση. Άν τὸν παρατήρησωμε τὸν άνδρῶμο τῆς στάσεως του, άπάντα με άσυμφωνίες. Σ' έναν σχιζοφρενικό τυπο, πὸν νοσηλεύονται σ' ένα νοσοκομείο, ἀνήγγειλαν κάποτε αἰφνιδιαστικά τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του, θέλοντας να ἴδουν ποιά θα ήταν ἡ ἀντίδρασι πὸν θα προκαλούσε αὐτὴ ἡ εἰδησι. Έκείνος προχώρησε πρὸς τὸ βαρόμτρο, πὸν βρισκόταν στον τοίχο τοῦ δωματίου, τὸ εἰήτησε με μεγάλη προσοχή και ἐπειτα εἶπε άποφθεγματικά: —'Η ὑγροσία δέν ὡφελεῖ ποτέ τοὺς σκορπιούς!

Δυο μέρες ἀργότερα, παρουσιάσθηκε σὸν διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου με μερικά άνθρα, πὸν τὰ εἶχε κόψει από τὸν κήπο, διαβεβαιώνοντας τὸν ὅτι ήταν από τὸν τάφο τοῦ πατέρα του! Ένας άλλος σχιζοφρενής συνήθιζε να μιλάει για τὸ άνυπαρκτό σπῆτι. Όταν τὸν παρατηρούσαν ὅτι δέν εἶχε σπῆτι, άναστούσε: — Πῶς δέν ἔχω; Θά σὰς τὸ άποδείξω διὰ τῆς μουσικῆς!

Σ' ένα θεραπευτήριο τῆς Βουδαπέστης, κατὰ τὴ μεγάλη κομμουνιστική ἐπανάστασι τοῦ Μπέλλα Κούν, ένας άσθενής άρρισε να περπατᾷ σὲ δικές τῶν ποδιῶν, τὴν ὥρα πὸν ἡ μάχη εἶχε φθάσει σὸν δεύτερο σημείο τῆς σῆς κεντρικές συνοικίες τῆς πόλεως και οι πρώτοι τών πυροβολισμῶν έδονούσαν τὴν ἀμύφωσι. Όταν τὸν ρώτησαν γιατὶ τὸ έκανε, ἀπάντησε: — Σιγά! Θά ξυπνήσωτε τὸ μυρὸ!

Τὸν ρώτησαν και πάλι για ποῖο μυρὸ μιλοῦσε. 'Η ἀπάντησις του ήταν: — Δέν άκούτε, λοιπόν, τίς φωνές του; Οἱ σχιζοφρενείς παρουσιάζουν συχνά μιά πραγματική άναίσθησι σὸν πόνο, σὴν πείνα, σὴν δίψα κτλ. Τὴν ἴδια άναίσθησι δεικνύουν και μπροστά σὸν κίνδυνο. Είνε σαν να μὴν ὑπάρχει γι' αὐτοὺς.

Δέν είνε λιγώτερο ἐκπληκτικές οι ἀντιδράσεις πὸν παρουσιάζει ο ὁργανισμός τους. Ένας άσθενής συνήθιζε, ὅταν έβρεχε, να γύνεται, να άνοίγει τὸν παραθύρο του και να κάθεται με τὴν διάπλατα τὸν παράθυρο πρὸς τὸ έξω, για να καίη. 'Ηλιοπαλιν γυρισμένη πρὸς τὸ έξω, δέν κρούσε ποτέ, ἀλλά δέν έπιθετο πὸν παραμικρότερο σνακί, πράγμα πὸν δὲ συνέβαινε με ὅποιονδήποτε άλλον.

Άλλ' οι περιπτώσεις πὸν ἀναφέραμε άποτελοῦν τις βαρεῖες μορφές τῆς σχιζοφρενείας. Υπάρχουν, όμως, άπειρες άλλες, πὸν μόλις τις προσέχομε σὴν καθημερινή ζωῆ. Γιατί, ὡς βεβαιώνουν οι περισσότεροι φρενολόγοι, κάθε ἐκδήλωσις άσυμφωνίας ή άσυμφωνίας, εἴτε σὴν ὁμιλία μας, εἴτε σὴς πράξεις μας, εἴτε σὴν τρόπο τῆς ζωῆς μας, άποτελεῖ μιά μορφή σχιζοφρενείας. Σύμφωνα με αὐτὴ τὴν ἀντίληψι, ἡ παραδοξολογία και ἡ ἐκκεντρικότητα άποτελοῦν ἐπίσης σχιζοφρενικές ἐκδηλώσεις. Τὸ ἴδιο ὑποστηρίζουν οι φρενολόγοι και για τὸ νοσηρὸ ἐκείνο ἐγχεντρίσιμ, πὸν κάνει τὸ άτομο να ξεχωρίζι σιγά-σιγά από τοὺς άλλους και να κλείνεται ὡς ἐλόνει και περισσότερο σὸν εαυτό του. Σχιζοφρενικοί τυποί είνε ὅλοι οι οὐτοπιστοι, πὸν δέν έχουν καμμία ἐπαφή με τὴν πραγματικότητα, οι προληπτικοί, πὸν νεμίζουν τὴ ζωῆ τους με τις πὸν παράδεινες και ἀνεξήγητες δεσποικιοποιήσεις, οι μεμφίμοιροι, πὸν παραπονούνται άκατάπαυστα ὅτι δέν τους ἔννοουν οι άλλοι, οι άνειροπόλοι, πὸν ζοῦν διαρκῶς σὴν σὺννεφα και πὸν κάθε προσέγγισις τους είνε πάντοτε δύσκολη και άδύνη, οι φανατικοί ὧν τών καθηριῶν κτλ.

Άλλωστε, ἡ σχιζοφρένεια δέν είνε πάντοτε μιά νόμνη κατάστασις. Παρουσιάζει συχνά, ταλαντεύσεις, ὑποχωρεῖ ὅλοσθι ή ἐπτείνεται, σὺμφωνα με τις περιστάσεις και, πολλές φορές, εξαφανίζεται ὅτι τέλους, για να ξαναγυρίσῃ σε λίγο με μιά νέα μορφή.

Αὐτοεῖνε τὸ Χόλλυγουντ!

Ένα άποκλυπτικό άρθρο τῆς εβδόμενης Τετάρτης Πάρις

Τὸ Χόλλυγουντ είνε για τοὺς καλλιτέχνες και ἰδιῶς για τις γυναίκες μιά πραγματική πόλις. Έγώ πὸν ἔζησα ἀπὸ μικρὴ εἰς πέρα και παρακολουθούσα τὴν ἐξέλιξι τῆς πόλεως αὐτῆς και τῆς ζωῆς της, πὸν πὸν βεβαιώσω πως ὅποιος θέλει να γίνῃ δυστυχισμένος, θά τὸν ἐπιτύχῃ αὐτὸ ἐρχόμενος σὴν πόλι μας.

Γεννήθηκα σὸν Κανάδο, ἀλλά σε ἡλικία πέντε χρόνων βρισκόμουν κιόλας σὸ Χόλλυγουντ. Οι γονεῖς μου μ' έκλεισαν τότε σ' ένα μοναστήρι, ἀπ' τὸ ὁποῖο βγήκα σε ἡλικία δεκάεξι χρόνων ἑλθούσα πιά να κάνω ὅ,τι ἤθελα.

Τὴν ἐποχή ἐκείνη τὸ Χόλλυγουντ ήταν ένα μεγάλο βιομηχανικό κέντρο. 'Όπου κι' αν γυρίεις, ἐξέλειε εργασία σὴν αὐτῇ πόλι. Χιλιάδες ἐργαζῶν δούλευαν ἀδιάκοπα και τὸ βράδυ σκόρπιζαν σὰ διάφορα λαϊκά κέντρα για να διασκεδάσουν. Ἐπὶ πρόσφατα ὧν ἐξέλειε ζωγραφισμένη τὴ χαρά και ἀπὸ κανενὸς τὸ μυαλό δέν περνούσε ἡ σκέψις πως ἡ ζωῆ ἐκείνη θά εἶχε μιά μέρα ένα τέλος.

Οἱ «βεντέτες» τῆς ὁδότης και ὁ ἀστέρης δέν είχαν κυριεύσει ἀπ' τὴν μανία τῆς ἐπιθέσεως και τῶν σκανδαλῶν. Εἶνε ἀλήθεια πως εἰ καλλιτέχνες αὐτοί ήταν τότε διγυρισμένοι και ὁ κινηματογράφος ήταν ἄκρη μιά ἀληθινή τέχνη σὴν ὁπῆς ἐξέχωσαν ὅσοι είχαν ταλέντο.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ «οὐμ-λιντοῦ» έφερε ἀναστάσι ἀπὸ τὸν μόνον σὴν τεχνική τῆς στυλίστιν, ἀλλά και σ' αὐτὴ τὴ ζωῆ τῆς φιλομυθίας. 'Απ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου άρχισαν να καταφθάνουν σὸ Χόλλυγουντ ὅχι πιά καλλιτέχνες, ἀλλά ὅλοι τῆς γυναικῆς ὧν τῶν τύπων και ὧν τῶν νοστινῶν: 'Ησαν μαλλαρλίνες, γυναίκες τῶν καμπαρέ, ὑπερτίρες, μανικιουρίστες, δακτυλογράφοι, πώλητριες, γυναίκες τοῦ ἡμικόσμου, φοιτήτριες, χωριστοπώλες, ἀριστοκράτισσες κτλ. κτλ. Τὰ προσόντα τους: Εἶχαν φωνή κατάλληλη για τὸ μικρόφωνο και ὁμορφιά πὸν γινόταν ἐκπαιδευτική σὴν ὁδότη.

Απὸ τὴν ἐποχή ἐκείνη άρχισε σὸ Χόλλυγουντ ἡ βασιλεία ὅχι τῶν ταλέντων ἀλλά τῆς ὁμορφιάς. Συγχρόνως βίαις άρχισε και ὁ ἐξευτελισμός τῆς. Οἱ 'Αμερικανοί φιμώθηκαν για τὸν πολιτισμό τους και για τὸν σεξισμό τους σὴς γυναίκες. Μά ὅταν πρόκειται ν' γλεντήσουν, τότε τὰ πράγματα μετεβιβάζονται. Τὸ πιστό είνε κακὸς σύμβουλος και τὸ πολὺ χρήμα δὴλητηριάζει τὴν ψυχή.

Όταν εἶδαν να καταφθάνουν σὸ Χόλλυγουντ τόσες ὁμορφιές, ἡ μιά ἐντελὸς διαμορφωμένη απ' τὴν ἄλλη, ἐξευτελισμοῦ ἀπ' ὅχι ἀρχισαν να τρελλώνησαν και ὁργανῶνουν περιηγητικά καράβια για να θάμουν ραβάνια για να ἴδουν ἀπὸ κοντὰ τὰ νέα «αστέρια» τῆς ὁδότης.

Έρετε τώρα τί στοίχιζε σὸ Χόλλυγουντ τὸ πέρασμα σὸν τότε τοῦ καραβανιού; Μία ἐνός τέτοιου καραβανιού; Πάντα, πέντε χροακτικές γυναικῶν, δεκά δασύγνια και ἑμπόρων, εἰκόσι δασύγνια νέος τὴν ἀνάδειξι καμίας «βεντέτας». Ναί, μὴ σὰς φανταίνεται πειράργο. Κάθε πειράγματι «Αμερικανὸς είνε πλούσιος» 'Αμερικανὸς είνε πλούσιος να εἰδῇ τὰ μαλ-λικοκέφαλα του, για να ἐπιβεβαιώσῃ τὸν σὸν στυλίστιν, κάνοντας τοὺς διευθυντὰς τῶν κινηματογραφικῶν εταιριῶν νὰ τὴν προσέξουν.

Όταν εἶδαν να καταφθάνουν σὸ Χόλλυγουντ τόσες ὁμορφιές, ἡ μιά ἐντελὸς διαμορφωμένη απ' τὴν ἄλλη, ἐξευτελισμοῦ ἀπ' ὅχι ἀρχισαν να τρελλώνησαν και ὁργανῶνουν περιηγητικά καράβια για να θάμουν ραβάνια για να ἴδουν ἀπὸ κοντὰ τὰ νέα «αστέρια» τῆς ὁδότης.

Όταν εἶδαν να καταφθάνουν σὸ Χόλλυγουντ τόσες ὁμορφιές, ἡ μιά ἐντελὸς διαμορφωμένη απ' τὴν ἄλλη, ἐξευτελισμοῦ ἀπ' ὅχι ἀρχισαν να τρελλώνησαν και ὁργανῶνουν περιηγητικά καράβια για να θάμουν ραβάνια για να ἴδουν ἀπὸ κοντὰ τὰ νέα «αστέρια» τῆς ὁδότης.

Όταν εἶδαν να καταφθάνουν σὸ Χόλλυγουντ τόσες ὁμορφιές, ἡ μιά ἐντελὸς διαμορφωμένη απ' τὴν ἄλλη, ἐξευτελισμοῦ ἀπ' ὅχι ἀρχισαν να τρελλώνησαν και ὁργανῶνουν περιηγητικά καράβια για να θάμουν ραβάνια για να ἴδουν ἀπὸ κοντὰ τὰ νέα «αστέρια» τῆς ὁδότης.

Εἶδα ὁλόβροσα κορίτσια νὰ καταστρέφονται, νὰ χλωμιάζουν, νὰ χάνουν τὴν ὁμορφιά τους και νὰ πεθαίνουν ἐξαντλημένα σὸς δρόμους. Καί εἶδα νέους, οι όποιοι σὴν πατρίδα τους θά είχαν ἀσφαλῶς πολὺ καλύτερη τύχη, νὰ γίνονται λαμποδότες, γάγκστερς, άσπαστες, τοξικομανεῖς. Κι' ὡστόσο, ὅλοι αὐτοί, ἐβθασαν σὸ Χόλλυγουντ γεμάτοι ἐνθουσιασμό και καλλιτεχνικά όνειρα. Στάθηκαν ὅμως ἄτυχαι και δέν κατάφεραν τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ να καταστραφούν.

Θά με ρωτήσετε πως γινάτι δέν τοὺς βοήθησα, γιατί δέν τοὺς βοήθησα, γιατί δέν τοὺς γλετώσαμε ἀπ' τὰ μαγικά τους. Μά ἡμῶς εἶνε ἐνός και ὁδός: Εἶνε χιλιάδες. Καί ὁ περισσότερος είνε ὁρατα κορίτσια πὸν ἦσαν με τὸ όνειρο νὰ γίνουν «βεντέτες» και πῆθαν σὸ πεισοδισμό σαν ἀλήτισσες.

Πῶς πέτυχα ἐγώ; Μά για πολλά χρόνια εργαζόμουν ὡς ἄλλη κομπάρσα. Εἶχα όμως τὸ σπῆτι μου σὸ Χόλλυγουντ κι' ἐπὶ δέν δοκίμασα τὴν δυστυχία ὡς τὴν ἡμέρα πὸν γύρισα τὸ πρώτο μου φιλμ.

Υστερα ὅλα ἦρθαν μόνα τους. Έγώ γυρίσι μέχρι σήμερα τριάντα μεγάλα φιλμ με καλλιτέχνες σαν τὸν Λιούις Στζόν, τὸν Ουάλακ Μπέρρυ, τοὺς Μπάρμπορ και ἄλλους. Ποτε μου όμως δέν ἔμπερα να ξεχάσω αὐτὸν τὸν κόσμο τῶν γοητευτικῶν κοριτσιῶν πὸν διακινεῖται σὸν δημόσια πάρκα, σε ὑποπτα ξενοδοχεία, σε κακόφημα κέντρα, σε καταγύγια ἀκούη, και πὸν κυττάζουν πάντα με κακία και μῖσος τὴν ζωῆ μας, μιά ζωῆ πὸν θάλησαν, ἀλλά δέν ἔμπεραν να ζήσουν.

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΣΕΤΣΙΛΙΑ ΠΑΡΚΕΡ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ της Γιαπωνέζας

Πώς βλέπει ένας Ευρωπαίος τη Γιαπωνέζα; Είναι όμορφη ή άσχημη; Του άρεσει; Μπορεί να την αγαπήσει;
Η Γιαπωνέζα δεν είναι ούτε όμορφη, ούτε άσχημη. Είναι ένα παράξενο πλάσμα με κάποια λεπτή χάρη στις κινήσεις της. Μερικοί βρίσκουν βελανιδιές τις Γιαπωνέζες, γιατί χαμογελούν πάντα και γιατί είναι διαρκώς εύθυμες. Μα ξέχνο τον πρόσωπό τους! Το μακιγιάζ είναι μια αλόκοπη τέχνη στην 'Ιαπωνία. Οι Γιαπωνέζες δεν θέλουν να ξέρουν ότι υπάρχουν πούδρες σ' όλες τις αποχρώσεις για τις γυναίκες. Έκείνες παραλείφουν όλα το πρόσωπο και το λαιμό μ' ένα πυκνό στρώμα κατασπινής πούδρας που τους δίνει την επι της πορσελάνης. Επίσης, βαφούν άσπρο το άνω χέλι τους και κόκκινο μόνο το κάτω. Έτσι φαίνεται σαν να έχουν μισό στόμα!

Ας έρθουμε τώρα στα αισθηματικά όπλα που έχει η Γιαπωνέζα για τον μικρό καθημερινό πόλεμο του έρωτος. Ένας ξένος, που μπόρεσε κάπως να καταλάβει αυτές τις παράξενες γυναίκες, διακρίνει τα εξής:

- 1) Το χαμόγελο. 2) Την αδρότητα. 3) Τη δειλία, και 4) Την υποταγή στον άνδρα.
- Στην έρωτική μονομαχία, η Γιαπωνέζα αντιμετωπίζει τη βιαιότητα και το μαχητικό πνεύμα του άνδρος με το χαμόγελο και την αδρότητα. Αυτό το χαμόγελο, σερνό, έρωτικό, ικετευτικό, είναι για το Γιαπωνέζο το όρεκτικό για το έρωτικό συμπόσιο. Όσο για την αδρότητα και τη δειλία της, είναι κληρονομία από τη γυναίκα σκλαβιά πολλών αιώνων. Η Γιαπωνέζα, μπροστά στον άνδρα, έχει το ύφος ενός μικρού ζώου που το ξυλοφορτώσαν! Μία διανοούμενη, η δεσποινίς 'Ιτακάβα, έγραψε εσχάτως ότι πρέπει πρώτον να περάσουν πάρα πολλά χρόνια μ' επιμονή προπαγάνδα, για να αποκτήσουν κι οι Γιαπωνέζες την έλευθερία και την αυτοπεποίθηση που έχουν οι Ευρωπαίες.

Μέχρι σήμερα, ωστόσο, η Γιαπωνέζα είναι η σκλαβιά του άνδρος της. Δεν έχει κανένα δικαίωμα να αρνηθεί την υιοθέτηση των νόμων παιδιών του συζύγου. Επίσης, αν δεν μείνει πιστή, ο άνδρας παίρνει αμέσως το διαζύγιο. Ένδο οι άπιστες του συζύγου δεν λογαριάζονται από το δικαστήριο. Όλα αυτά την κάνουν να φοβάται διαρκώς τον άνδρα και να γίνεται ένα εύθραυστο παιχνίδι στα χέρια του.

Έξ' άλλου, ένα από τα πιο εκπληκτικά χαρακτηριστικά της είναι ο τρόπος της ομιλίας. Μία Γιαπωνέζα μπερδεύει αλλοίως γυίο της. Κι' αν ακόμα το άλλοις στο μέγεθος ή επτά χρόνων θα αγοράκι της με μεγάλη ευγένεια. Ο Γιαπωνέζος λέει το φεγγάρι απλά ('Τσούκι). Η γυναίκα του όμως θα χρονοποιήσει μια πολύ πιο ευγενική έκφραση. Θα πη: «Ο Τσούκι οάμα», δηλαδή «η αξιότιμος κυρία Σελήνη»!

Τα κυριώτερα καθήκοντα της συζύγου και της υπηρέτας στην 'Ιαπωνία είναι πέντε, τα εξής:

- 1) Να υπηρετεί τον άνδρα της. 2) Να περιποιείται τα παιδιά της. 3) Να έχει συγυρισμένο το σπίτι της. 4) Να μη κάνει κανένα λάθος στους κανόνες της ευγένειας, και 5) Να ζέρη απ' έξω την εθιμοτυπία του ταγιάου.

Οι Γιαπωνέζες υπηρετούν τον άνδρα τους σαν σκλάβες ημέρα και νύχτα, αρκεί να κτυπήσει τα χέρια του για να τρέζουν πρόθυμες κοντά του. Λένε μάλιστα ότι οι πιο απαιτητικοί σύζυγοι είναι οι Γιαπωνέζοι. Είναι επίσης κι' οι πιο άπιστοι. Μία γυναίκα που είναι τόσο άπιστη, πόσο μπορεί να αγαπήσει; Τρεις εβδομάδες μετά το γάμο της, ο άνδρας της δεν διατάζει να την... διατάξη να ετοιμάσει το στρώμα στο δωμάτιό του. Το βράδυ, με μεγάλη απειρία της, είδε τον άνδρα της να γυρίζει στο σπίτι με μια «γυναίκα του έρωτος». Κι' ενώ εκείνος κλείσθηκε με τη φίλη του στο δωμάτιό του, εκείνη πέρασε τη νύχτα κλαίγοντας σε μία σκοτεινή γωνιά. Από τότε, ζούσε με τον τρόπο μήπως αντικρούση κι' άλλες τέτοιες νυχτερινές επισημότητες, χωρίς να έχει το δικαίωμα να διαμαρτυρηθεί.

Οι άπιστες, ωστόσο της Γιαπωνέζας είναι σπάνιες. Η σύζυγος είναι τόσο οφεισμένη στο σπίτι της και στα παιδιά της, ώστε κι' όταν ακόμη δεν αγαπάει τον άνδρα της, δεν τής μένει διόλου καιρός για αισθηματικές περιπέτειες. Μόνο ένας μεγάλος, ένας ακατανίκητος έρωας μπορεί κάποτε να την παροτρύνει στην τρέλλα της άπιστίας. Μα τέτοια μεγάλα γεγονότα αναστατώνουν πολύ απάνια την καρδιά και την ψυχή μιας παντρεμένης Γιαπωνέζας. Συνήθως η ζωή της κυλάει ήρεμα, μονότονα, σιωπηλά, υπό την οκία του άνδρος της.

Η Γιαπωνέζα επίσης είναι η πιο ντροπαλή γυναίκα του κόσμου. Το ίδιο και η Κινέζα. Ποτέ δεν είναι κανείς μια Κινέζα ή μια Γιαπωνέζα «ντεκολτέ» ή με μαγιό, όπως μια Ευρωπαία. Η Κινέζα μέχρι πρότιτος πολύμορφο φορούσε μακριά μανίκια, που έκρυβαν ολόκληρο το μπράτσο της, και μεγάλες γιαντικές που έρεπεζαν το λαιμό της ως τ' αυτιά. Έσχάτως μόνο βλέπει κανείς στη Σαγκάι και στο Πεκίνο κοντά μανίκια. Η Ευρωπαϊκή μόδα αρχίζει να κερδίζει έδαφος αργά, αργά, με τις μεγάλες ένθουσιασμούς. Οι μοντέρνες γυναίκες της 'Απω 'Ανατολής που τις βλέπουμε καιμιά φορά στις φωτογραφίες των εφημερίδων είναι ελάχιστες. Οι άλλες, οι «ντροπαλές» εξακολουθούν ακόμα να είναι αναρτήτες.

Στην 'Ιαπωνία, το γυναικείο κινόνει είναι κλειστό στο λαιμό και φτάνει ως τους αστραγάλους. Απαγορεύεται αυστηρά στις Γιαπωνέζες να ξεγυμνώνονται, ακολουθώντας την ευρωπαϊκή μόδα. Μπορούν να δείξουν μόνο το πρόσωπό τους, τα χέρια τους και τα πόδια τους... από τα σφυρά και κάτω... Αν κάποτε την άνοση να φιλοστεί το χέρι μιας Γιαπωνέζας, θα δει ότι η πρώτη αντίδρασή της είναι να τραβήξει το χέρι της. Συνήθως θα κοιτάξει με το χέρι της, και αν το χέρι της είναι καθαρό, τότε θα το κρατήσει. Αλλιώς, θα το πετάξει. Αυτό είναι το χέρι της. Αυτό είναι το χέρι της. Αυτό είναι το χέρι της.

Και όμως η «αϊδώ», όπως τα νοιώθουν οι Ευρωπαίοι, είναι σε μερικές περιπτώσεις εντελώς άγνωστη στη χώρα των χρυσών αυλών. Σε όλα τα ιαπωνικά ξενοδοχεία βλέπεις κατάληκτους στην απαραίτητη δεξαμενή τους με το ζεστό νερό, άνδρες και γυναίκες να λουζώνται ολόγυμνοι και να το βρίσκουν αυτό πολύ φυσικό. Ένας ξένος διπλωμάτης πήκε ένα πρωί, μαζί μ' ένα Γιαπωνέζο φίλο του, στην αίθουσα της δεξαμενής ενός ξενοδοχείου, όπου δεν σκεπάζον Ευρωπαίοι. Από τη δεξαμενή λοιπόν, όπου λουζόντουσαν γυμνοί άνδρες και γυναίκες άκουσθηκαν αμέσως φωνές διαμαρτυρίας. Ο ξένος διπλωμάτης και ο φίλος του είχαν κάνει τη γκάφα να παρουσασθούν εκεί ντυμένοι! Εσπευσαν τότε να γυθούνη τη βοήθεια μιας μικρούλας «λουτρίστρας» δέκα πέντε χρόνων, που τους σπούνισε και τους έκλυσε στο σώμα άφθονα νερά και κατόπιν ξαναμπήκαν στην αίθουσα της δεξαμενής σαν πρωτόπλαστοι. Αύτη τη φορά κανείς δεν διαμαρτυρήθηκε για την εμφάνισή τους. Αντίθετα, μάλιστα, τους υποδέχθηκαν με γέλοιο και με μεγάλη εγκαρδιότητα!

Αυτά είναι τα παράξενα της 'Ιαπωνίας... ΠΙΕΡ ΜΠΛΑΝΣΑΡ

Χιτλερικοί μέθοδοι

Μία νέα αποκάλυψη της σοτανικότητας των Χιτλερικών μεθόδων ήλθε τελευταία εις φως. Οι Γερμανοί ναζί είχαν εφαρμόσει σε πολλά στρατόπεδα συγκεντρώσεως το σύστημα της στειρώσεως, στο οποίο υπέβαλλαν κατά προτίμηση τους νεότερους από τους αδικαιώτους, άνδρες και γυναίκες. Η στειρώση γινόταν με έναν ειδικό όρρο, που ήταν εξαιρετικά οδυνηρό και που προκαλούσε ένα είδος έλκωδων εγκαυμάτων σ' όλο το σώμα. Την... προνοητική αυτή μεταχείριση, οι ναζί εφήρμοζαν περισσότερο εναντίον των αδικαιωτών των γειτονικών με τη Γερμανία χωρών Γαλλίας, 'Ολλανδίας, Βελγίου και Τσεχοσλοβακίας.

ΔΙΚΑΙΑ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ

—Βρέ, μπας κι' είναι καμιά βουλευτίνα του 'Ατλού;
—Όχι, αδερφέ. Είναι μία Πειραιώτισσα που τα κατάφερε και βρήκε πενήντα δραχμές λάδι!...

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ τρυφερότητες

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΟΥΚΙΑ: 30 ετών.
ΑΝΤΩΝΙΟΣ: 36 ετών, σύζυγός της.

(Η σκηνή στο σαλόνι του σπιτιού τους).

ΛΟΥΚΙΑ: 'Επί τέλους, δεν ένοιξις ν' αφήσεις αυτά τα γραμμάτια. Σπατάλας άδικα τον καιρό σου μ' αυτά. Παρά να ασχοληθείς διαρκώς μ' αυτά δεν κινείσαι καλύτερα, και που και τόν καθιέρη; 'Εχεις τα χέρια σου καμμένε και χάλια αδύρβητα μάλιστα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Πλήττω, τί θές να κάνω; Δεν μπορώ να βηματίζω πάνω-κάτω στο σαλόνι, σαν αρκούδα κλεισμένη στο κλουβί της.

ΛΟΥΚΙΑ: Δεν πας καλύτερα να περπατήσεις λίγο, να πάρης καθαρό αέρα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Προτιμώ τα γραμμάτια.

ΛΟΥΚΙΑ: Αυτό λέγεται μανία... 'Αλλά να με θυμηθής. 'Η μανία που σου πούλουν τα γραμμάτια σου, τα σε κοροϊεύουν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κάνε μου τη χάρη να σπάσεις. Δεν είμαι σκλάβος σου.

ΛΟΥΚΙΑ: Ούτε κι' εγώ είμαι σκλάβος σου, και σε γέλασαν αν σου είπαν πως θα γίνω τώρα. Φτάνει πια που τόσα χρόνια μούκνεαν το βίο άβιατο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: 'Εγώ σου φέρθηκα έτσι; 'Αχόριστη!

ΛΟΥΚΙΑ: 'Εσύ είσαι άχάριστος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: 'Αν δεν ήσουν άχάριστη δεν θα ξεγνοούσε τόσα εύκολα τις τόσες θυσίες που έκανα για σένα.

ΛΟΥΚΙΑ: Χά! Χά! Χά! 'Ας γελάσω. 'Ωστε υπέστης καί... θυσίες για μένα. Μα δεν θυμάσαι, λοιπόν, άχάριστε, τα τόσα που τρέφεξα εγώ για σένα... 'Α, πόσο δυστυχισμένη είμαι, θεέ μου! Δεν ντρέπεσαι, παρά κάθεται και μιλάς ακόμη. Σεχνάς πως είμαστε δεκαπέντε ημερών παντρεμένοι όταν άρχισες τους τσακωμούς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: 'Εσύ έστησες πρώτη τον καυγά.

ΛΟΥΚΙΑ: 'Ο Θεός να με φυλάξη απ' τη μαύρη σκοφαντία σου! 'Ωστε εγώ έστησα πρώτη τον καυγά, αϊ; Αν ήσουν εσύ, αθεόφοβος που σκούπισες τα παπούτσια σου με την μπλούζα μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Τι; Πας; 'Α, ναι, τώρα θυμήθηκα το περιστατικό. Σεχνάς όμως πως προηγουμένως είχες καθήσει ολόκληρο τον πελάριο όγκο σου πάνω στο γαμπριότικο ψηλό καπέλλο μου μεταβάλλοντάς το σε παστέλι!

ΛΟΥΚΙΑ: Με συγχωρεί η χάρη σου, για μάζεμα τη γλώσσα σου!... Το σώμα μου δεν ήταν καθόλου πελάριο. Ήμουν πάντα λεπτή και χαριτωμένη. Ήχνας που όταν ήμιασε άρραδονισμένη έξεβείλας στα γραμμάτια σου το λυγρό κορμί μου, την άριστη μου σιλουέτα... Τα έξεχσε όλα αυτά το ξερό φαλάκρο σου κεφάλι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Φαλακρός εγώ πριν δέκα χρόνια; Μήπως δεν ήσουν εσύ που μ' άποκαλούσες «μεταξομάλλη» σου, γιατί είχα μεταξένια μαλλιά.

ΛΟΥΚΙΑ: 'Εσύ δεν ήσουν εκείνος που ορκίζοσταν ότι δεν είχες δη στον κόσμο πιο όμορφη και πιο χαριτωμένη γυνίκα από μένα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κι' εσύ μήπως δεν...

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

... Έπειτα από πολλών ετών εξάσκησης και οδυνηρές εγχειρήσεις, ο 'Ινδός άσκητης Γιόγκι Χάριτας έγινε ικανός ν' άγγιξη το μετώπο του με την άκρη της γλώσσας του.

... Το λιοντάρι έχει τη μικρότερη καρδιά απ' όλα τα ζώα.

... Κάποια Σοφία Μπουννεν, γυναίκα ενός Πρώσου κτηματία, γέννησε 11 παιδιά μέσα σε 18 μήνες. Έφερε δηλαδή στον κόσμο πεντάδυμα κι' εξαδύμα. Το γεγονός αυτό αναφέρεται απ' το διάσημο Γερμανό ματευτή στο περασμένο αιώνα ως κρόταλμο.

Έλεγες πως, αν άρραδισαν μπροστά σου όλους τους άνδρες της γής δεν θα διατάξεις ούτε στιγμή να διαλέξεις έμένα; ΛΟΥΚΙΑ: Είσαι άναίσχυτος! Σεχνάς που μόλις άκουγες το όρηόνη να κλασίζει στον κήπο μας έσκυβες σ' αυτή μου και μου ψιθύριζες πως τραγουδούσε τον έρωτά μας;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Κι' εσύ τότε, άκουμπώντας το κεφάλι σου στο γόνατό μου και καρφώνοντας το λιγυμένο βλέμμα σου στο δικό μου, έτρεμες από συγκίνηση.

ΛΟΥΚΙΑ: Κι' όταν έρχόταν εκείνος ο ζητιάνος κι' έπαίξε το βιολί του κάτω από το παράθυρό μας...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Ναι, έλεγες τότε: «'Ω! άς ήμιασε δλομόναχοι οι δύο μας σ' ένα ξερονήσι κι' άς είχαμε μαζί μας μόνο αυτό το ζητιάνο για να μας παίξη βιολί!»

ΛΟΥΚΙΑ: Τώλεα αυτό γιατί έμένα με συγκίνησε η μουσική.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ειρωνικά): Δεν άμφιβάλλω γι' αυτό. Γι' αυτό έξ άλλου όσα φιλά εύρισκες στην τάση μου τα έδινες στον ζητιάνο σου που, πρέπει να το όμολογήσω, σε κολάκισε εξαιρετικά.

ΛΟΥΚΙΑ: Δεν με κολάκευε, μ' εδ-χαριστούσε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (σαρκαστικά, προσποιούμενος τη φωνή του ζητιάνου): Σας ευχαριστώ, ώραία μου κυρία!

ΛΟΥΚΙΑ: Γιατί, θαλάδη, μήπως δεν έλεγε την αλήθεια;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Βέβαια... Έλεγε! 'Ηθελα όμως ναξέρα αν θόπαιρνε έστο και μια δεκάρα αν δεν σε ώνόμαζε «ω-ραία»!

ΛΟΥΚΙΑ: 'Εχεις την άναίδεια να με ειρωνεύεσαι! Όλος ο κόσμος είχε να κάνει με την όμορφη μου και πολλοί είναι εκείνοι που βρήκαν πως άδικήθηκα όταν σε παντρεύτηκα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σιγά τον πολυέταιο. Μα που είναι οι θαυμασμοί σου αυτού; Δεν έρχονται να σε ίδουν σήμερα;

ΛΟΥΚΙΑ: Στά χέρια σου έγιναν, τι έγινε και τώρα με κοροϊτεύεις, κα-κούργε!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Φτάνει... Φτάνει!...

ΛΟΥΚΙΑ: Σ' έτσουξα, έ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: 'Αρσέ με σε παρακαλώ ν' άκούσω λίγο ραδιόφωνο. Βαρέθηκα πιά τη γκρίνια σου.

ΛΟΥΚΙΑ: Ούφ, με το ραδιόφωνο σου! Και διαλέγεις κάτι σταθμούς. 'Α, μιά είσαι άμυητος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Σεχνώ και άνισαίρι είναι οι σταθμοί που παίρνεις εσύ! 'Η κυρία, βλέπεις, τρελαίνεται για μουσική χορό, για τζαζ και σουτζίκ. Μόλις λοιπόν βρή ένα σταθμό που της προσφέρει μια τέτοια... παγιδασία, βάζει το ραδιόφωνο φούλ και άρχίζει να λικνίζει το όγκωδες σώμα της με κάτι... καμψία-σια βήματα...

ΛΟΥΚΙΑ: Καμήλα είσαι και φαίνεσαι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: 'Αμ αν δεν ήσουν καμήλα, δεν θα μου πατούσες καυμένη και δεν θα μου έλυνες το πακέτο των τσιγάρων μου.

ΛΟΥΚΙΑ: Φταίω εγώ όταν είσαι τόσο ήλιθιος ώστε να σκόρπας τα τσιγάρα σου στο πάτωμα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (γυρνώντας το κομπί του ραδιόφωνα για να πάρη ένα σταθμό): Προτιμώ να μη σου άπαντήσω.

ΛΟΥΚΙΑ: Κλείσε το ραδιόφωνο, κουτορνθή!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ: Λουκία θα σε χειροτονήσω.

ΛΟΥΚΙΑ: Βρές κανένα σταθμό που να μεταδίδη έκκλησιαστική μουσική για να με κάνης να πλίσξω ακόμη περισσότερο!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ένώ απ' το ραδιόφωνα άρχίζουν να ξεστύουν οι πρώτες νότες του «Πενήμου έμπατριού» του Σοπέν): Αυτή είναι μουσική, άγγελε έυ-δάτε μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ένώ απ' το ραδιόφωνα άρχίζουν να ξεστύουν οι πρώτες νότες του «Πενήμου έμπατριού» του Σοπέν): Αυτή είναι μουσική, άγγελε έυ-δάτε μου.

ΛΟΥΚΙΑ: Νά μου λείπει η μουσική σου. Πλήττω φοβερά κοντά σου. Κάθε μανία σου είναι κι' ένα τρουφά έλάττωμα. Φτάνει πιά, κλείσε το ραδιόφωνο (στριγγλίζοντας): 'Αχ, κακούργε! Φωνά!... Μανούλα μου με σκοτώνει! (σω-ριαζεται στο ντεάν και ξεσπά σε λυγμούς).

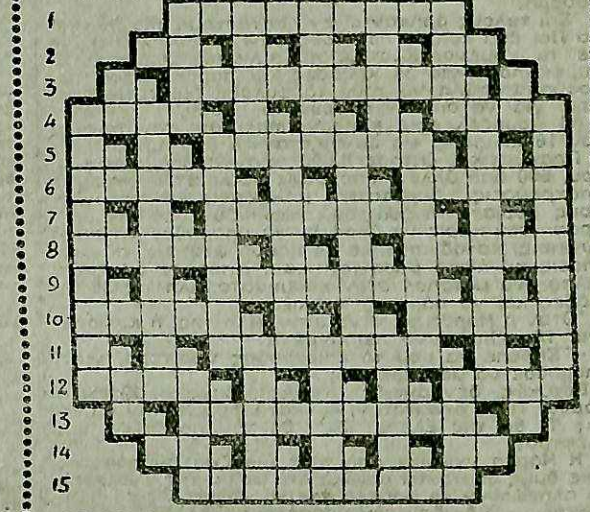
ΑΝΤΩΝΙΟΣ (Παίρνει το καπέλλο του και το έπαγωγό του και φεύγει χτυπώντας με δύναμη την πόρτα): Στο διάβολο!

ΛΟΥΚΙΑ (μόνη πιά): Ούφ, επί τέλους! Ξεκουμπίσουν ντε και λιγάκι απ' εδω. Και τώρα άς ντυθώ γρήγορα και δρόμο για τη φυλαία στην όποια με περιμένει ο Ρομπέρ μου!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 30

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) 'Οκεανός στον οποίο κάθε άλλο παρά ταιριάζει το όνομά του.
- 2) Νότα μουσικής.—'Ανθ.
- 3) Χώρα της Νοτίου 'Αμερικής της οποίας οι κάτοικοι είναι οι ύψιλλοτεροι άνθρωποι του κόσμου.
- 4) 'Αριθμητικόν.—Συγκρούσεις στρατών.
- 5) 'Ακυβερνησία, άκαταστασία.
- 6) Ουράνιο σώμα.—Μετρική μονάς όγκου και βάρους.
- 7) Κατά την μυθολογία, όπλο και σύμβολο του Ποσειδώνος.
- 8) Όμας παικτών, απαραίτητη για πολλά καρτο-παικτικά παιχνίδια.—Πόλις της Λιθουανίας η οποία προ του πολέμου του 1914 όηκε στην Α. Πρωσία.
- 9) Παράβασις της συζυγικής πίστης.
- 10) Μαγειρεμένοι, άλλ' όχι βραστοί.—'Αφθονούν στο Αίγιο.
- 11) 'Ολόκληρη, ένωμένα σαν ένα σώμα.
- 12) Δονώ, τολαντεύω.—'Ο πρώτος δελοφόνος.

- 13) 'Ανήκουν ή άφρορύν άνθρωποι που άγορεύουν δημοσία και συνήθως από βήματος.
- 14) Νότα μουσικής.—Τελικός συνδεσμός.
- 15) Παριστώ κάτι ως πραγματοποιήσιν της τελειότητας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Έλαβε χώραν προ ήμερών στο Πότοδαμ.
- 2) Νότα μουσικής.—'Αριθμητικόν.
- 3) Τους εδωξ, ή άξίζει να τους δοθ ή μία εύχη όπως πάθουν κακό.
- 4) 'Αφηνούμαι, συνδιαλέγομαι, ανακινώ (άδρι-στος).—'Υποδιαίρεσις του είκοσιτετραώρου.
- 5) Θεά της αρχαίας έλληνικής μυθολογίας.
- 6) 'Αποφθεγματική φράσις.—Ξαπλωμένη επί της ράχως.
- 7) Τις τιμωρεί ο νόμος, συχνά όμως μένουν άτιμώρητες.
- 8) Μεγάλος ποταμός της 'Αφρικής.—Συγκέντρωσις πολλών πραγμάτων, των μόν επί των δέ, (πληθ.).
- 9) Συναντώ κάποιον και του έκφράζω αγάπη, συμπάθεια ή σεβασμό.
- 10) Δεν περιέχουν τίποτε μάταιο, επιπόλαιο.—'Ετσι φωνάζουμε ένα παιδάκι του οποίου το όνομα δεν γνωρίζουμε.
- 11) Δημοτική ονομασία ποταμού της θηωπιδος.
- 12) Βασίλειον της Ν.Α. 'Ασίας.—Θέτω κάτι εις έ-νέργειαν ή άλλάω το μετασπίζω.
- 13) 'Εορτές των αρχαίων προς τιμήν της θεάς του... 5 καθεώς.
- 14) 'Επιφώνημα πόνου.—Λεπτό νημάτιον, συναντώ-μενο στους μύς του σώματός μας.
- 15) Πόλις της Κρήτης.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 29ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΜΗΡΟΣ—ΠΟΙΟΝ. 2) ΤΑ—ΟΙ. 3) ΘΕΓΓΑΡΙ—ΟΡΚΑ-ΔΕΣ. 4) ΛΑΜΠΙΡ. 5) ΑΙΤΙΑ—ΑΚΡΟΣ. 6) ΣΟΣ—ΤΕΑ-ΝΑ—ΙΟΝ. 7) ΝΟΣΑ—ΡΙΟΝ. 8) ΡΗΝΟΣ. 9) ΑΕΡΑ—ΙΔΙΑ. 10) ΑΠΟ—ΤΑΜΟΣ—ΟΧΙ. 11) ΑΝΟΙΑ—ΚΝΙΣΑ. 12) ΦΛΑ-ΡΙΔΑ. 13) ΦΑΚΙΡΗΣ—ΣΙΚΕΛΙΑ. 14) ΟΡ—ΣΙ. 15) ΑΔΑ-ΝΕ—ΑΛΑΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΜΑΘΙΑ—ΑΜΟΙΑ. 2) ΙΣ—ΑΝ. 3) ΠΗΓΑΤΟΝ—ΑΠΟΙ-ΚΙΑ. 4) ΙΣΘΟΕΟΙ. 5) ΣΤΑΛΑ—ΑΦΡΟΣ. 6) ΑΡΑ—ΤΑΡΑΣ—ΛΗΡ. 7) ΙΜΑΣ—ΑΦΟΣ. 8) ΑΝΝΑΜ. 9) ΟΤΑΝ—ΟΦΙΣ. 10) ΟΡΗ—ΑΡΕΙΣ—ΛΙΣ. 11) ΠΙΚΡΑ—ΚΑΚΙΑ. 12) ΚΙΟ-ΝΙΟΝ. 13) ΣΙΔΗΡΟΝ—ΑΧΙΛΛΕΑ. 14) ΟΝ—ΣΙ. 15) ΝΗ-ΣΙΣ—ΑΒΑΝΑ.

A. ΣΟΡΕΛ

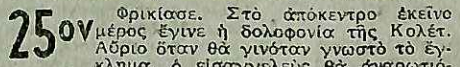
Μιά ανέλπιστη κληρονομία

Ξαφνικά, επιδοκιμήθηκε ότι ο αδελφός του είχε
παθάνει, ότι τον είχε άφισει ένα καλό κλη-
ροδότημα κι' ότι τον είχε όρισει διαχειριστή
της τεραστίας περιουσίας του και κληρονόμο

καλούσε ο ασυλλόγιστος έρωτας του για την
 όμορφη Σάρα, ο Άντουαν Σαμπάρν σκεφτό-
 ταν με τρόπο τί τον περίμενε την ημέρα που ο
 γάμος ή η έγγλικίωσις της Σελέστ θα τον υπο-
 κρίνει να της παραδώσῃ την προίικον της.

Σελεστ άπ' τη μέση και θέλησε νά την τρα-
τραθήξη στην άγκαλιά του.
Αυτή αντίσταθηκε. "Ενοιωθε ωστόσο ότι ή-
ταν ή πιό δυνατή... "Εφτυσε στά μούτρα τόν

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

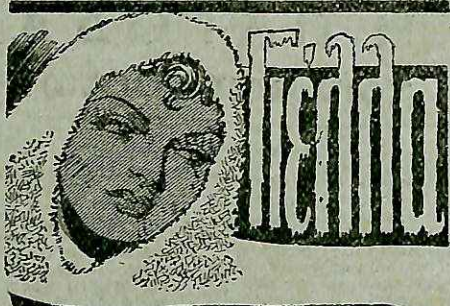
— Θεέ μου, τί τρομερό! Τὴν μητέρα μου!

Ὁ ἔρως θριαμβεύσει.
ΤΕΛΟΣ

«Αληθινή δόξα»

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἔχει ἕνα θάλαμο πρὸς τῶν βοηθειῶν, γιὰ τὴν ἐπείγουσα περίθαλψη.

19

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ: Ο Χόουλαντ καθοράναι να νικήση τον 'Ιντόριο κατά την άγρια πάλη μέσα στην καλύβα. Τον βγαινε τότε και τον αγκαλάει να τον οδηγήσει στη Γιέλλα. Ο 'Ιντόριο υπακούει και ξεκινούν.

10ον — "Αν μάς έχουν προπεράσει, θα ήταν προτιμώτερο να κάνετε το σταυρό σας και να μου δώσετε το περιστάσιο φάσ!"

Ξεκίνησαν και πάλι. Ξαφνικά, καθώς περνούσαν από ένα μικρό ξέφωτο του δάσους, που ήταν ολόελα γυμνό, ο 'Ιντόριο άφησε μία στριγγή φωνή, που έκανε το έλκυθρο να σταματήσει άμεσως.

— Πώς σας φαίνεται αυτό, κύριε; ρώτησε, δείχνοντας με το χέρι του κάτι στο χιόνι. 'Ακριβώς, στο μέρος όπου άρχισαν οι θάμνοι, ξεκινούσαν καθάρα τα ίχνη του έλκυθρου. Για μία στιγμή, ο Χόουλαντ έξεκασε την επαγρυπνή του και έσκυψε για να εξετάσει καλύτερα αυτά τα ίχνη, γυρίζοντας τη ράχι του προς τον 'Ιντόριο. Ο 'Ιντόριο παραένω χαμόγελο φώτιζε το πρόσωπό του.

— Πόσο απρόσεκτος είσαοτε, κύριε! έμοιαζε! Λίγο έλειψε να με βάλετε σε πειρασμό!

— Σ'εγκαριστώ, είπε ο Χόουλαντ, κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω. Θα ήθελα να από πόση ώρα νομίζεις ότι μάς έχουν προπεράσει;

Ο 'Ιντόριο έσκυψε επάνω στο χιόνι. — Δεν πρέπει να έχουν περάσει προτιμώτερο από δύο ή τρεις ώρες, είπε, τελειώνοντας την εξέτασή του.

Ο Χόουλαντ πήρε το όπλο του Καναδό, το γέμισε μπροστά στα μάτια του και έπειτα βγάλε από το δέμα λίγο κρέας, αν ύποψως αυτό το έλκυθρο ή να περάσει.

— Βγάλε από το δέμα λίγο κρέας, αν ύποψως αυτό το έλκυθρο ή να περάσει. Πρέπει να γεμίσει αυτό το έλκυθρο ή να περάσει.

— Μα τους άγιους του Παραδείσου, έκανε βέβαια. Αν έμεις γλυτώσαμε, αυτό είναι όμως θα σκάσουν. Οχι! Αυτό που ζητάτε είναι αδύνατον!

— Σε ρώτα αν ύπαρχη τίποτε για να φάμε.

— "Ενα κομμάτι κρέας και τίποτε άλλο. 'Αλλά σ'εγκαλέω πως αυτό που ζητάτε δεν μπορεί να γίνει. Αυτό το έλκυθρο... κτική κίνησις!

— Και εγώ σε διατάσσω, είπε, να βγάλης αυτό το κομμάτι το κρέας και να κάνης σου! Μπορείς να είσαι βέβαιος γι' αυτό; Και σε προειδοποιώ ότι θα μου πληρώσης λάθος τώρα;

Τα μάτια του 'Ιντόριο έλαμψαν για μία στιγμή. Θέλησε κάτι να πει, αλλά συγκρατήθηκε και, σκύβοντας, άνοιξε το μικρό κομμάτι, έδωσε το μεγαλύτερο στον Χόουλαντ και άρχισε να τρέχει, ακολουθούσαν τον Χόουλαντ από τα σκυλιά, που έσπερναν το έλκυθρο.

Η πορεία ήταν τώρα πολύ δύσκολη, γιατί ο δρόμος ανέβοκατέβαινε ακατάπαυστα, περνώντας ανάμεσα από το πυκνό δάσος.

Λίγη ώρα αργότερα ο Χόουλαντ άναγκαζόταν να ομολογήσει στον εαυτό του ότι δεν άρχισε να κουτσάινει και τα άλλα προχωρούσαν με μεγάλο κόπο. Κι' ο ίδιος, αλλιώστε, έννοιζε τις δυνάμεις του να τον έγκαταλείπουν. Γι' αυτό, αναγκάστηκε να ανεβή στο έλκυθρο. Πρόσεξε, όμως, άμέ-

σως ότι η όρμη των σκυλιών μετρίσθηκε άποτομα και ότι το έλκυθρο μόλις έσπερναν πανώ στο χιόνι.

Μόνο ο 'Ιντόριο δεν φαινόταν να είχε κουρασθή. Προχωρούσε πάντοτε, ακολουθώντας τα ίχνη του έλκυθρου, που τους είχε προπεράσει.

— "Εκανα άσχημα να τόν απειλήσω πρό όλίγου" σκεπτόταν ο μηχανικός.

Και, δύο ή τρεις φορές, προσάθηκε να τόν κάμν να μιλήσ. 'Αλλ' ο μινάς άπαντέρσε με μονοσύλλαβα.

Στο τέλος, ο Χόουλαντ πήδησε κάτω απ' το έλκυθρο και έπιασε τόν 'Ιντόριο από το χέρι.

— Σταμάτησε, Ματέο! του φώναζε. Είχες δίκιο και σου ζητώ συγγνώμη. Είνε άδύνατον να προχωρήσω, τουλάχιστον ενώ και τα σκυλιά. Αν θέλεις, μπορούμε να σταματήσωμε λίγο.

— "Ηταν καίριος! άπάντησε ο μινάς, με ήρεμο τόνο, χωρίς να φαίνεται καθόλου θυμωμένος. Επειτα από μισή ώρα, θα είχαμε βγν απ' αυτό το δάσος. Και έξερετε ποίους θα συναντούσαμε, μόλις θα φθάναμε στην πεδιάδα; 'Εκείνους που ζητάτε, δηλαδή τη Γιέλλα και τους δικούς της! Να τι ήθελα να σας πω, όταν μου κλείσατε το στόμα. 'Εάν δεν συλλογίζομουν τη Γιέλλα, θα σας άφηνα να προχωρήσετε, και τότε... Τι θα συνέβαινε, κύριε, αν τους κάνατε ήμερα την έπίσκεψή σας;... 'Ακούστε!

Ο Χόουλαντ γύρισε προς το μέρος που του έδειχνε με το χέρι του ο μινάς και ξεχώρισε το γαυγισμα ενός σκυλιού, που άκούγονταν από μακριά.

— Είνε ένα από τα μεγάλα σκυλιά της περιοχής Μάκενζι, έξηγους θριαμβευτικά ο 'Ιντόριο. Τώρα που σας έφερα εδώ, κύριε, πόστε μου τι πρόκειται να κάμωμε; Θα εξακολουθήσωμε το δρόμο μας και θα πάμε να ζητήσωμε τροφή και στέγη από εκείνους που θέλουν να σας σκοτώσουν ή θα περιμένωμε μερικές ώρες εδώ, ως που να βραδιάσει;

Το χαμόγελο του Καναδό είχε γίνει ψυχρό και είρωνικό και τα μάτια του έλαμπαν από κακία.

— "Αν δέ σε σταματούσα, θα με άφηνες να προχωρήσω; ρώτησε ο Χόουλαντ, μόλις αυτή τη στιγμή, είχε καταλάβει όλο τον κίνδυνο που διέτρεχε.

— Και βέβαια, κύριε. Δεν μου είκατε πη να μην σας καθυστερήσω;

Με μία γρήγορη κίνησις, ο Χόουλαντ έβγαλε το περιστόφο του και σημάδεψε ίσως στην καρδιά του Καναδό.

— Αυτή τη φορά, θα σε σκοτώσω, Ματέο 'Ιντόριο! φώναζε.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙ

Το πρόσωπο του Καναδό είχε γίνει λευκότερο και από το χιόνι. Το είρωνικό χαμόγελο είχε σβυστή από τα χείλη του και τα μάτια του είχαν πάρει μιαν απείριστη έκφρασις τρόμου.

Ο Χόουλαντ πίεσε τη σκανδάλη. "Ενας ξερός μεταλλικός κρότος τάρασε την ατμόσφαιρα, αλλ' ο μινάς βρισκότανε πάντα στη θέσι του αίκου.

— Κατάρα! βρυχήθηκε ο μηχανικός. Είχε ξεκαθίσει να τόν ξαναγεμίσω, έπειτα από τις τρεις σφαίρες που έριξα στο φυτζάνι. Τώρα όμως...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Για να ξέρουμε

Δεν είν' άσχετοσσι αυτή έχουν τα τρόφιμα κρυφτή κι' ο κόσμος ύποφέρει, και το Κουδέρνο από καιρό τους μαυρεμπόρους καμαρώ και δεν τους βάσει χέρι!

★ "Εί ρε, τί τόπος ευτυχής, απ' τόν καιρό τής κατ' (τοχής) — απ' το σαράντα ένα — μαστίζεται άνηλεως κι' ο φουκαριάρης ο (λαός) πληρώνει τα σπασμένα!

★ Μ' αν θα πεινάσω πιο (πολύ) το λέω είδος άπειλή, σε μία στιγμή και μόνι θα πάρω φορά τρομερή και καθένας μαυραγορί θα φάω το πλεονύ!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Μετάξε γρήγορα τους άδειανούς καλύβες και έβαλε καινούργια φυαίγνια. Ο μινάς ικέτευσε:

— Κύριε!...

Το γαυγισμα του σκυλιού άκούσθηκε και πάλι. 'Αλλ' αυτή τη φορά, πολύ κοντά.

Ο Χόουλαντ τέντωσε τ' αυτιά του, για ν' άκούση καλύτερα.

— Έρχονται, κύριε, είπε σιγά ο 'Ιντόριο. Σας άρκίζουν!

Αλλ' ο μηχανικός διψύθυσε και πάλι το περιστόφο προς το μέρος του.

— Ένας λόγος περιστότερο για να σε σκοτώσω! είπε. Σε είχα προειδοποιήσει ότι θα σε σκοτώνω, αν με ώδηγούσε σε παγίδα. Τα σκυλιά δεν μπορούν πια να προχωρήσουν. 'Αν οι άνθρωποι αυτοί έρθουν προς τα εδώ, δεν μας μένει τίποτε άλλο παρά να χτυπηθούμε.

Αυτή τη φορά, μαζί με τα γαυγίσματα του σκυλιού, άκούγονταν και ανθρώπινες φωνές, θα ήσαν τουλάχιστον δύο.

Το αίμα, που είχε συγκεντρωθί στο πρόσωπο του Χόουλαντ, άρχισε να ύποχωρη και έβγαινε το ίδιο χρώς, όσο και ο σύντροφός του. 'Αλλά δεν ήταν ή ύποχώρησις φόβου. Τα μάτια του είχαν πάρει μία ψυχρή μεταλλική λάμψη, όπως το άτσάλι που λάμπει στον ήλιο.

— Δεν μάς μένει τίποτε άλλο παρά να χτυπηθούμε! έναπέσει ήρεμα. 'Αν είχαμε σταματήσει ένα ή δύο χιλιόμετρα πιο πίσω, το σχέδιό μου μπορούσε να πραγματοποιηθή. 'Αλλά εδώ... 'Εμπρός! 'Ας τελειώσουμε, 'Ιντόριο!

— Θα άκούσουν τις έκπυροσκοπήσεις! έκανε δειλά εκείνος, προσπαθώντας να πιασθ από την τελευταία έλπιδα σωτηρίας που του έμενε. 'Ο σταθμός μόλις απέχει πεντακόσια μέτρα από δω και ύπαρχει εκεί πολύς κόσμος, που θα τρέξ άμέσως, μόλις άκούση τους πυροβολισμούς... 'Αν θέλετε να σωθίτε, πρέπει να ε' ακολουθήσετε άμέσως, κύριε! 'Ισως είν' άκαμνη γι' αυτό έρχονται να σηκώσουν τα δόκανα τους... Θα προσπαθήσω, με τη βοήθεια του Θεού, να σας σώσω. 'Αν δεν το πετύχω...

— "Αδειάζω το περιστόφο μου επάνω σου!" Ο 'Ιντόριο έπιασε άμέσως από τα λουριά το μπροστινό σκυλί και άρχισε να τραβά το έλκυθρο ανάμεσα από τους θάμνους.

Τριακόσια μέτρα πιο πέρο σταμάτησε και τέντωσε τ' αυτιά του.

— Δόξα σοι ο Θεός! έκανε. Να τι θα ήν να έχη κανείς τύχη. 'Ακολουθούσαν το άλλο μονοπάτι, προς τα άριστερα, όπου πέρσαν από το ξέφωτο, όπου είχαμε σταματήσει προτιμώτερο.

Ο Χόουλαντ άνέπνευσε.

— Αυτή τη φορά, δεν θα κάμω λάθος, είπε, δείχνοντας το όπλο του στο μινάδο. Ποτέ δεν βρήκαμε πιο κοντά στο θάνατο όσο τώρα. Είχα ακόμη λίγη εμπιστοσύνη σε σένα ως τη στιγμή που σταματήσαμε εκεί κάτω. 'Αλλά δεν σε εμπιστεύομαι πια. Σε θεωρώ σαν τόν χειρότερο από τους έχθρους μου. 'Αν άποτύχω στην προσπάθειά μου, θα πεθάνης. Πρέπει να βρής τόν τρόπο, για να με κάμης να συναντηθώ με τη Γιέλλα. 'Από την έπιτυχία μου εξαρτάται η ζωή σου. Πρέπει να το βάλης καλά στο μυαλό σου αυτό... Συμφωνώ!... Τώρα σ'έκουθ τι έχεις να μου προτείνης.

— Επί τέλους άρχισατε να λογικεύσαοτε, άπάντησε ο μινάς. Δεν θα σας δώσω καμιά άφορμή για να με σκοτώσετε. Και καμιά άφορμή για να με έξυμνιρεθώ κάμω ό, τι μπορώ για να σας έξυμνιρεθώ... Είμιατε τυχεροί γιατί χιονίζει... 'Ετσι μπορεί να μην είδαν τα ίχνη μας πάνω στο χιόνι...

— Άρχισαν και πάλι να προχωρούν, άλλα πολύ πιο άργα από πριν και παίρνοντας χίλιες — δυο προφυλάξεις.

— Θα έπρεπε να είχαν άπομακρυνθί άρκετά, όταν ο Καναδός έπιασε με όρμη τα σκυλιά του, για να τα κάμν να σταματήσουν.

— "Αν θέλετε να βασισθίτε σε μένα, είπε, θα έπρεπε να με άφηνετε να προχωρήσω μόνος μου. Αυτός ο λόγος βρισκόταν ακριβώς πάνω από την πεδιάδα. 'Από το αντίθετο μέρος, ύπορχει μία παλιά καλύβα άκατοίκητη. Δεν πιστεύω να μείνη κανείς εκεί τώρα... Πρέπει όμως να το εξακριβώσωμε. 'Από αυτή την καλύβα, φαίνεται πολύ καθάρα το παράθυρο τής Γιέλλας.

Και χωρίς να περιμένη την άπάντησι του Χόουλαντ, άρχισε να προχωρή, ακολουθούμενος από τα σκυλιά.

Ο μηχανικός βάδισε μερικά μέτρα πιο πίσω.

Σε μία στιγμή, ο μινάς του έκανε νόημα ότι μπορούσε να πησιόσθ άφοβα.

— Η καλύβα είνε άκατοίκητη, του έξηγηση, όταν ήρθε κοντά. 'Εκαμα ό, τι μπορούσα για να σώσω το τομάρι μου και κράτησα το λόγο που σας είχα δώσει. Τώρα πρέπει να φροντίσετε να σώσετε το δικό σας το τομάρι.

Τετρακόσια μέτρα πιο πέρο από την καλύβα, προσταύόμενα από ένα μικρό γή-

λόφο, ύψωνονταν μερικά όπιτια, καμωμένα από μεγάλους κορμούς δένδρων. Η μαύρη σιλουέττα τους ξεχώριζε πάνω στον κατάλευκο τάπητα του χιονιού. 'Ενα απ' αυτά τα όπιτια ήταν πολύ μεγαλύτερο από τα άλλα και έμοιαζε με το άντρο του θανάτου.

Καθώς ο Χόουλαντ κύτταζε προς τα έκει, ένα έλκυθρο σταμάτησε ξαφνικά έμπρός το όπιτι και ένας άνθρωπος ανέθηκε τα χιονισμένα σκαλοπάτια.

Και ο 'Ιντόριο έπίσης είχε γυρισμένα τα μάτια του προς τα έκει.

— Κυττάξετε, κύριε! έκανε ξαφνικά. Βλέπετε αυτόν τόν άνθρωπο, που άνεβαίνει τα σκαλοπάτια;... 'Αν μπορείτε, μαντέψτε ποίος είνε...

— Γνωσ βέβαια να το μαντέψω;

— Δεν ύπαρχη κανείς λόγος να μη σας το πω. Είνε ο άνθρωπος που σας κτύπησε από πίσω, την πρώτη φορά, στο δάσος του Πρίγκιπα 'Αλθέρτου και ένας από κείνους που σας έκλεισαν μέσα στη σήραγγα.

— Αυτός είνε; έκανε ο Χόουλαντ σφίγγοντας τις γροθίες του.

— Να και μένει εδώ, σ' αυτόν τόν καταυλισμό των κυνηγών, θα πηγαίνη να έπισκεφθί τη Γιέλλα. 'Αν είσαοτε καλός σκοπευτής, κύριε, θα μπορούσατε από δω να έξυμνιρεθίτε όλους τους έχθρους σας. Ο άνθρωπος είχε εξαφανισθί τώρα πίσω από την πόρτα, που άνοιξε για μία στιγμή και έκλεισε άμέσως έπειτα.

Ο Χόουλαντ έτρεμε ολόκληρος από τη συγκίνήσι του.

— Η Γιέλλα μένει ο' αυτό το όπιτι; ρώτησε. Και αυτός ο άνθρωπος ποίος είνε, 'Ιντόριο;

— Η Γιέλλα μένει πραγματικά εκεί άπάντσο ο μινάς. 'Αλλά δεν θα σας πω τίποτε άλλο. Σας έδειξα τη σκάλα που οδηγεί στο δωμάτιο τής Γιέλλας. Δεν μπορώ να κάμω τίποτε άλλο.

Μία άσπρανη έλαμψε στα μάτια του Χόουλαντ.

— Βάλε τα χέρια σου πίσω, 'Ιντόριο! διέταξε. Θα σου δώσω τα χέρια με το ίδιο οκνίσι που είχες δώσει και τα δικά μου. 'Επειτα...

— 'Επειτα;... ρώτησε ο μινάς, ενώ έκτελούσε πρόθυμα τη διαταγή του Χόουλαντ.

— 'Επειτα θα μου ήης ίσως όλα όσα μου χρειάζονται να ξέρω.

— Έμπήκαν κατόπιν και οι δυο μέσα στην καλύβα. Το μοναδικό της δωμάτιο είχε έλα παράθυρο και όλα του τα έπιπλα ήταν ένα τραπέζι, τρία άδειανα κιθάρια, που έχρησιμεύαν για καθίσματα και μία κατασκουριασμένη σόφια.

Ο Χόουλαντ άσκολήθηκε για μερικά λεπτά με τα σκυλιά και έπειτα έβαλε τόν 'Ιντόριο να καθίση στη μία από τις άκρες του τραπεζιού και εκάθισε κι' αυτός στην άλλη. Κρατούσε πάντοτε το περιστόφο στα χέρια του, με την κνήμη γυρισμένη προς το μέρος του μινάδου.

— Τώρα, άγαπητέ μου Ματέο, είπε, πρόκειται να παίξωμε το μεγάλο παίγνιδι. 'Εκείνοι που έπιθυμώ να γνωρίσω βρίσκονται άρκετά μακριά, ώστε να μην ύπαρχη φόβος ν' άκούσουν τις έκπυροσκοπήσεις του όπλου μου, αν σκεφθώ ότι έφθασε ή στιγμή για να τραβήξω τη σκανδάλη. Καταλαβαίνω πως, αν κατεβώ μόνος μου στην πεδιάδα, για να ιδω καλά πρόσωπον εκείνους που τόσο καλά ήξεραν να κρυφθούν ως σήμερα, δεν πρέπει να περιμένω πως θα γυρίσω ποτέ ζωντανός. 'Αλλ' αυτό δεν είνε εκείνο που με τρυμάει τόσο, όσο το μυστήριο που με τυλίγει από παντού. Ξέρω ότι με καταδιώκουν και ότι έπιθυμούν τόν θάνατό μου. 'Αλλ' αν ήξερα ακόμη για ποιά λόγο με έχουν καταδικάσει, τα πράγματα θα ήταν ολόελα διαφορετικά. Αυτό είνε, λοιπόν, εκείνο που θέλω να μάθω. Και ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να μου το πη είσαι σύ! Διαμείνω ότι δεν θα μου φέρης καμιά άντίρρηση... Διαφορετικά, θα πρέπει να σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα!

Ο μινάς δεν έδειξε καμιά ταραχή. — Έμπρός, κύριε! έκανε. Τραβήξετε τη σκανδάλη! 'Αρκίσθηκα στην εικόνα τής Παναγίας, αν μην σας πω τίποτε περιστότερο από όσα σας είπα ως τώρα. Και αν ακόμη μου κάνατε χειρότερα μαρτύρια, δεν θα σας έλεγα και πάλι ούτε μία λέξι παραπάνω!

Ο Χόουλαντ ύψωσε άργα το περιστόφο του.

— Ματέο 'Ιντόριο, έχεις τη διάθεσι να μιλήσης να ή οχι;

— Οχι, κύριε!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Νέες εκδόσεις

Έκυκλοφόρησε το νέο βιβλίο του κ. Λεφτέρη Εαυθού ('Οπλίτης φραντζής Γεωργίου). Τιμή 80κ. 150.

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Το είδύλλιο του Λαζάρου "Ος

Κοντά στους τόσους νεαρούς και άγενούς άνθρώπους άξιωματικούς που διακρίθηκαν κατά το δεύτερον έτος της Γαλλικής 'Επαναστάσεως, άσφαλώς ο πιο δημοφιλής κι' ο πιο σπουδαίος ήταν ο στρατηγός Λαζάρος "Ος. Άρσιος, Ψηλός, γοητευτικός, έοκλάσων με τα θέληγρά του αυτά κάθε γυναίκα που τύχαινε μπροστά του. Ο έικοσιετήςς αυτός άρχιστράτηγος των Γάλλων, ο άποστοτευμένος αυτός άγγελος, όπως τόν έλεγαν οι στρατιώτες του, ήταν μία ψυχή γεμάτη άγάπη Ισπανικά, έδασηθη και τρυφερή, άξια νάχη τις πιο ώριμες και πιο ρομαντικές έρωτικές περιπέτειες.

Αλλοίμονο όμως! Το έρωτικό μέρος της ζωής του — καθώς φαίνεται από την άνεκδοτη έρωτική του έλληλογραφία, η οποία έξεδόθη τελευταία σε βιβλίο, κ' η οποία άποκαλύπτει ότι η πολέμικη αυτή ψυχή έκρυβε θησαυρούς ολόκληρους ευσταθείας — είνε ένα μυστήριο, άπου οι μέρες τής θλίψεως και τής μελαγχολίας είν' άσυγκρίτως περισσώτερες από τις ήμέρες τής χαράς.

Ποτέ άνδρύνον τόσο σφιχτά ένωμένο από τόν έρωτα δεν έζησε τόσο πολύ καιρό άποχωρισμένο, όσο ο Λαζάρος "Ος με τη γυναίκα του.

Ο Λ. "Ος ήταν λοχίας στα 1789. "Όταν έξεραγή η Γαλλική 'Επανάστασις, έβγινε, το 1792, μέσα σε τρία χρόνια, στρατηγός και τοποθετήθηκε στη στρατιά του Ρήνου. 'Εκεί, στο Τιονβίλ, όπου έλασε το βάπτισμα του πυρός στη πρώτη φορά, ο έικοσιετήςς στρατηγός έρωτεύθηκε με πάθος ένα χαριτωμένο κοριτσάκι δεκάξι χρόνων, την 'Αννα 'Αδελαΐδα Ντεωά, την οποία γυρίσας σε μία γιορτή. Μέσα σε τρεις βδομάδες άποφασίσανε κ' έγινε, γρήγορα — γρήγορα ο γάμος τους. Μα σχεδόν, συγκινήσε με τους γάμους του, το μίσος και η ραδιουργία τών έχθρων του έξασπασαν έναντιόν του δημοφιλούς ήρωος. Ο Σαιν Ζουστ τόν κατηγορεί ως ύποπτο στην 'Επανάστασι κι' ο Ροβεσπιέρους τόν κατηγορεί ως έποικείμενο έξαιρετικά έπικίνδυνο για τη Δημοκρατία. Κι' άάφανα, ενώ ο "Ος περνούσε μαζί με τη νεαρή του γυναίκα την όδυση ήμερα του μινός του μέλους, έλασε μία διαταγή να φύγη άσπλημνόν για την στρατιά της 'Ιταλίας, όπου και τόν μετάθεσαν για να τόν άπομακρύνουν από τη Γαλλία.

Μη υπομένοντας να κινή άλλοιώς ο "Ος, άποχωρήσας με τη γυναίκα του κ' έφυγε για τη νέα του θέσι. Μα, μόλις έφτασε στη Νίτσα, συνελήφθη κατόπιν διαταγής τής 'Επανάστασεως, κ' άπεστάλη με συνοδεία στο Παρίσι, όπου τόν φυλάκισαν στην Ιστορική φυλακή τής Κονσιερζέρρι.

Έκει, από το βάθος του σκευηνού κελλήου του, έστειλε τις πολυαγαπημένες του συζύγους τις πιο τρυφερές έρωτικές έπιστολές.

Σε μία απ' αυτές μάλιστα τής έφρασε πως προέβλεπε το μέλλον της Γαλλίας κ' ότι ξεχώριζε μέσ' στο στρατό ένα νεαρό στρατηγό — όχι τόν εαυτό του πειά, άλλα τόν Ναπολέοντα Βοναπάρτη — του όποιου το άστρο έμελλε να γίνη σε λίγο λαμπρόφωτο. Στις Δημοκρατίες — γράφει — ο στρατηγός τόν όποιον άγαπών πολύ οι στρατιώτες, δεν βλέπεται με καλό μάτι από τους κυβερνήτας. Παράδειγμα ο εαυτός μου. Νομίζω ότι η έλευθερία τής Δημοκρατίας, θα κινδυνεύση αν ο στρατηγός αυτός είνε φιλόδοξος...

Στις έπιστολές του αυτές, με την έρωτική φλόγα που τις διαπνέει ο "Ος ενθαρρύνει την 'Αδελαΐδα στις μικρές άσκολίες της και προ πάντων στις σπουδές τής μουσικής, στην όποια καταγίνεται με πάθος. Της προσάβει στο τέλος: "Εάν άνταμοιδή σου θα την βρής γρήγορα στα χείλη μου που φλέγοντα από άγάπη...

Οι πιο ώριμες και οι πιο συγκινητικές λέξεις χαράσσονται από την πένα του στα γραμμάτια του αυτά: "Η άγαπημένη σου εικόνα βρισκεται διάδοκα μέσ' στην καρδιά μου. Κυριαρχείς ο' όλες μου τις σκέψεις κι' η άγάπη μου δεν κάνει άλλο παρά να μεγαλώνη κάθε μέρα.

Όστόσο, εν τώ μεταξύ, η άγάπη έσφίγγει την καρδιά του φυλακισμένου. Δεν ήξερε τί θ' άπογίνη, τί τόν περίμενε αύριο. "Αν τόν καταπομάσαν όπως τόσους άλλους, και δεν έμελλε να ξαναβίη ποτέ πια την πολυαγαπημένη του; Γι' αυτό μέσα στην άπελπισία του έφτανε πολλές φορές στο σημείο να καταριέται το μεγάλο του έρωτα: "Είπα! — γράφει στη γυναίκα του — η μαύρη σου μαύρα σ' έκανε να με γνωρίσης; 'Εσύ δεν ήσουν γεννημένη για την δυστυχία κι' όμως τη δοκιμάσεις με ένα τρόπο πολύ πικρό. "Αχ, άγαπημένη μου, συχώρεσε με.

Τέλος, μετά την τραγική πτώσι του Ροβεσπιέρου ο "Ος άπελευθερώνεται. "Είμαι έλεύ-

θερος, έλεύθερος — γράφει στη γυναίκα του — θάρσθ από Τιονβίλ όπου βρίσκεσαι με τα πόδια, όπως ταίριαζει σ' ένα άληθινό δημοκράτη.

Όστόσο, τη στιγμή που έτοιμάζεται να ξεκινήση, του άπομακρύνουν ν' άπομακρυνθί από το Παρίσι, γιατί τόν θεωρούν ακόμη σαν ύποπτο. Τότε, ύστερ' από πολλούς διαταγμούς, άποφασίζει να προσκαλέση τη γυναίκα του κοντά του. 'Εκείνη έπρεζε άμέσως στην πρόσκλησι του και η συνάντησις τους, ύστερ' από ένα τέτοιο σκληρό χωρισμό, ύπήρξε κάτι παραπάνω από συγκινητική.

Εικοσιχτώ ώρες όμως μετά την άφιξη της γυναίκας του, ο "Ος διατάσσεται να φύγη για τη Νορμανδία, ως άρχιστράτηγος τής στρατιάς τών άπών του Χερσούργου. Νέος και σκληρός άποχωρισμός. Η μόλις δεκάξι Μάτων γυναίκα του φεύγει πάλι για το Τιονβίλ, έξωλισμένη ακόμα ολόκληρη από τη μέθη μιάς συναντήσεως τόσο σύντομης.

Και να τώρα ο "Ος άκολουθούμενος από τόν πιστό του σκόλο Πιτ, που πολεμά έναντιόν τών άντεπαναστατών τής Βανδέας.

Με πόσο πατριωτικό ένθουσιασμό έκείνος τόν όποιον η Ιστορία έμελλε ν' άποκαλέση "Ο Ειρηνοποιός" εργάζεται για τη τελική ερήνη, την όποιαν δεν έπαψε να έπιθυμεί. Στά μικρά διαλείμματα του κληροπολέμου τής Βανδέας, η σκέψις του πετάει προς το Τιονβίλ, προς τη γυναίκα του 'Αδελαΐδα, στην όποια γράφει συγκλονώς τις τρυφερότερες έρωτικές έπιστολές.

Όστόσο, εκεί κάτω η μικρούλα 'Αδελαΐδα πληττει και άρχίζει να μετανοεί, γιατί έδωσε την καρδιά της σ' έναν άνδρα, από τόν όποιο βρισκεται διαρκώς μακριά. Ο "Ος την μάλώνει τρυφερά για τα παράνοια της αυτή και για να την παρηγορήση την προσκαλεί να πάη να τόν συναντήση στο Ρένν.

Της στέλνει ακόμη χρίματα, για να φτιάξη πλούσιες τουαλέτες, καθώς θα περνούσε από το Παρίσι, έτσι που να μπορεί να κρατή τη θέσι της στο πλευρό του ένδοξου άρχιστράτηγου της. Ο "Ος στέλνει ακόμη μία πολυκριβή συνοδεία για να την παραλάβη. "Ετσι για τρίτη φορά το νεαρό ζεύγος ένωναται και πάλι. Η χαρά του στρατηγού είνε άπερίγραπτη, τόσο ώστε να την εκδηλώη και σ' αυτούς ακόμη τους στρατιώτες του. Το ίδιο συμβαίνει και με την 'Αδελαΐδα. "Εμειναν έτσι ένωμένοι τρεις μήνες, δηλ την άνοιξη του 1795.

Μά ο πόλεμος σε λίγο ξαναρχίζει. 'Επακολουθεί και τρίτος σκληρός χωρισμός με όλες τις θλίψεις του και τις άγώνιες του. Η κυρία "Ος ξαναγυρίζει στο Τιονβίλ. 'Ας τόσο τώρα μια μεγάλη έλπιδα την έναυξεί στην άγάπη της, που δοκιμάστηκε τόσο συχνά και τόσο σκληρά: πρόκειται σε λίγο να γεννήση.

Εν τώ μεταξύ ο "Ος συνεχίζει τις νικηφόρες έπιχειρήσεις του και κερδίζει θριαμβευτικά τις μάχες του Κιμπερν. Όστόσο διατηρεί πάντοτε εύλαδιστικά στο βάθος της καρδιάς του, σαν ένα ιερό ένθιμο, την άγάπη του για τη μικρούλα 'Αδελαΐδα. Κρδίζει όμως την άγάπη του, τη θέλει κρυφή τόσο, που βλέποντας να μη μιλάη διάλογ για τη γυναίκα του, μία μεγάλη κυ

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Χανς Κρέζερτ προχωρεί άργα και με κόπο στο χιονισμένο δρόμο, μέσα στη νύχτα. Κυρτωμένος απ' τα γερασμένα, σκυδένε ακόμα πιο πολύ, για να πατήσει με τον παγωμένο άνεμο. Νοιώθει ότι δεν θα καταφέρει να φτάσει άπομα στις Βρυξέλλες... Κι όμως η χήρα η κόρη του και τα δυο όρρανα της, βουτηγμένα στη φτώχεια, περιμένουν να τους πιά τα λίγα χρήματα που κέρδιζε στην επαγγελματική «τουρνέ» του θι-άσου του. Δεν έδοξε τα λεφτά αυτά, σαν τους άλλους ήθροποιους. «Ήξερε πόσο τα χρειαζόντουσαν οι δικοί του...» Έζησε με τό τιποτέ, θέλησε να κάνει τό ταξείδι με τό πόδια, για να μην πληρώσει τό λεωφορείο.

Τώρα όμως είχε πολύ κουρασμένος. Τρέμει, χτυπούν τα δόντια του, έχει πυρετό...

Ένα φως λάμπει στο σκοτάδι. Ο Χανς σέρνεται προς τα εκεί και φτάνει σ' ένα σπίτι μοναχικό, ή ένα φανάρι κρεμασμένο πάνω απ' την πόρτα. Είναι ένα ύπαιστο παιδοχείο, όπου σ' ύπαιστο άλλες. Ο γέρος ήθροποιος χτυπάει την πόρτα. Τον άνοιξε ένας άντρας μεγαλόσωμος, με κόκκινα πρόσωπο και χοντρά χέρια. Τον πηγαίνει σ' μια κώμα της σοφίας, όπου τό μόνο έπιπόλ. Είναι ένα κρεβάτι με βρώμικες κουβέρτες.

Θα πληρώσει πέντε φράγκα, τό λέει. Τα λεφτά μπροστά...

Ο γέρος πέφτει στο κρεβάτι, ντυμένος. Προσπαθεί να ξαπώσει. Τρέμει σύγκομος απ' τον πυρετό, που τον βασανίζει από μέρες τώρα... Κατά τα ήμερωματα, ευ-πνάζει και βάζει τις φωνές. Κανείς δεν τό άποκρίνεται. Ψυχομαχεί, τό φαίνεται ότι ένα βάρος άσκήωτο τον πνίγει... Προσπαθεί ν' άναση-κωθεί, κι άναπνέει στο κρεβάτι... για να ξεμυχή-ση σ' λίγο.

Την άλλη μέρα, ο ξενόδο-γος πήγε να είδοψη την κόρη του νεκρού, που βρήκε τη διεύθυνση της στο πορτο-φάι του.

Ο πατέρας σας πέρασε τη νύχτα στο μαγαζί μου, της είπε. Σας φέρνω ό,τι εί-χε στις τσέπες του. Ελάτε να φροντίσει για την κηδεία του.

Αφού έθαψε τό γέρο ήθρο-ποιό, ή άπελπισμένη κόρη του ξαναγύρισε κλαίγοντας στην πόλη, στα παιδιά της.

Ελάτε άκόμα, πιά μαύρη τη φτώχεια, τη δυστυχία τους. Ο πατέρας της δεν είχε πάνω του παρά 3 φράγκα...

Οι συνάδελφοί του πήγαν να την έπισκεφθούν, για να τη συλλυπούν. Ήξεραν πό-σο άγαπούς. Ο γέρος τη μι-κρή αυτή οικογένεια του.

Μά ο Χανς είχε μαζέψει άρκετά λεφτά, όταν χωρίσα-με, δύο μέρες πριν πεθάνη! είπαν στη χήρα.

Κι όμως δεν βρέθηκε τίποτε επάνω του, άπάντησε άκείνη.

Οι ήθροποί έστρεξαν να ζη-τήσουν τα χρήματα απ' τον ξενόδογ. Έκείνος κοκκίνισε, θύμωσε, έβαλε τις φωνές:

— Ποιά λεφτά μου ζητάτε; Δεν έχω τίποτ!... Μπορεί να τον λήστεψαν στο δρόμο... Είμαι φτωχός, αλλά τίμιος!

Μάρτυς μου ο Θεός, δεν άγ-γίεζε ούτε μία πεντάρα! Δεν είχε άλλα λεφτά ο γέρος, σας τ' όρκίζομαι!...

Ήταν όλοι βέβαιοι για την κλοπή του. Πώς όμως να τον κάμουν να όμολογήσει; Πώς να καταφύγουν στην ά-στυνομία, αφού τόυ κατέλλουν οι άποδείξεις;

Τό χιόνι πέφτει κι' άπόψε, πυκνό. Η νύχτα είναι σκοτει-νή και παγωμένη. Ένας γέ-ρος προχωρεί σκυφτός στον ίδιο δρόμο που είχε άκωλυ-θείσει ο Χανς. Σταματάει ήμ-πρός στο παιδοχείο, χτυπάει την πόρτα, έπειτα άνασηκώ-νει τό γύρο του καπέλου του, ώστε να φωτίσει τα κα-λύ τό πρόσωπό του απ' τό φανάρι, και περιμένει να τό άνοίξουν.

Σ' λίγο, παρουσιάζεται ο ξενόδογος. Μόλις τον βλέπει, άπλώνει τα χέρια του, βγά-ζει μια φωνή κι' άποτραβιέ-ται ζωηρά.

Ο γέρος μπαίνει στο σπι-τί, στο διαδρομό, φωτισμένο άδύνατα από ένα φανάρι που τρέμει στο χέρι του ξενόδο-γου.

Σταμάτησε κι' άπάντησε μου! τό λέει με φωνή υπό-κωφη.

Τί... τί με θέλετε; τρωαλίζει άκείνος.

Θέλω να όμολογήσει τό έγκλημα σου!... Κύτταξέ με άκόμα μία φορά! Με γι-ώ-ρισε, έ:

Ο ξενόδογος έχει γίνει άσπρος σαν τό πανί. Δεν τον κρατούν πιά τα πόδια του... Βλέπει άπέναντί του, όλοζών.

Ο «βασιλιάς των χρυσόψαρων» βρι-σκάει στον Κανα-δά και λέγεται Τζωρτζ Άστον. Αυ-τός τροφοδοτεί με διακοσμητικά φάρια όλόκληρη τή Βρετανική Αυτοκρατορία. Υπολογίζεται ότι παράγει και πουλάει 13 εκατομμύρια χρυσόψαρα τό χρόνο, τό όποία άνατρέφει μέσα σ' 53 χτιστές δεκαήμε-ρες, που σκεπάζουν μία έκταση 10 στρεμμάτων κι' έ-χουν βάθος 2½ μέτρων. Μπορεί να παραδώσει 1 εκατομμύριο φάρια σ' ένα ώρα, κάποτε δ' έδε-τέλεσε διά μιας μία παραγγελία για 12 εκατομ-μύρια.

Απ' τα μέσα Νοεμβρίου, όταν τα νερά παγώ-νουν στον Καναδά, τα χρυσόψαρα τό Άστον θυθίζονται σ' ένα γάρκι, και μένουν ήπ' πέντε μή-νες άκίνητα, δίχως τροφή. Τόν Άπρίλη, οι πά-γοι λώνουν. Τα φάρια ζυγνούν, έξασθενώνμενα απ' τό μακρύ τους ύπνο. Αφού φάνε καλά και δυναμώνουν, αρχίζουν πάλι άναπαργωνή. Στα 25.000 άγνα, μέσα σε ύγιεινές φωλιές από σύρ-γες της θερμότητας. Σε 4-7 ήμερες — άναλό-γως της θερμότητας του νερού — βγαίνουν τα μικρά φάρια. Δεν μπορούν άκόμη να κολυμ-πήσουν, ούτε να φάνε. Είναι τόσο μικροσκοπικά, ώστε αν βάλουμε 1.000 απ' αυτά μέσα σ' ένα ποτήρι νερό, δεν τα διακρίνουμε καθόλου.

Η μητέρα τους, άδιοφορώτως τελείωσι γι' αυ-τά, γεννάει άλλες 15 χιλιάδες άγνα, άργότερα δ' και τρίτη όσοι από 10 χιλιάδες. Αυτό γίνεται τις της άναπαργωνής της, και πουλιέται πιά ένας χρυσόψαρος διαρκεί 11-15 χρόνια.

Μέσα στο όωμα 15ν γενονώντων φωριών ή-αχουν άρκετές θερμικές ουσίες του άγνου, με αυτό, κινούνται συνεχώς, άνεδοκατεβαίνον-τας κατακόρυφα, για να μάθουν να κολυμπήν.

Επειτα ο Άστον τα τρέφει με κροκό βλαμμένου ζήησουν μόνο την τροφή τους, που άποτελείται (έγχυματικά), τα όποία βρίσκονται στο πρόσονο.

Πριν άκόμα βγουν στον κόσμο, τα μικρά χρυ-σόψαρα έχουν άμέτρητους έχέρους. Υπολογί-ζε-

τανο, τό νεκρό που λήστεψε, τό Χανς Κρέζερτ!... —Θέλω να όμολογήσει! έαναλάει ο γέρος άπειλητικά. Τό θέλω!

Ένας βροχινός ήχος βγαί-νει μόνο απ' τον ενυμένο λαίμο τό ξενόδογος. Πέφτει γονατιστός, τό φανάρι ξεφυ-γει απ' τα χέρια του.

—Ναι... όμολογώ... έ-λεος!... κατορθώνει να τρωαλίζει.

—Δώσε μου πίσω αυτά που κάλεψες!...

Ο γέρος βοηθεί τόν περι-τρομό ξενόδογο να σηκωθεί, ανεβαίνει μαζί του στην κά-μαρα του, παίρνει τα χρήμα-τα που σού δίνει άκείνος μέσα απ' την κάσα του, και έα-ναβουγεί, άφροντας μισοπε-θαμένο τόν ξενόδογο...

Αφού κάνει λίγα βήματα στο δρόμο, όρθώνει τό καμ-πουριασμένο κορμί του και σκάζει στο γέλοιο. Έπειτα πετάει τη μαγκούρα του και τρέχει προς την πόλη, με γρήγορο και σταθερό βήμα νέου παλληκαριού.

Λίγο άργότερα, μπαίνει στο σπίτι της χήρας μητέρας και πετάει πάνω τό τρωπέ-ζι τα χαρτονομίσματα.

—Πάρτε τα λεφτά του πα-τέρας σας! της φωνάζει θρι-αυτευτικά.

Βγάζει τό καπέλο και τό παλτό του νεκρού, καθώς και την περούκα και την άσπρη γενειάδα που τόδιδαν τόση όμοιότητα μ' άκείνον. Και λέει στη χήρα, που θέλει να τόν εύχαριστήσει:

—Μά δεν έκαμα δά τίπο-τε σπουδαίο!... Είχα παίξει τόσες φορές κωμωδία στο θέ-ατρο, μαζί με τόν πατέρα σας, για να διασκεδάσω τους καλούς άνθρώπους! Έπαίξα-λοισιν εύχαρίστως μία φο-ρά τραγωδία, για να τρομο-κρατήσω έναν άλιτήριο. Δεν άξίζει τόν κόπο να μ' εύχαρι-στήτε...

ΖΩΡΖ ΜΙΤΣΕΛ

Γυρίζοντας τόν Κόσμο με τό... ραδιόφωνο

ΧΑΓΗ.—Μέλη του Έθνικοσοσιαλιστικού κόμματος και πρόσωπα του άμέσου περιβάλλοντος του Χίτλερ, που βρίσκον-ται σήμερα σ' διάφορα στρατόπεδα συγ-κεντρώσεως ίαχυρίζονται πως ή Εύα Μπράουν είχε χάρισει στον Χίτλερ δύο παιδιά, ένα άνόρι κι' ένα κοριτί που θα είνε σήμερα—αν ζούν—ήλικίας 5 και 4 έτών.

ΜΟΣΧΑ.—Τριάντα τακτικές άεροπορικές γραμμές θα συνδέουν στο μέλλον τήν Μό-σχα με τις διάφορες Ευρωπαϊκές πρω-τεύουσες και τις 16 όμοικρατικές της Σο-βιετικής Ένώσεως. Αρχισε ήδη να λει-τούργη ή πρώτη απ' αυτές που συνδέει απ' ευθείας τή Μόσχα με τό Βερολίνο. Οι ύπόλοιπες γραμμές θα συνδέουν τή Μό-σχα με τήν Βιέννη, τήν Πράγα, τήν Βου-δαπέστη, τό Βουκουρεστί, τή Σόφια, τήν Εαρσοβία, τό Βελιγράδι και τήν Τεχε-ράν.

ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ.—Τα περίφημα πεντάδωμο του Όντάριο συνεπλήρωσαν στις 28 του περασμένου Μαΐου τα ένδεκα χρόνια τους. Οι πέντε χωρισμένες άδελφούλες Έθόν, Μαρία, Αιμιλία, Άννέττα και Κα-κιλία χαιρετούν άκρας υγείας και έξακο-λουθούν να περιστεριάζονται από πλήθος θαυμαστών.

ΟΛΩΡΙΑ.—Ο Άμερικανός άεροπόρος Τζων Σούλιβαν βρισκόταν με άδεια στο σπίτι του στη όλωρία. Τήν ήμέρα που έ-πρόκειτο να φύγη για να έπιστρέψη στη μονάδα του, γνώρισε μία όμορφη κοπέ-λα τήν όποία έρωτεύθηκε κεραυνόβδω-τα. Τόσο ένθουσιαστική μαζί της, ώστε τη-λεγράφησε στη βράσι του: «Παρακαλώ δώ-πως άναγεώσετε τήν άδεια μου για πέντε μέρες, γιατί γνώρισα έναν άγγελό». Η άπάντησε δεν άργησε να φθάσει και έ-λεγε τα έξης: «Αναγεώσαμε τήν άδεια σας για να μ' άπορέσετε να... προσγειώ-σθε!»

ΜΑΝΤΣΕΣΤΕΡ.—Σ' ένα γειτονικό στρα-τόπεδο Γερμανών αιχμαλώτων πολέμου, όλοφρονήθηκε ένας απ' αυτούς γιατί έδι-λωσε στους άλλους, πως δεν ήταν ποτέ έθνι-κοσοσιαλιστής. Για τόν φόνο αυτόν κατα-γορεύονται όκτώ σύντροφοί του θύματος, οι όποιοι και θα δικάστουν σ' ειδικό δι-καστήριο.

Ο «βασιλιάς των χρυσόψαρων»

Η μεγάλη των γονιμότης

Τούσαν τόσο καταπληκτικά, ώστε σ' 10 χρόνια θα γέμζαν τή Μεγάλη Λίμνη της Άμερικής.

Ένας απ' τους έχέρους αυτούς είνε ένα μι-κροσκοπικό έντομο, που λέγεται (βαρκάρης του νερού) και που άφθονεί στις καναδικές λίμνες και ποτάμια. Με τό ρυγχος του τρυπάει τα αυγά των φωριών και ρουφάει τό περιεχόμενό τους.

Ένα μόνο τέτοιο έντομο μπορεί να κατατρέψη 25.000 άγνα σ' 4 ήμερες.

Επειτα, όταν βρεθ' απ' τό αυγό, τό φάρκι κινδυνεύει από έναν άλλον έχερδο, που λέγεται (τίγρις του νερού) και που μοιάζει κάπως με μι-κροσκοπικό άσάκο. Τό ζω αυτό έξοντώνει τα μικρά φάρια κατά χιλιάδες, όχι μόνο για να τα καταβροχθήσει, αλλά κι' όπο μία φυσική άγριό-τητα. Επ' όσον τό φάρκι μπορεί να φαγηθή από μεγαλύτερα φάρια... άκόμα κι' απ' τους γε-νούς του! Πολύ έπικινδύνος και φαρμακερός είνε ο «καρπιός του νερού».

Για να έξοντώση όλα αυτά τα ζωφια, ο Ά-στον ρίχνει μέσα στις στέρνες του όληλητήριο, τό όποιο τό σκοτώνει χωρίς να βλάψη καθόλου τα φάρια. Γιατί τα χρυσόψαρα είνε έξαιρετικά άνεκτικά. Μπορούν π.χ. να κλειστούν μέσα σ' ένα πάγο και να μείνουν σ' αυτή τή στέρνα φωλιές επί πολλές ήμερες χωρίς να πάθουν τίποτα. Ε-πειτα, όταν λυθώσ' ο πάγος, κολυμπήν και πάλι μ' όλη τους τή ζωτικότητα.

Αλλά και στο πολύ ζεστό νερό μπορούν ν' άνθεξουν τα χρυσόψαρα. άρκει μόνο να συντη-θούν σ' ένα σ' ένα. Με τή βαθμιαία αυτή προσαρ-μογή, μέσα σ' 10 μέρες, γίνεται τό φάρκι ίκανό να ζήσ' σ' ένα νερό θερμότητας 55 βαθμών.

Αφού τα χρυσόψαρα μεγαλώνουν επί 4 μήνες στις στέρνες του Άστον, γίνεται μία έπιλογή τους. Τα καλύτερα πουλιούνται πιά ακριβά, και τα άλλα φθηνότερα. Τα έξαιρετικότερα προορί-ζονται για τήν άναπαργωνή. Με διάφορες επι-τυχμένες διασταυρώσεις, παράγονται είδη πα-ράξενα π.χ. με τριπλή όύρα, με τα μάτια στην κορυφή του κεφαλιού τους, με πελώριες κοιλιές, κλπ.

Χάρης στην έπιχειρήσι του αυτή, ο Άστον προ-γματοποιεί κέρδη τεράστια.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΑΡΜΕΤΡΟΓΚ

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Τη στιγμή άκριβώς που ο Ζάκ προπαθούσε να τό περάσει τό σχοίνο γύρω στα χέρια, σήκωσε τα πόδια του και τό κατάφερε ένα τρομερό λάκτισμα στην κοιλιά.

Τό χτύπημα ήταν τόσο τρομερό ώστε ο Ζάκ καταρρέθηκε ως τη μέση σχεδόν τής άποθήκης! Γρήγορος, σαν άστραπή, ο Γερμανός άρχικατάσκοπος σηκώθη-κε γονατιστός, άρπασε τό πιστόλι του Ζάκ πάνω από τό κιβώτιο, τό έστρεψε έναντιόν του Καρτιέ και πυροβόλησε.

«Αν κι' όλα αυτά έγιναν σ' ε-κ' όσων άδύνατον άποκρίνεται, ο Ζάκ έτοιμάζεται να τό τι-νάξει τα μυαλά στον άέρα δ-νάν έπεμείναι ή φίλη του Χάρτ-μαν. Δέχεται να μιλήσει αυτή και να π' ό,τι έφέρει. Πράγματι άφηνείται πώς ο Χάρτμαν με τό βοήθ' του δολοφόνησαν τό Γά-λλο καθήγητή για να τό κλέ-ψουν τα σχέδια της έφευρέσεώς του. Ο Χάρτμαν άκούγοντας τήν μαντίνα, λυσά, τήν άπειλεί. Κατόπιν αυτόν τον φιλούν και τόν μεταφέρουν στην άλλη άκρη τής άποθήκης. Η φίλη του Γερ-μανού συνεχίζει τις άποκαλύψεις της. Έξοφνα άκούγονται κάποιοι θόρυβοι στο μέρος που έβριζαν τό Χάρτμαν. Ο Ζάκ πηγαίνει να όη τι συμβαίνει και βρίσκει ή-ξερνα τήν έπίθεση του Γερμανού άρχικατάσκοπου που κατάβρωσε φαίνεται να λυθ' στο μεταξύ.

Επακολουθεί λυσσαλέα πάλη. Ο Καρτιέ τρέχει να βοηθήσει τό σύντροφό του.

Ο Χάρτμαν άρπασε ένα βαθύ βουγνιό πόνου και σωριάστηκε κάτω.

Τό περιστροφό ξέφυγε απ' τα χέρια του.

Τήν ίδια στιγμή πλησίασε κι' ο Ζάκ και στάθηκε από πάνω του. Αυό απ' τις τρεις σφαίρες είχαν πετύχει τό Χάρτμαν στο στήθος.

Ο Χάρτμαν ψυχρογόνοσε.

Αφθονό αίμα έτρεχε από τις πληγές του.

Ο Καρτιέ κι' ο Ζάκ έσκυψαν κοντά του.

—Σύ τό θέλησες, Χάρτμαν, τόυ έλεπε ο Καρτιέ. Έκαμες δ' έμ-πορόδες για να χάσεις τή ζωή σου. Ο Χάρτμαν δεν μιλούσε.

Τά θολά μάτια του όμως ήσαν καρφωμένα πάνω στον Καρτιέ.

—Θα προτιμούσα να μ' συνέ-βαινε αυτό, συνέχισε ο Καρτιέ. Άλλά τό έφείσε. Αυτή είνε ή δου-λειά μας. Σε κάθε μας βήμα μάς περιμένει ο θάνατος.

Ο Γερμανός άρχικατάσκοπος φάνηκε ότι ήθελε να μιλήσει.

Ο Ζάκ τοποθέτησε κάτω από τό κεφάλι του ένα σωρό άχύρου.

—Δεν με φόβισε ποτέ ο θάνατος, Καρτιέ, έλεπε ο Γερμανός άρχικα-τάσκοπος. Έγχα στο τελευταίο παιχνίδι... Όσοσο πεθάνω εμ-πορώ να χαριστήμνος... Υπ' όψη μου με τό παραπάνω τήν πατρίδα μου...

Σώπασε έξοφνα.

Αφρό αίματος βγήκαν από τό στόμα του.

Μά ήταν απ' τους άνθρώπους τους κομωμένους από άπάλα. Έσφίξε τα δόντια του, συγκέ-ντρωσε τις στερνές του δυνάμεις και συνέχισε:

—Υπ' όψη μου τήν πατρίδα μου, Καρτιέ... Με τα σχέδια που σας έλεψα ή Γερμανία θα συντρίψη τους άντιπάλους της, θα γίνει κυ-ρίαρχος του κόσμου...

Ο Καρτιέ χαμογέλασε και ψι-θύρισε:

—Δυστυχισμένο Χάρτμαν... Εί-σαι δαλιώδης Γερμανός. Μιλάς με κομπασμό και τή στιγμή αυτή που πεθαίνεις. Ναι, Χάρτμαν, έλέμενες τα σχέδια των άκτινών της σιωπής και τό θάνατό, αλλά σε βεβαίω- ότι δεν θα χρησιμοποιήσουν είς βάρος σου συμμάχων.

Ο Γερμανός κάρφωσε τό θολό βλέμμα του πάνω στον Καρτιέ. Πέ-θαινε, τό αίμα έτρεχε σαν ποτάμι απ' τις πληγές, κι' όμως τό ήσαν νεκρός, κι' όμως τόν έδιέ-φερε και τήν κρίσιμη αυτή στιγμή ο άθραυκός της πατρίδας του.

—Τι ένοιωσε; ρώτησε τόν Καρτιέ γεμάτος άμνηστία.

—Είπε άπολύστατο, Χάρτμαν. Θα πάρα τα σχέδια πίσω.

Ο έτοιμοθάνατος γέλασε άγρια, με κακία.

—Δεν θα τό πετύχης, μούγγρισε. Τό αίμα τόν έπνιγε. Τό πρόσωπό του είχε γίνει τρο-μερά χλωμό.

Ο Ζάκ τούπιασε τό χέρι. Είχε παγώσει.

—Πεθαίνει! ψιθύρισε στον Καρ-τιέ.

Ο Χάρτμαν ποδή κλείσει τα βλέφαρά του τα ξανάνοιξε, κύ-ταξε με θανάσιμο, λυσσαλέο μίσος τους δύο Γάλλους άντιπάλους του και ψιθύρισε, καταβόλλοντας με-γάλη προσπάθεια:

—Όχι, με τό αίμα μου που γύ-νεται αυτή τή στιγμή, αυτό δεν θα γίνει... Δεν θα ξαναπαίρη πι-σ' τα σχέδια... Βρίσκονται πιά σε μέρος άσφαλές... Θά τα χρησι-μοποιήσω τό Γερμανικό Στρατη-γείο... Η πανίσχυρη Γερμανία... ή πατρίδα μου... θα θριαμβέυ-σ'...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τή φράση του.

Τό κεφάλι του έγυρε άριστερά, τό σκαγόνι του κρεμάστηκε σαν παράλυτο, τό λιγιστό φως των ματιών του έσβησε.

Είχε ξεμυχήσει!...

—Παθαίνει! ψιθύρισε ο Ζάκ.

—Ναι, έλεπε σιγά ο Καρτιέ. Πέ-θανε... Πέθανε σαν στρατιώτης, πρέπει να τό όμολογήσουμε, έμψυ-χησε με τό όνομα της Γερμανίας στα χείλη...

—Γιατί άσπασε από έναν κακό δι-άβολο, Ζάν.

—Αυτό είν' αλήθεια. Ένα μό-νον με άμνησεί...

—Τι ένοιωσε;

—Άκουσαν άραγε τους πυροβο-λαμούς οι γείτονες;

—Δεν τό πιστεύω. Η άποθήκη είνε άπομονωμένη. Άλλωστε ση-μερα κανείς δεν ένδιφάρεται γι' αυτά τα πράγματα. Ο κρότοι τών όπλων και τών τηλεβόλων είνε τό συνηθέστερο πράγμα.

Εμείναν για λίγα δευτερόλεπτα άμίλητοι, κυττάζοντας τό πτώμα του Χάρτμαν.

Ο Ζάκ έσκυψε και τόυ έκλεισε τα μάτια.

—Δεν μπορούσα να τόν βρω, έλεπε. Νόμιζα πως μάς κύταζε με τήν ίδια πάντα κακία, όπως μάς κύταζε κι' όταν ζούσε. Αυτοί οι Γερμανοί διαπνέουν τήν κακία τους και μετά τό θάνατό τους.

Παλι σώπασαν.

Από τό μέρος που βρισκόταν ή φίλη του Γερμανού δεν άκούγονταν κανέναν θόρυβο.

—Θα έχει παγώσει από τή φρί-κη της, έλεπε ο Ζάκ.

Και κατόπιν γυρίζοντας στον Καρτιέ τόν ρώτησε:

—Τι θα τόν κάμουμε τόν άθλιο αυτό;

Και τόυ έδειξε τό πτώμα του άρχικατάσκοπου.

Ο Καρτιέ συλλογίστηκε λίγο κι' άπάντησε:

—Δεν μπορούμε βέβαια να τόν βγάλουμε από δω. Ούτε φαντα-ζόμε ν' ήχης τή διάθεσι να τόν κη-δέσουμε.

Διάδολε!

—Θα μείνη εδώ λοιπόν.

—Εδώ; Δεν σε καταλαβαίνω.

—Δεν θα τόν βαλσαρώσουμε βέ-βαια.

—Φυσικά. Δεν έχω καμμία διά-θεση να βλέπω τό άπαίσιο μούτρο που τό έχει παραμορφώσει οί-κτρα ο θάνατος.

—Γι' αυτό άκριβώς, άγαπητέ μου Ζάκ, θα τόν βάψουμε. Εμψυ-χώς ύπάρχουν εδώ τα κατάλληλα έργαλεία. Μόλις λυγώσει και πριν φύγουμε από δω, θα άνοίξουμε ή-να λάκκο και θα ρίξουμε μέσα τό φίλο μας. Δεν πιστεύω να όνει-ρευτούν ήσυχότερο μέρος για τόν αιώνιο ύπνο του.

Ο Ζάκ τούδειξε πρ'ός τό μέρος που βρισκόταν ή Μελαχροινή Ά-ποθήκη.

—Κι' αυτή; ρώτησε. Θα τήν πάρουμε μαζί μας;

—Ο Καρτιέ κούνησε στενωχρη-μένος τό κεφάλι του.

—Έχεις δίκιο, έλεπε. Αυτή ή γυναίκα είνε ο μόνος μπλεξας που μάς μένει.

—Τι θα τήν κάμουμε;

—Τό σωστό θα ήταν να μ' ήν τήν χωρίσουμε από τόν άνασχημένο της. Ο Ζάκ τόν κύτταξε περίεργα.

—Δηλαδή, Ζάν;

—Δεν θέλεις να καταλάβης; Θέ-λω να π' ό,τι μάς είμαστε ά-σφαλείς ή γυναίκα αυτή πρέπει να πεθάνει.

Ο Ζάκ σιωπούσε.

—Διστάζεις; Φοβάσαι;

—Όχι, Ζάν. Με έφείσε καλό. Στην περίπτωση αυτή μάλλον θα έκανα τό π' άν προκειμένου για τή σωτηρία της πατρίδας. Άλλά τι τα βέβαια; Είπε λυγικά τρομερό, άπαίσιο, τό να σκοτώσει κανείς μία γυναίκα.

Ο Καρτιέ χαμογέλασε ειρωνικά κι' άποκρίθηκε:

—Ισως έχεις δίκιο, αλλά δεν είνε γυναίκα αυτή. Είνε Σατανός με φουστάνια, είνε ένας άσπρος κίνδυνος για μάς και πρέπει να τελειώνουμε μαζί της.

—Δεν θα μπορούσαμε να τήν κλεισομώ κάπου;

—Κι' αν ξεφύγη; Αν ξεφύγη άναγνέει μου Ζάκ, είμαστε χαμ-νοί. Σεχώς τό σωφ' του Χάρτ-μαν; Θα έχη έλευθερωθεί ήδη και θα έχη εστιάσει τούς Γερμανούς έναντιόν μας. Θα ήταν τρέλλα να βγ' αυτή ή γυναίκα από δω μέσα.

Ο Ζάκ σκύβει τό κεφάλι του σιωπηλός.

Καταλαβαίνει ότι ο Καρτιέ έ-χει δίκιο.

Είχε δίκιο ο Καρτιέ.

Η φίλη του Χάρτμαν δεν έ-πρεπε να βγ' από τήν άποθήκη κατ' όύδ' ένα λόγο. Δεν μπορού-σαν να έμπιστευθούν στη γυναίκα αυτή που δεν είχε λερό και δού.

Κι' όμως ο Ζάκ διατάζει άκόμα.

Δεν ήταν δειλός, Κάθε άλλο μά-λιστα. Είχε προσφέρει μεγάλες ή-πηρεσίες στην πατρίδα του και είχε άντικρύσει χίλιες φορές τό θάνατο.

—Και πως θα γίνει αυτό; ρώ-τησε τόν Καρτιέ.

—Εδώ; Δεν σε καταλαβαίνω.

—Δεν θα τόν βαλσαρώσουμε βέ-βαια.

—Φυσικά. Δεν έχω καμμία διά-θεση να βλέπω τό άπαίσιο μούτρο που τό έχει παραμορφώσει οί-κτρα ο θάνατος.

—Γι' αυτό άκριβώς, άγαπητέ μου Ζάκ, θα τόν βάψουμε. Εμψυ-χώς ύπάρχουν εδώ τα κατάλληλα έργαλεία. Μόλις λυγώσει και πριν φύγουμε από δω, θα άνοίξουμε ή-να λάκκο και θα ρίξουμε μέσα τό φίλο μας. Δεν πιστεύω να όνει-ρευτούν ήσυχότερο μέρος για τόν αιώνιο ύπνο του.

Ο Ζάκ τούδειξε πρ

σφαλές για να κλείση κανείς ασπί τη γυναίκα.

— Είπε λίγο σκληρό να γίνη κανείς δημώς μιάς γυναίκας.

— Το ξέρω. Μα υπάρχουν περιπτώσεις που δεν υποχωρεί κανείς μπρός σε τίποτε.

— Έγινε σωπή για λίγα δευτεράλεπτα.

— Έξ' άλλου, συνέχισε κατόπιν ο Καρτιέ, έχω ένα σχέδιο απλούστατο.

— Τι έννοιες;

— Θα προτείνω στην αθλία αυτή ν' αυτοκτονήση.

— Ο Ζάκ κούνησε με δισταγμό το κεφάλι του.

— Αυτό θα ήταν η καλύτερη λύση, είπε.

— Κι' έτσι θα γλυτώσουμε μαζί της, χωρίς πολλές σκοτούρες.

— Ναί. Άν το δεχθώ.

— Θα το δεχθώ.

— Μήν το έλπιζες, Ζάν. Μιά γυναίκα δεν έχει το κουράγιο να τινάξει τα μαυλά της στον αέρα.

— Έξ' άλλου λησμονείς κάτι.

— Τι έννοιες;

— Της υποσχέθηκαμε να της χαρίσωμε τη ζωή αν προήγ' αποκαλύψει.

— Αυτό είν' αλήθεια. Άλλα δεν έχουμε καμιά υποχρέωση να κρατήσουμε το λόγο μας, προκειμένου μια μιά τέτοια γυναίκα.

— Η φίλη του Χάρτιμαν είνε επικίνδυνη για τη Γαλλία, είνε μια ποδοστή.

— Η περίπτωση είνε σκληρή. Άν την αφήσουμε να ζήσει, θα χαθούμε ήμεεις. Μήν αμφιβάλλεις καθόλου γι' αυτό.

— Έχεις δίκιο, Ζάν. Όσοτου φοβούμαι ότι θα βασανισθούμε μαζί της περισσότερο απ' όσο βασανισθήκαμε με το Χάρτιμαν.

— Αυτό θα το δοίμε. Πάντως σήμερα πρέπει να τελειώσουν όλα.

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Πρην γυρίσαν κοντά στη φίλη του Γερμανού, πλησιάζον στην πόρτα της αποθήκης κι' έρριξαν μια ματιά έξω.

— Ο δρόμος ήταν ήσυχος.

— Ο Καρτιέ άρπασε ένα στεναγμό ανακουφισέως.

Ευτυχώς δεν είχαν ακούσει ή δεν είχαν προσέξει τους πυροβολισμούς, μέσα στους τούσους θορύβους του Παρισιού.

Πλησίασαν κατόπιν στο μέρος που βρισκόταν η Μελαχροινή Άφροδίτη.

Το θέαμα που αντίκρουσαν ήταν φοβερό.

— Η άμαρτωλή εκείνη γυναίκα είχε ακούσει τους πυροβολισμούς και το θόρυβο της πάλης, είχε μαντέψει τι συνέβη και ήταν χλωμή, χλωμή σαν νεκρή. Τά χείλη της έτρεμαν, τά μάτια της στριφογυρίζαν με φρίκη.

— Ήταν καταπονημένη, πανικόβλητη. Μάντευε το θάνατο να φτερουγίζει πάνω απ' το κεφάλι της κι' έννοιωθε την καρδιά της να παρολύθη απ' την τρομάρα.

— Τι έχεις; τη ρώτησε ο Καρτιέ.

— Μα εκείνη δεν τόν άκουσε.

— Έσκυψε κοντά της και την ξαναρώτησε:

— Τι έχεις λοιπόν; Γιατί τρέμεις έτσι;

— Τόν άκουσε.

— Γύρισε τα καταπονημένα μάτια της και τά κάρφωσε επάνω του.

— Θέλησε κάτι ν' άπαντήσει, μά δεν μπόρεσε.

— Ένας ρόγος, ένα τραύλισμα βγήκε από το στόμα της.

— Φοβάσαι; τη ρώτησε ο Καρτιέ.

— Άντι ν' άπαντήσει στην ερώτησή του τραύλισε έντρομη, γεμάτη αγωνία:

— Τόν σκοτώσαν; Είνε νεκρός;

— Ο Καρτιέ χαμογέλασε σαρκαστικά.

— Τόν άναπούσαν;

— Εκείνη άναστενάξε βαθειά κι' άποκρίθηκε:

— Όχι, όχι, δεν πρόκειται γι' αυτό. Δεν τόν άναψω. Δεν τόν άγάπησα ποτέ.

— Κι' όμως δειχνεις τόσο ενδιαφέρον για την τύχη του.

— Όχι από άγνπη.

— Φοβάσαι για τη ζωή σου;

— Η Μελαχροινή Άφροδίτη δεν άπάντησε. Χαμήλωσε τά μάτια της. Ναί, ήταν όλοφάνερο, φοβόταν, την έθέρριζε ο φόβος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Οί πυγμαίοι του Καμερούν

Τά περίεργα ήδη και έδιμά τους

Τά πυκνά δάση του Καμερούν έχουν έβραος τόσον έλωδες, ώστε μπορεί κανείς να κάνει μακρινές πορείες χωρίς να θυγ καθόλου απ' τη λάσπη. Στά άπέραντα αυτά έλη ζούν κοπάδια άγρίων έλεφάντων και μιά νομαδική φυλή πυγμαίων, οι Μπαγιάγκα.

Οι Ιθαγενείς αυτοί δεν έχουν ποτέ μόνιμη διαμονή. Άλλάζουν θέσι κάθε 4—5 ήμερες. Όπου βρεθούν, στήνουν μιά καλύβα από κλαδιά, σκεπασμένα με πλατεία φύλλα. Όλη η επίπλασι της αποτελείται από ένα στρώμα φύλλων, που χρησιμεύει ως κρεβάτι.

Ένας σιδερένιος όγκος, είδος πρωτόγονου σφυριού. Ένα μικρό δοντι έλέφαντος, που χρησιμεύει ως άμυνή για το κοπάδιμα της φυλάδας των δένδρων, απ' την όποιον ατάνουν τά ρούχα τους. Ένα καλαμμένο φλάουτο με τέσσαρις τρύπες. Μερικά άκόντια, ένα τόξο και βέλη. Νά όλα τά όπαρχοντα ενός Μπαγιάγκα.

Οι Μπαγιάγκα είνε νάνοι, με μέσο άνσώπημα 1.40, με κορμί γερό, τριχωτό και μωδες. Δεν έχουν χρώμα μαύρο, αλλά καστακόπρινο. Το πρόσωπό τους έχει συνήθως μιά έκφραση τρομαγμένη. Όταν κάποιος ξένος τούς εξετάζει, μένουν με το κεφάλι σκυφτό και τρέμουν.

Οι γυναίκες συνηθίζουν να τρυπών τά αυτιά τους και να περνούν στρογγυλά εύλα, διαρκώς πιο χοντρά, ως ότου ο λούος γίνεται τόσο τενωμένος, λεπτός, τερατώδης, ώστε άγγίζει τόν ώμο τους.

Μολονότι επιτρέπεται η πολυγαμία, κάθε άνδρας δεν παίρνει συνήθως παρά μιά μόνο σύζυγο, γιατί υπάρχει έλλειψη γυναικών. Μόνο οι φύλαρχοι παντρεύονται δύο ή τρεις σύζυγους. Οι οικογένειες είνε πατριαρχικές. Ο άρχηγός έχ μαζί με τά παιδιά και τά ένγόνια του. Έτσι σχηματίζεται μιά μικρή κοινότητα, ένα είδος χωριού.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τά έτοιμα σιγάρα έκαμαν για πρώτη φορά την εμφάνισή τους στη Γαλλία. Κατά την πρώτη τους εμφάνισή, όμως είχαν θριαμβευτική άποτυχία. Ο κόσμος προτιμούσε να στρίβη μόνος του το σιγαράκι του και ή καταναλώσις τους έφθανε μόλις τά 4500 χιλιόγραμμα σ' όλη τη Γαλλία.

Το 1872, όταν κατασκευάσθηκαν τά πρώτα σιγάρα στο σημερινό οχήμα και επώλουντο είκοσι μαζί σε κουτία διαφόρων χρωμάτων, άρχισαν να έχουν κάποια επιτυχία, ή όποια τόσο καταπληκτικά μεγάλωσε σύν τω χρόνψ, ώστε επέφερε επί τέλους την κατάργησή του στριφτού σιγαρού.

Ο ποιητής Όθιδιος Ιαχυρίζεται ότι ο άνθρώπος, ο «βασιλεύς της δημιουργίας», έλαβε παρά του θεού ένα πολύτιμο όωρο, το όποιον στερούνται τά άλλα ζώα: να παρατηρή τόν ούρανόν κατά πρόσωπον.

Ο Ιαχυρισμός του άρκάιου αυτού Λατίνιου ποιητού αποδεικνύεται εκ των υστέρων άληθινός, χάρις σε παλαιοντολογικά ανακαλύψεις. Κι' έτσι πιστεύεται ότι ο προϊστορικός άνθρώπος, ο όποιος ζούσε την εποχή του δεινόσαυρου και των πρωτοδακτύλων, κολοσσιαίων άγρίων πουλών, είδος ίππων μένων δρακόντων, δεν είχε δύο μάτια επάνω, είδος ίππων. Το τρίτο μάτι βρισκόταν ίσως στη κορυφή του κεφαλιού. Το μάτι αυτό είνε ο άνωθεν τού ένκεφάλου κυνωειδής, κατ'ά μάτι.

Το τρίτο αυτό μάτι, λένε μερικοί παλαιοντολόγοι, χρησίμευε στο να προειδοποιείται ο άνθρώπος για την εμφάνισή του πειό φοβερού έχθρου του, τού ίππαμένου δράκοντος.

Οι Άγγλοι δεν μπορούν ποτέ να ξεχάσουν την έπίσκεψη, οίλων έκανε στο Λονδίνο περί τά τέλη του 16ου αιώνος ο βασιλιάς της Ισπανίας Φίλιππος Β΄. Γιατί στην έπίσκεψή του, ό Ισπανός βασιλεύς συνωδύσθησαν στο ταξίδι του αυτό θέλοντας να δώρη στους Άγγλους δείγμα της τέχνης του, βασιλικός του κύριος, ένα γλυκίμα, το όποιο παρέθεσε ο γλυκίμα αυτό ήταν ή πουντίγκα.

Οι Άγγλοι προσκαλεσμένοι του βασιλέως ένθουσιό-αφού πήρε την άδεια του βασιλέως του ένκατεστάθην στο πουντίγκα, σπικαν τόσο πολύ, ώστε κατά παρακαλή τους, ο Σαντσέζ, Λονδίνο κι' έκανε μεγάλη περιουσία με την κατασκευή της σπικαν. Ο Βαλτάσαρ Σαντσέζ πέθανε το 1602 στο Τότενχαμ της Άγγλίας, όπου λειτουργεί ακόμα γνηκομείο, το όποιο ίδρύθηκε με δική του δαπάνη.

μόνο άγριο μέλι και καρπούς της ζούγκλας. Ή πείνα τούς άναγκασε να κυνηγήσουν έλεφαντες, αλλά δεν είχαν όπλα για να τούς σκοτώσουν. Τότε οι Μ' φάν τούς λυπήθηκαν και τούς έβωσαν το σίδερο των παλμών τουφεκιών τους, για να φτιάσουν άκόντια. Άφού λοιπόν οι Μπαγιάγκα κυνηγούν χωρίς σπουδής Μ' φάν, πρέπει να τούς δίνουν το προϊόν του κυνηγιού τους.

Πραγματικά το μοναδικό όπλο των πυγμαίων στο κυνήγι τού έλέφαντος είνε μιά μακρά και δίκωπη λόγχη φτιασμένη από παλές κάννες τουφεκιών. Οι κυνηγοί γλιστρούν μέσα στη ζούγκλα, κιάζοντας κάπου-κάπου ένα κλαδί για να σημειώνουν το δρόμο τους. Προσπαθούν να βρουν τόν έλέφαντα ενώ κοιμάται, ή ενώ παίνει το μπάνιο του στη λάσπη, γιατί ο θόρυβος που κάνει τότε δεν τόν άφνίη ν' άκούση τά βήματά τους. Πηγαίνουν κοντά του και χώνουν τη λόγχη τους βαθιά στην πηχτή των βουδώνων. Έπειτα τρέχουν άπ' το μακρινό, για να γλυτώσουν απ' το μακρινό παχύνεμα, και το παρακολουθούν από μακριά ως ότου τόν ίδούν να πέφτ.

Εκτός από τούς έλεφαντας, κυνηγούν επίσης πιθήκους και άντιλότες με το τόξο. Τά παιδιά στήνουν παγίδες στα μικρά τετράποδα, ενώ οι γυναίκες μαζεύουν απ' τά δέντρα μέλι άγριο.

Μολονότι συνωδύσθησαν κι' οι ίδιοι την καταπορήσή τους, οι πυγμαίοι δεν θέλουν καμιά επίμεια με τίς άλλες, άνώτερες φυλές. Δεν παντρεύονται, παρά μόνο μεταξύ τους. Όσο για την ένθωγραφική καταγωγή τους, άποτέλει άληθινή μυστηρία, γιατί έσχαρίζουν στο χρόνο και στη σωματική διάπλαση απ' όλους τούς άλλους Ιθαγενείς του Καμερούν.

Ο τρόπος του φέρεσθαι

Δεν υπάρχει μόνο τρόπος τού φέρεσθαι σχετικός με τίς σχέσεις μας πρds τούς ξένους, υπάρχουν και για τούς δικούς μας, κι' αυτό πολλές γυναίκες θα έπρεπε να το μάθουν. Σκεφτόμαι ποτέ οι γυναίκες πώς πρέπει να τηρούν και άπέναντι τού συζύγου τους άκόμη ώριμένους τύπους; Κι' όμως πόσες φορές, ή εύτυχία της συζύγου της ζωής έσαρτάται από κάτι τέτοιες μικροπτομέρειες!

Λοιπόν, κυρία μου, αν θέλετε να ζήσετε εύτυχισμένη με τόν συζύγο σας:

... Μήν παίρνετε ύφος διάδοχα όταν σας μιλάν για τίς δουλειές του. Άπειαντας, έστω κι' αν δεν καταλαβαίνετε, δείξτε ενδιαφέρον.

... Μήν κουβεντιάζετε επί ώρες με τίς φίλες σας στο τηλέφωνο, έσ' όσον ο άνδρας σας βρίσκεται στο σπίτι.

... Προσέχετε τά ρούχα του. Τίποτε δεν στενοχωρεί περισσότερο έναν άνδρα απ' τόν ν' άνακαλύψη πώς του λείπει το κομμάτι του γιλέκου του, πώς ευλόγηκε ή φόδρα του παλτού ή, χειρότερα απ' όλα, πώς τρύπησε ή τσέπη του.

... Μήν τού μιλάτε, όταν ευρίζεται ή δίνει την γραβδά του.

Άπολύτως σίγουρος

— Καί είσαι βέβαιος, λοιπόν, πώς ή γυναίκα σου δεν σε άπάτησε ούτε μιά φορά;

— Άπολύτως!

— Πώς αυτό;

— Άπολύστατα, πέθανε από συγκοπή τη στιγμή που κατεβαίναμε τά σκαλιά της εκκλησίας, όπου είχε γίνει ο γάμος μας.

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν

Έργαστήριον

Βερανζέρου 12α

Άναλαμβάνει την εξέλιξήν όλων των δυσμορφιών τού προσώπου, ως και την ριζικήν ατοπία, χωσιν, εξαφανίζει τάς ρυτίδας, οσάδας, εγκομματα, στίγματα (παυδάδες), στίγματα ευλογίας και θεραπεύει την τριχοπτισιν.

ΠΕΖΟΠΟΡΙΕΣ

Ή Λουίζα Λενουάρ έρριξε μιά ματιά απ' το παράθυρο και φώναξε κατενθουσιασμένη:

— Ο καιρός είνε υπέροχος!... Έμπρός λοιπόν, άγαπήτη κάθε τόσο μπροστά στις βιτρίνες των μαγαζιών και ο φίλος μας άναγκαζόταν κι' αυτός να στέκει και να χαζεύει τόν κόσμο. Ο περίπατος τραβούσε πολύ και ο Άρσέν άρχισε να άναρωτιέται πού μπορούσε να πηγαίη ή γυναίκα του φορμακτιού, όταν έξαφνα έκείνη γύρισε άπτομα και βρέθηκε μπροστά του, πρόσωπό με πρόσωπο, Σαστισμένος ο Άρσέν, δεν κατάρθωσε να την άποφύγη.

— Μπιά! Καλησπέρα, κύριε Ρενουάρ! τού φώναξε εκείνη ταχαλνικά.

Δεν παύονταν ούτε έκκληκτη, ούτε στενωχωρήμένη. Κάθε άλλο! Ένα ελρυνικό χαμόγελο διαγασφάν στα χείλη της και χωρίς να άφήση τόν Άρσέν ν' άνοίξη το στόμα του έσπευσε να προσθέσει:

— Μισή ώρα τώρα παρακολουθώ με τη βοήθεια των καθρεφτών των διαφόρων καταστημάτων την έπισημή σας... Μα τί θέλετε λοιπόν από μένα; Γιατί με έχετε πάρε από πίσω;

Ο Άρσέν Λενουάρ έγινε κατακόκκινος απ' τη ντροπή της. Τί να της έλεγε; Νά δικαιολογήθ; Θά χειρότερες τη θέσι του. Μουρούρισε λοιπόν άναμεσα στα δόντια του:

— Μά, κυρία μου, σάς διαβεβαιώ ότι κάνετε λάθος.

— Έλάτε! Έλάτε!... έπέμεινε εκείνη. Μήν κάνετε τώρα τόν άνήξερο.

— Κι' όμως κυρία μου, είλικρινά σας λέγω ότι με παρεξηγείτε.

— Άφήστε τίς ψευτείες! Δεν σας ταίριαζόν... κύριε Α. ν. Ζ ο υ α ν! Άντι μάλιστα να μένετε έτσι καρφωμένος στο πεζοδρόμιο, κατ'ά θα κάνατε να με προσκαλούσατε να πάρωμε μαζί κάτι σ' εκείνο το ήσυχο υπάρι, άπέναντι. Θά μπορούσατε συγχρόνως να ποίμε τόσα πράγματα... Η μήπως δεν έβλεπε;... Δεν τόν πιστεύω αυτό. Έ;... Έμπρός, θάρρος, μικρούλη μου!

Την συνέχεια της περιπέτειας τού Άρσέν Λενουάρ δεν θα σας την άναφέρωμε. Διάβολε! Μήπως δεν είσαστε σε θέσι να την φαντασθήτε; Τίποτο μονάχα θέλωμε να προσθέσωμε:

Πώς όσον γύρισε το βράδυ ο Άρσέν στο σπίτι του, λίγα λεπτά πριν την ώρα τού δείπνου, είχε ένα τόσο κουρασμένο ύφος πού ή γυναίκα του, ή άδωσα Λουίζα, άνησύχησε.

— Πόσο άργησες, σήμερα! τού είπε. Ποτέ άλλοτε δεν κράτησε τόσο πολύ ο περίπατός σου. Βέβαια, ή πεζοπορία σου κάνει καλό, άγάπη μου, δεν πρέπει όμως να κάνης και καταχρησι, γιατί τότε αντί να σου κάνει καλό, θα σε έξανθήσει.

Και πραγματικά, απ' την ήμερα εκείνη ο... τακτικός περίπατος άρχισε να εξαπλή την τετραπάχη Άρσέν. Τόν παρεξάντηλες μάλιστα και μέσα σ' ένα μήνα τόν κατάντησε σωστό σπαγέτο!

Το όωραό είναι ότι ή κυρία Λενουάρ άδίκως καταρίσθη την πεζοπορία πού είχε συμβούλευσε ο γιατρός στο σύμφυγό της. Γιατί από το βράδυ εκείνο της πρώτης του συναντήσεως με την κυρία Μορτιέ ο Άρσέν είχε καταργήσει τούς περιπάτους του και τίς πεζοπορίες.

Τί συνέβαινε τότε; Α, μην κάνετε τόν κουτό!... Άς όμειται γι' αυτό ή κυρία Μορτιέ τίς όποιες ο σύζυγος δεν έκλεινε ποτέ το φορμακείο του πριν χτύπησ ή δεκάτη βραδυή και την άφηνε να τρέχη έλεύθερη στους δρόμους!... ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

τοαχπία! Σωστή προσωποποίηση τού Σατανά!

Ο Άρσέν λοιπόν, χωρίς να διστάση πιά πήρε απήν από πίσω. Ή κυρία Μορτιέ στεκόταν κάθε τόσο μπροστά στις βιτρίνες των μαγαζιών και ο φίλος μας άναγκαζόταν κι' αυτός να στέκει και να χαζεύει τόν κόσμο. Ο περίπατος τραβούσε πολύ και ο Άρσέν άρχισε να άναρωτιέται πού μπορούσε να πηγαίη ή γυναίκα του φορμακτιού, όταν έξαφνα έκείνη γύρισε άπτομα και βρέθηκε μπροστά του, πρόσωπό με πρόσωπο, Σαστισμένος ο Άρσέν, δεν κατάρθωσε να την άποφύγη.

— Μπιά! Καλησπέρα, κύριε Ρενουάρ! τού φώναξε εκείνη ταχαλνικά.

Δεν παύονταν ούτε έκκληκτη, ούτε στενωχωρήμένη. Κάθε άλλο! Ένα ελρυνικό χαμόγελο διαγασφάν στα χείλη της και χωρίς να άφήση τόν Άρσέν ν' άνοίξη το στόμα του έσπευσε να προσθέσει:

— Μισή ώρα τώρα παρακολουθώ με τη βοήθεια των καθρεφτών των διαφόρων καταστημάτων την έπισημή σας... Μα τί θέλετε λοιπόν από μένα; Γιατί με έχετε πάρε από πίσω;

Ο Άρσέν Λενουάρ έγινε κατακόκκινος απ' τη ντροπή της. Τί να της έλεγε; Νά δικαιολογήθ; Θά χειρότερες τη θέσι του. Μουρούρισε λοιπόν άναμεσα στα δόντια του:

— Μά, κυρία μου, σάς διαβεβαιώ ότι κάνετε λάθος.

— Έλάτε! Έλάτε!... έπέμεινε εκείνη. Μήν κάνετε τώρα τόν άνήξερο.

— Κι' όμως κυρία μου, είλικρινά σας λέγω ότι με παρεξηγείτε.

— Άφήστε τίς ψευτείες! Δεν σας ταίριαζόν... κύριε Α. ν. Ζ ο υ α ν! Άντι μάλιστα να μένετε έτσι καρφωμένος στο πεζοδρόμιο, κατ'ά θα κάνατε να με προσκαλούσατε να πάρωμε μαζί κάτι σ' εκείνο το ήσυχο υπάρι, άπέναντι. Θά μπορούσατε συγχρόνως να ποίμε τόσα πράγματα... Η μήπως δεν έβλεπε;... Δεν τόν πιστεύω αυτό. Έ;... Έμπρός, θάρρος, μικρούλη μου!

Την συνέχεια της περιπέτειας τού Άρσέν Λενουάρ δεν θα σας την άναφέρωμε. Διάβολε! Μήπως δεν είσαστε σε θέσι να την φαντασθήτε; Τίποτο μονάχα θέλωμε να προσθέσωμε:

Πώς όσον γύρισε το βράδυ ο Άρσέν στο σπίτι του, λίγα λεπτά πριν την ώρα τού δείπνου, είχε ένα τόσο κουρασμένο ύφος πού ή γυναίκα του, ή άδωσα Λουίζα, άνησύχησε.

— Πόσο άργησες, σήμερα! τού είπε. Ποτέ άλλοτε δεν κράτησε τόσο πολύ ο περίπατός σου. Βέβαια, ή πεζοπορία σου κάνει καλό, άγάπη μου, δεν πρέπει όμως να κάνης και καταχρησι, γιατί τότε αντί να σου κάνει καλό, θα σε έξανθήσει.

Και πραγματικά, απ' την ήμερα εκείνη ο... τακτικός περίπατος άρχισε να εξαπλή την τετραπάχη Άρσέν. Τόν παρεξάντηλες μάλιστα και μέσα σ' ένα μήνα τόν κατάντησε σωστό σπαγέτο!

Το όωραό είναι ότι ή κυρία Λενουάρ άδίκως καταρίσθη την πεζοπορία πού είχε συμβούλευσε ο γιατρός στο σύμφυγό της. Γιατί από το βράδυ εκείνο της πρώτης του συναντήσεως με την κυρία Μορτιέ ο Άρσέν είχε καταργήσει τούς περιπάτους του και τίς πεζοπορίες.

Τί συνέβαινε τότε; Α, μην κάνετε τόν κουτό!... Άς όμειται γι' αυτό ή κυρία Μορτιέ τίς όποιες ο σύζυγος δεν έκλεινε ποτέ το φορμακείο του πριν χτύπησ ή δεκάτη βραδυή και την άφηνε να τρέχη έλεύθερη στους δρόμους!... ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Η Ιαπωνική αυτοκρατορική οικογένεια

Ή Ιαπωνική αυτοκρατορική οικογένεια είνε ή αρχαιότερη τού κόσμου. Βρίσκεται στο όωρο απ' τόν καιρό τού Μικάδου Ζίμμου Τέννο, δηλαδή πρds 2588 έτών. Φαίνεται όμως ότι ο Χιρόχιτο, ο 124ος βασις της αυτής της δυναστείας, θα είνε και ο τελευταίος!

Στο νεκροταφείο

Πάνω στόν άσπρο έπίδαση, ένας κόκκινος λεκές μεγάλωνε σιγά-σιγά: Τό αίμα απ' τη θανάσιμη πληγή στο μπλίνι... Οι γιατροί είχαν σταματήσει πιά τίς άνώφελες προσπάθειές τους να σώσουν τόν πληγωμένο. Τά έμμερώματα, άρχισε το ψυχομακτό. Δίπλα στο προσέφαλο τού έτοιμοθάνατου, ξαγρυπνούσ ή άπελπισμένη γυναίκα του. Τόν είχε ακούσει όλη τη νύχτα με απαράγη να μουρμουρίζει στο παραμυλητό του το όνομα της άλλης...

— Τί νέα, κύριοι;... Πέστε μου γρήγορα!... Τά λόγια αυτά μιάς γυναίκας, πού είχε ξεπροβάλλει έξω από εμείς στούς δύο γιατρούς καθώς έφευγαν απ' το σπίτι τού πληγωμένου, δεν τούς έκαναν μεγάλη έντύπωσή. Ήταν συννημένοι σε τέτοιες δραματικές σκηνές... Της έδωσαν μιά άπάντη λακωνική κι' άποκαρύνθηκαν, αδιάφοροι. Κάποια στιγμή ώστόσο, ο ένας γύρισε και τήν κτύπησε. Είχε θυμηθεί ίσως το όνομα 'Ελένη πού είχε μουρμούρισε ο πληγωμένος τόσες φορές...

Ή Κ. Μαρία Ροδίνη άνοιξε τόν φάκελό πού της είχε φέρει ή κομμάρα της λέγοντάς της:

— Το έδωσε στο θυμωρό κάποια κυρία. Περιμένει άπάντη...

Άναστή-πιασ την ύπογραφή: «'Ελένη Γεωργίου». Τό είχε προιασθή, κι' είχε γίνει πού άσπρη απ' τη χαρά, πού έτρεμε στα χείρια της... Άρχισε να διαβάει:

«Κυρία, εδs ζητώ συνγγνώνη με δλη μου τήν ψυχή. Λυπηθήτε όμως το μαρτύριό μου! Τριγυρίζω από χθες έξω απ' το σπίτι σας, παλεύοντας με τόν έαυτό μου για να μην τυπωθώ στην πόρτα σας. Άφρα έμωθα απ' τούς γιατρούς τήν τρανική είδηση... Τώρα λοιπόν δεν μπορεί πιά να με ίδρ, να μ' άκούση, άφιστε με να μω... γιά λίγο, για ένα δευτερόλεπτο μόνο!... όσο χρειάζεται για ν' άγγιξώ το μτωπό του, τά μάτια του, πού δεν θα με ξαναϊδούν!... Στο πρόσωπό της χήρας ζυγραιοπίστηκε ή σκληρή χαρά τίς έκδικήσεως.

— Πέστε της ότι δεν υπάρχει άπάντησής, πρόφερε.

— Έπειτα πλαιοσώ στο νεκρικό κρεβάτι, και κτύπα τά κλειστά μάτια, τά άκρωμα χείλη πού της είχαν πη τόσα ψέγματα...

Στίς δυο προηγούμενες ήμερες της κηδείας, τó γκαρόνι τού μικρού καφενείου είχε άπορήσει με τά φερόματα της γυναικας εκείνης, πού καθόταν σ' ένα τραπέζακι, κοντά στο τζάκι, με τά μάτια καρφωμένα έπίμωνα στο άπέναντι πεζοδρόμιο... Κάπου κάπου, ή άγνωστη σκηνόταν, παρακαλούσε τó γκαρόνι να της φυλάξη τί θέσι της έβγαίνει κι' άρχισε να κάνει βολτες έμπρός σε μιά μεγάλη πόρτα με πένδυμη διακόσμηση. Τί περιέμενε άραγε;...

Τό πρώτο βράδυ είχε μείνει έως ότου έκλεισε το καφενείο, κι' έπειτα πήγε σ' ένα γεγονικό ξενοδοχείο. Τό πρωί, τó γκαρόνι έμωθε από την καμμάρα τού ξενοδοχείου ότι ή άγνωστη δεν είχε γυθθί, δεν είχε πέσει διόλου στο κρεβάτι.

— Έτσι πέσας και ή δεύτερη νύχτα της. Τό άλλο πρωί, όταν βγήκε απ' το ξενοδοχείο, την παρακολούθησε κάποιος άστυνομικός, είδοποιημένος απ' τó γκαρόνι. Την είδε ν' άκολουθή την κηδεία τού αεροπόρου Ροδίνη, κι' έπειτα να γυρίσέ τó μικρό ίσογειο διαμερίσμα, πού είχε στεγάσει τόν κρυφό τους έρωτα...

Την περιέμενε να ξαναβγί κι' εξακολούθησε την παρακολούθησή.

Μπήκε, πίσω της, σ' ένα καμπαρέ. Ρώτησε κι' έμαθε ότι ήταν χορεύτρια πού καταστάθηκε, κι' ότι ο διευθυντής σκόπευε να τη διώξη γιατί είχε λείψει τόσα βράδια, έπειτα απ' τó αεροπορικό δυστύχημα τού Ροδίνη...

Όλοι θαύμαζαν τήν ωμορφιά της, καθώς έκόρευε, τó βασιλικό της παράσημο, τίς κυματιστές κινήσεις της. Κι' εκείνη χαμογελούσε, χαμογελούσε αδιάκοπα, σάν πλημμυρισμένη απ' τί χαρά της ζωής.

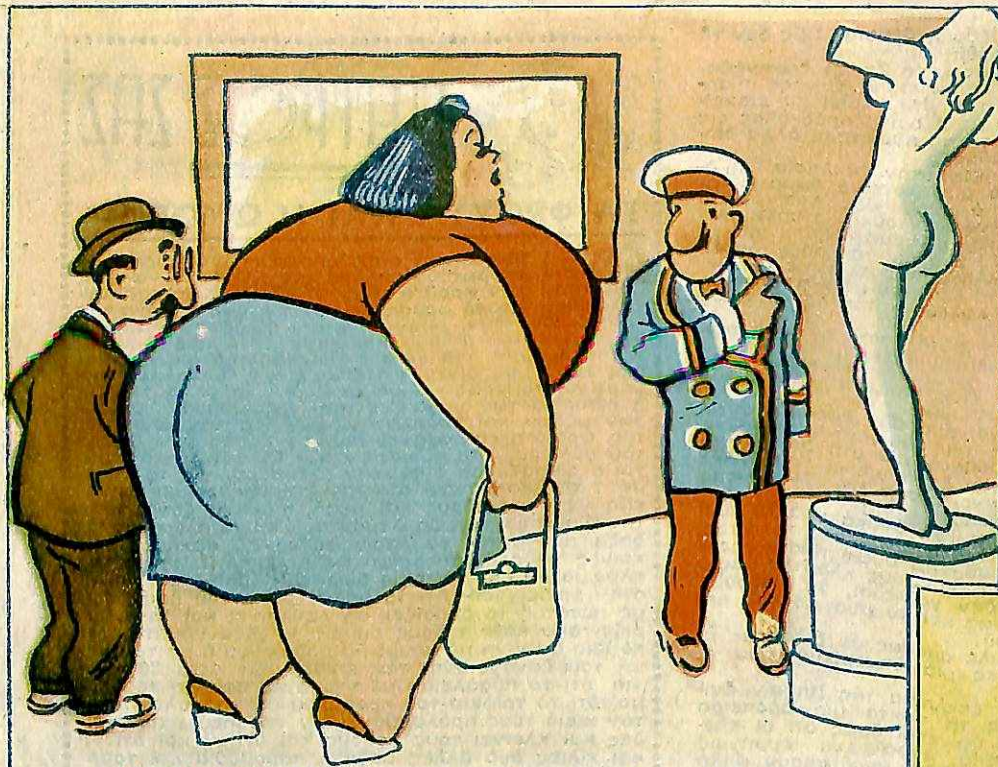
«Δεν θέλω καταστροφή μωτρά!...» της είχε ουσήσει ο διευθυντής, κι' αυτή υπήκουσε.

— Άς τά έμμερώματα, υποτάχθηκε στή σκληριά της. Έπειτα άρνθήθηκε τήν πρότασή ενός πελάτου να φύγη μαζί του. Πήρε μόνη της ένα ταξί. Τό ίδιο έκαμε κι' ο άστυνομικός.

Την είδε να μπαίη στο νεκροταφείο και να σταματά έμπρός

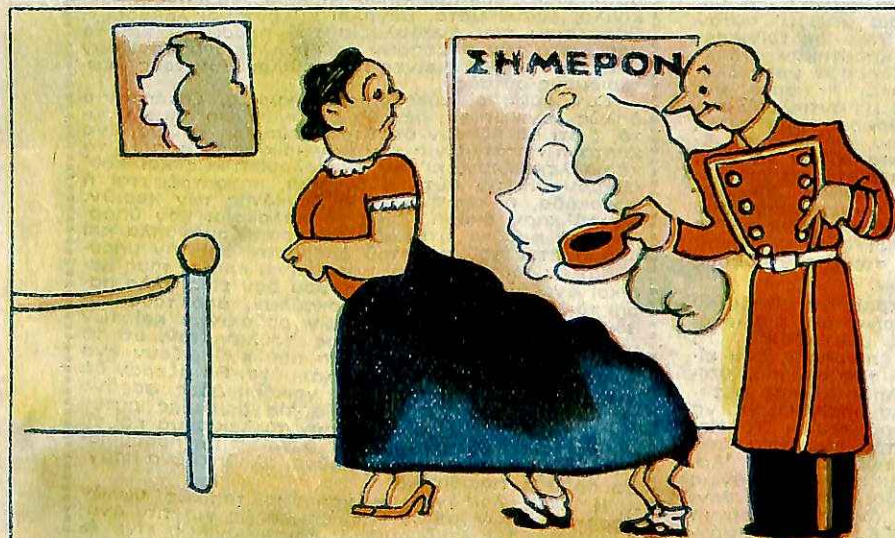
30

Η ΧΟΝΤΡΗ: Δεν σου φαίνεται Ζαχαρία πώς μοιάζω μ' αυτό το άγαλμα;...

ΛΑΘΟΣ
— Μὲ συγχωρεῖτε... Ἐκανα λάθος... ἤθελα νὰ ἀγοράσω παπούτσια...

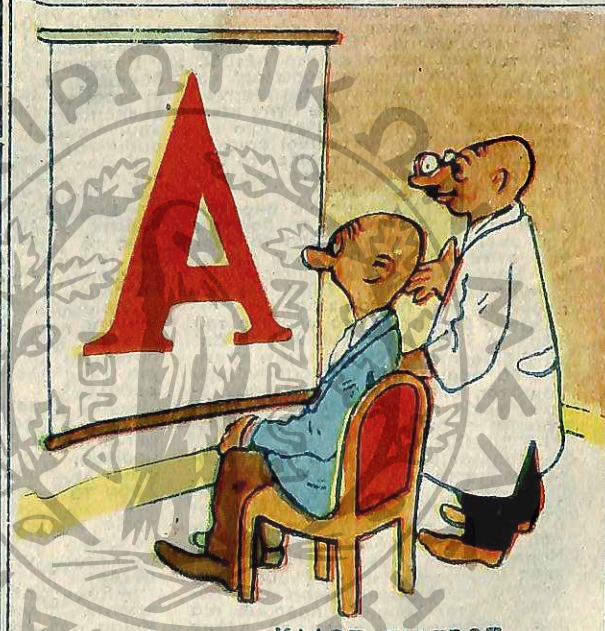
ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ
— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ἀλλὰ ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος στὶς σαρανταποδαροῦσες...

ΛΩΤΟΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ
— Μὴ φωνάζεις ἔτσι ἡλίθιε, καὶ θ' ἀνησυχήσουμε τοὺς ἀρρώστους.

ΣΚΟΠΙΜΟΣ ΑΚΡΟΒΑΣΙΑ
— Ἄν δὲν τὴν ἐβλεπα δὲν θὰ θυμῶμουν ν' ἀγοράσω στυπὸ χαρτό.

ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ
— Τί γράμμα εἶναι αὐτό;
— Νί.
— Λάθος εἶναι Ψί.